REALITATEA ILUSTRATA

GRANDIOASA MANIFESTAŢIE DIN 7 NOEMBRIE

REPORTAJUL COMPLET IN PAG. 88

Nr. 40
DUMINICĂ 14 XI 1948
LEI 25

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
22 | 20.Dez. 1948

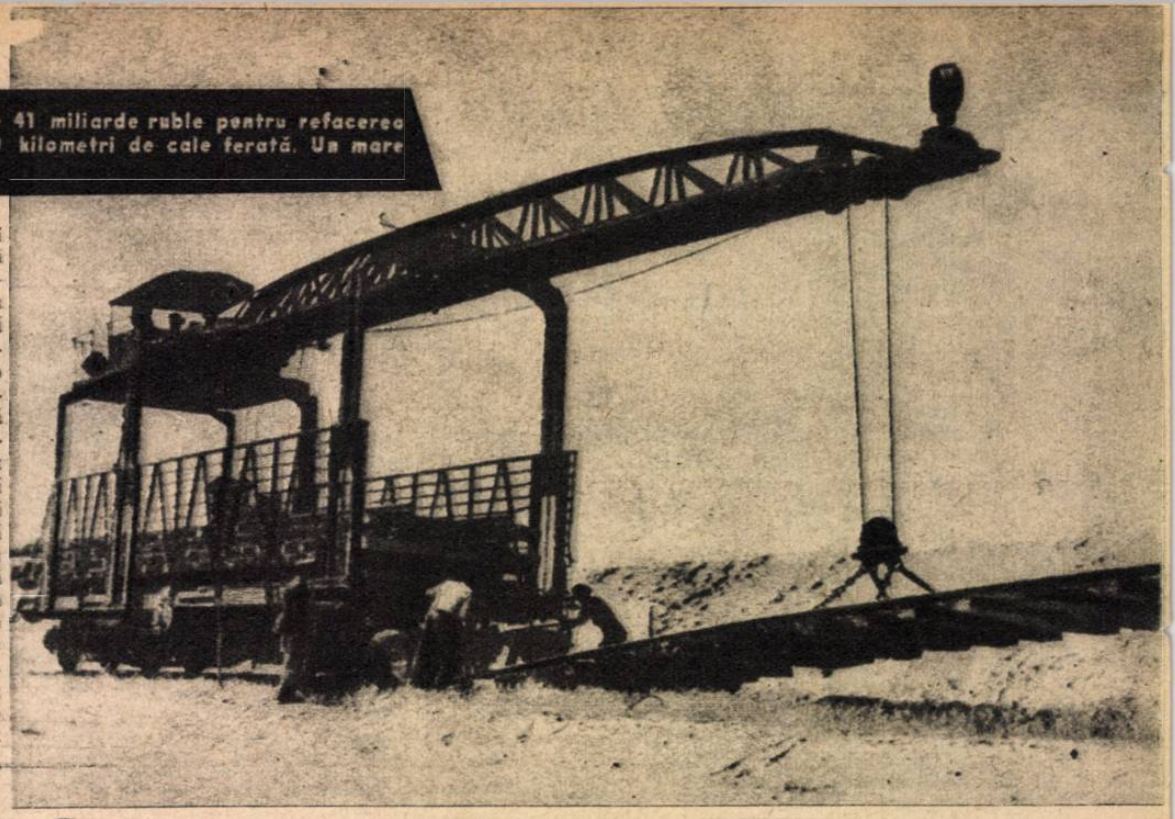

In cadrul planului cincinal stalinist s'a prevăzut o investiție de 41 miliarde ruble pentru refacerea rețelei feroviare. Până în momentul de față s'au refăcut 15.000 kilometri de cale ferată. Un mare elevator la lucru

Comentar EXTERN

IN ședința solemnă dela Moscova, cu prilejul celei de a 31-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, d. Viaceslav Mihailovici Molotov a citit un raport, în care a analizat situația Uniunii Sovietice, atât pe plan intern cât și extern. Este o dare de seamă amplă și luminoasă pentru înțelegerea evenimentelor care preocupă în momentul de față întreaga opinie publică mondială. Din cuvintele limpezi, calme, ale ministrului de afaceri străine al Uniunii Sovietice, reese atitudinea fermă a Patriei Socialismului pe poziția apărării păcii, a respectului angajamentelor internaționale, a muncii pentru progresul întregii omeniri.

Nu a lipsit din acest raport nici un lucru de interes mondial, care să nu fie analizat. După ce a trecut în revistă diferitele aspecte ale momentului politic internațional, d. V. M. Molotov le-a analizat critic, arătând scăderile celor care, lipsiți de simțul răspunderii și al realității, mai militează încă pentru o politică războinică. Astfel se explică opoziția cercurilor occidentale de a se admite interzicerea armei atomice, astfel se explică toate piedicele care sunt puse de cercurile interesate ale monopoliștilor în calea unei înțelegeri constructive pe plan internațional.

Citând pe generalissimul Stalin, d. Molotov reproduce următoarele:

„Toate acestea se pot sfârși numai printr'un eșec rușinos al atâtătorilor la un nou război. Churchill, principalul atâtător la un nou război, a și reușit să-și piardă încrederea propriei sale națiuni și a forțelor democratice din întreaga lume. Aceeași soartă îi așteaptă pe toți ceilalți atâtători la război. Sunt încă prea vii în memoria popoarelor grozăviile războiului recent și sunt prea mari forțele sociale, care sunt pentru pace, pentru ca elevii lui Churchill într-o agresiune să le poată înfrânge și să îndrepte lucrurile spre un nou război".

Conchizând, d. Molotov a spus:

„Nimeni nu poate nega consecvența politicei externe staliniste a guvernului sovietic, cât și faptul că ea corespunde în întregime intereselor securității internaționale".

Marea Uniune Sovietică și-a spus odată mai mult cuvântul hotărât pentru pace.

★

Alegerile pentru scaunul prezidențial în Statele Unite au avut în cele din urmă loc și s'au terminat cu victoria D-lui Truman. Faptul își are semnificația sa deoarece atât d. Dewey cât și d. Truman sunt subordonați acelorași patroni, dar este totuși interesant de studiat și sub prizma aspectului special pe care-l are o asemenea alegere în America.

D. Dewey, al cărui simbol electoral a fost elefantul, s'a situat din prima clipă pe poziția perfectului reacționar, neprecupețind discursurile belicoase și mai ales invectivele la adresa contracandidatului d-sale d. Truman, pe care-l califica în fel și chip. D. Truman nu se lăsa nici d-sa mai prejos și-l acoperea cu invective care mai de care mai zămoase pe d. Dewey. Alegătorii americani urmăriau uluiți și desigur amuzați punerea în scenă, de bâlciu, care întovărășia această campanie preelectorală, amintindu-și, desigur cei cari fuseseră prin Italia, mai ales la Napoli, de certurile între mahalagioaicele însoritului oraș mediteranian.

Dar lăsând la o parte acest penibil aspect al alegerilor din Statele Unite, alegerea d-lui Truman a surprins pe unii mai puțin informați. Atitudinea războinică a d-lui Dewey nu era de natură să atragă massele electorale americane, care nu pot vedea cu ochi buni ipoteza de a servi drept carne de tun intereselor monopoliștilor. D. Truman s'a menținut într'o atitudine de rezervă șireată, până în preziua alegerilor, când fără cea mai mică jenă a „împrumutat" lozincile progresiste ale d-lui Henry Wallace, a început să atace Wall-street-ul și a făgăduit mai ales abolirea legilor antimuncitorești (Taft-Hartley) etc. Nu trebue să creadă nimeni că d. Truman și-a simțit subit vocația de progresist. E numai o tactică electorală, fiindcă același domn Truman vorbia nu de mult de unitatea de vederi dintre cele două partide reacționare ale Statelor Unite, iar veto-ul pe care-l opusese legii Taft-Hartley, era inoperant (d. Truman o știa mai bine ca oricine) deoarece membrii democrați din Congres aveau să voteze, precum au și făcut, alături de republicani.

D. Truman nu a primit voturile alegătorilor americani ca o demonstrație de adeziune la politica d-sale, ci ca o împotrivire față de politica ultra-reacționară a lui Dewey, fapt dealtfel scos în evidență și în articolul publicat recent de *Pravda*, în legătură cu alegerile din Statele Unite.

Este însă indiscutabil faptul că în pofida violenței care a fost opusă propagandei partidului progresist al domnului Wallace, în pofida faptului că o masă enormă de cetățeni a fost împiedicată prin restricțiile legii electorale să-și dea votul omului în care avea încredere, deși în multe state s'a uzat de toate tertipurile juridice pentru ca Wallace și Taylor să nu-și poată depune candidaturile, totuși aceștia au isbutit să adune peste un milion de voturi. Partidul progresist american și-a dovedit viabilitatea în alegeri excepțional de grele pentru el și de aci înainte forța sa nu va putea fi ignorată în viața politică a Statelor Unite.

★

Lămurirea situației interne în Statele Unite va atrage după sine și o oarecare accelerare în câteva chestiuni externe, unde interese direct legate de alegerile pentru președinție, au determinat o temporizare. Ne referim în primul rând la chestiunea palestiniană, care cu toată stringenta ei actualitate a fost amânată în repetate rânduri la O. N. U. (mașina de vot la ordinul Washingtonului a funcționat fără greș), pentru a i se da posibilitatea d-lui Truman să facă nestingherit declarații de simpatie pentru statul Israel, în fața alegătorilor săi evrei.

Pentru a obține amânările de care avea nevoie, Statele Unite nu s'au sfiit să uzeze la O.N.U. de argumente care l-au determinat pe un ziarist elvețian să le califice drept „lipsite de demnitate" din partea unei mari puteri. Într'adevăr la un moment dat, Inaltul comitet arab a cerut să i se admită observatori la O.N.U. în vederea discutării chestiunei palestiniene,

Cererea nu ar fi întâmpinat dificultăți și urma să fie pusă la vot, când delegatul „Iranului" propuse amânarea discuțiilor, pentru a se da timp celor de față să studieze cererea Inaltului comitet arab. Cererea Iranului fu admisă prin votul statelor arabe, al celor sud-americane și al Statelor Unite, în mijlocul ilarității generale.

Astfel se explică faptul că atât mister Truman cât și mister Dewey și-au permis în discursurile lor electorale să se pronunțe cu toată... „sinceritatea" în favoarea tezei evreești a împărțirii Palestinei și a unor împrumuturi pentru statul Israel.

Pe de altă parte în Palestina armistițiul a rămas o simplă noțiune literară și ca atare inoperantă, în timp ce puterile occidentale se străduesc să găsească o nouă formulă care să le salvgardeze interesele lor personale. Astfel se vorbește insistent de un nou proect anglo-american, conform căruia teritoriul palestinian ar urma să fie împărțit între statul Israel, Transiordania și Egipt. Cercurile britanice, mai ales, susțin că în felul acesta demnitatea Egiptului ar fi salvgardată.. dar nu spun că totodată Marea Britanie și-ar reasigura pozițiile la Suez și pe valea Nilului... ca deobiceiu pe spinarea altora.

★

Rezultatul alegerilor prezidențiale din Statele Unite nu vor rămâne fără urmări... pentru generalul Marshall. D-sa s'a declarat nemulțumit probabil de propria d-sale politică — și în consecință a comunicat celor ce se interesau, că la sfârșitul anului se va retrage dela Departamentul de stat. Generalul Marshall se socoate desigur ghinionist: sistematic a fost vai de acel stat pe care se hotărâse d-sa să-l ajute. In Grecia trupele monarho-fasciste „ajutate" conform planului d-lui general sunt înfrânte pe toate fronturile, Franța „ajutată" conform aceluiaș plan se sbate în ghiarele mizeriei, grevele se țin lanț și victimele cad din rândurile celor cari luptă pentru o viață mai omenească, Italia are aceeași situație, întregul Benelux se sufocă de atâta „ajutorare" și acuma, pentru bun sfârșit, nici mareșalului Ciang Kai Sek nu-i merge prea bine.

Mareșalul Ciang Kai Șek s'a bucurat întotdeauna de simpatiile de rău augur ale generalului Marshall. Desigur că dolarii Wall-street-ului i-au prins bine dictatorului chinez, numai că rezultatele militare pe care le promisese patronilor ca și ciracilor săi, s'au cam lăsat așteptate, pentru a lipsi în cele din urmă cu totul dela apel.

La 9 Aprilie crt. Ciang Kai Șek vorbind în fața Adunării Naționale al cărei președinte este, făgăduise grandilocvent, că trupele comuniste aflate la Sud de Hoangho vor fi distruse în cel mult șase luni, ba, mai mult, a garantat chiar securitatea Chinei de Nord.

După cinci luni, același Ciang Kai Șek se bâlbâia penibil, recunoscând eșecul acțiunilor sale și căderea Tsinanului în mâinile trupelor populare.

Iar la 8 Octombrie, revenind dintr'o inspecție pe front, mareșalul chinezo-american a trebuit să-și recunoască înfrângerea, falimentul total.

Vorbind despre nereușita operațiilor militare ale trupelor Kuomintangului, Ciang Kai Șek recunoștea că aceasta se datora în primul rând „lipsei de cooperare a populației cu trupele", fapt clar, deoarece este evident că marea masă chineză este împotriva mareșalului și pentru Mao Tse Dun și armatele populare.

Patronii dela Washington s'au sezisat de situația disperată a omului lor și în consecință i-au trimis un nou mic ajutor bănesc, reflectând dacă nu este cumva locul unei investiții mai serioase. Datele pozitive sunt însă împotrivă, căci în momentul de față armatele populare controlează un teritoriu de mai bine de 2.500.000 kilometri pătrați și peste 200.000.000 locuitori.

Wall-street-ul și dealtfel nici City-ul londonez, nu sunt dispuși să renunțe la piața comercială și nici la avantagiile politice și strategice pe care le oferă China. Aceasta explică eforturile care sunt făcute pentru a-i „salva fața" lui Ciang Kai Șek. Un corespondent al agenției „Telepress" a anunțat între altele, că Statele Unite ar fi oferit Marei Britanii, să finanțeze lucrările de modernizare și desvoltare ale portului Honkong, cu condiția ca U. S. A. să-și poată stabili aci o bază navală. Oferta pare fără însemnătate. In realitate însă, Statele Unite își dau seama de falimentul protejatului lor, și cum înaintarea forțelor populare amenință direct portul Tsing Tao, amiralitatea americană încearcă să-și asigure o nouă bază.

Până la perfectarea înțelegerii între cele două capitale interesate, Ciang Kai Șek se retrage, generalii lui se predau, iar populația puținului teritoriu rămas sub controlul Kuomintangului se pregătește cu nerăbdare pentru primirea trupelor eliberatoare conduse de Mao Tse Dun.

AL. CALISTRAT

Delegația sovietică la Conferința radiofonică dela Atlantic-City, unde vor fi stabilite lungimile de undă rezervate pentru posturile de radio din lumea întreagă. Din delegație fac parte: Nina Șolnikova, Soja Erșova, Gleb Uspenski și șeful delegației, Serghei Stoianov

Binecunoscutul actor de cinema Charlie Chaplin, participând, împreună cu soția sa, la o reuniune a Partidului Progresist American de sub conducerea lui Henry Wallace, la Los Angeles

ZIUA INTERNAȚIONALA A TINERETULUI

На физкультурном параде.

NOEMBRIE 1942.

Uneltirile de culise ale capitalismului internaţional, declanşaseră cea mai uriaşe vărsare de sânge din câte a cunoscut vreodată omenirea.

Armatele hitleriste cutropiseră nenumărate teritorii şi subjugaseră popoare şi ţări. Uniunea Sovietelor opunea o rezistenţă din cele mai dârze năvălitorilor.

In aceste împrejurări, reprezentanţi ai tineretului democratic din 29 de ţări, întruniţi la Londra într'o primă conferinţă internaţională, conştienţi de sarcinile ce le reveneau în coordonarea luptei şi a experienţei tineretului din ţările respective, pentru grăbirea victoriei decisive asupra fascismului, au pus bazele Consiliului Mondial al Tineretului.

Şi acest Consiliu a jucat un rol important în stabilirea de legături directe între tineretul din diferitele ţări, contribuind prin aceasta la creearea unei puternice mişcări internaţionale a tineretului.

Terminarea războiului anti-fascist prin înfrângerea forţelor hitleriste de către forţele democratice în frunte cu Uniunea Sovietică, a deschis noi perspective şi tineretului.

In luna Noembrie 1945, Consiliul Mondial al Tineretului, a convocat la Londra o Conferinţă Mondială a Tineretului.

Şase sute de delegaţi, reprezentând 64 de ţări, şi-au manifestat cu acest prilej, odată mai mult, solidaritatea lor internaţională pentru pace, democraţie şi progres, punând bazele Federaţiei Mondiale a Tineretului Democratic, sub lozinca luptei pentru libertate şi pentru o viaţă mai bună.

Preambulul Pactului Fundamental al F.M.T.D. declară făţiş:

„Noi, tinerii din lumea întreagă, adunaţi la Conferinţa Mondială a Tineretului, convocată de Consiliul Mondial al Tineretului, întruniţi la Londra în Noembrie 1945, după victoria Naţiunilor Unite asupra fascismului, creem aici Federaţia Mondială a Tineretului Democratic, astăzi, 7 Noembrie 1945. Această Federaţie Mondială face legământul de a pune în aplicare principiile stabilite în Conferinţa actuală şi în Conferinţele ulterioare şi constitue o organizaţie de tineri uniţi în hotărîrea lor de a munci pentru Pace, Libertate, Democraţie, Independenţă şi Egalitate în lumea întreagă.

Federaţia Mondială a Tineretului Democratic trebue să considere lucrările sale, ca o contribuţie la munca Naţiunilor Unite şi ca mijlocul cel mai bun în asigurarea apărării drepturilor şi intereselor tineretului, ca şi a bunei-stări pentru generaţia viitoare."

Ne aflăm la trei ani distanţă de terminarea celui de-al doilea război mondial.

Pe arena internaţională se află angajate două mari forţe: pe deoparte se află tabăra democratică şi antiimperialistă în frunte cu Uniunea Sovietelor, în luptă hotărîtă pentru pace trainică iar de cealaltă parte tabăra imperialistă şi antidemocratică în slujba capitalismului internaţional, interesat în declanşarea unui nou război.

Acestea sunt împrejurările în care tineretul comsomolist din Uniunea Sovietelor, în strânsă colaborare cu tineretul din ţările de democraţie populară şi cu tineretul progresist din lumea întreagă, depune eforturi din cele mai serioase în munca de apărare a păcii, libertăţii, democraţiei şi paşnicei desvoltări a tuturor popoarelor lumii.

Indrumat de Partidul Comunist (b) al Uniunii Sovietelor, Comsomolul se află în primele rânduri ale marşului glorios pe care popoarele sovietice l-au pornit spre comunism.

Sub aceiaş îndrumare, a partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările de democraţie populară, tineretul din aceste ţări se află antrenat în munca de consolidare a regimului de democraţie populară şi de desvoltare a acestuia, spre construirea societăţii socialiste.

Contribuind astfel la întărirea frontului democratic şi anti-imperialist, tineretul din ţările de democraţie populară în frunte cu tineretul sovietic, se află pe linia preambulului Pactului Fundamental al Federaţiei Mondiale a Tineretului Democratic, în lupta pentru pace şi pentru asigurarea unui viitor fericit popoarelor din lumea întreagă.

Din nefericire, mai sunt încă nenumărate popoare, aflate sub jugul exploatării capitaliste. In ţările coloniale, aflate sub dominaţia imperialismului anglo-franco-american, condiţii mizere de existenţă mai continuă să existe încă. Conştiinţa forţelor populare din aceste ţări a crescut însă simţitor, următor cuceririlor decisive ale muncitorimii din lumea întreagă, în lupta împotriva exploatării omului. de către om.

Tineretul ţărilor coloniale se găseşte şi el în primele rânduri ale luptei de eliberare de sub jugul capitalist.

Aprofundând şi însuşindu-şi bogata experienţă a comsomoliştilor sovietici, acest tineret se înarmează zi de zi cu noui şi puternice forţe, în ducerea în condiţii din ce în ce mai bune a muncii politice în sânul popoarelor respective.

10 Noembrie 1948, ziua în care se aniversează trei ani dela întemeierea Federaţiei Mondiale a Tineretului Democratic, găseşte tineretul progresist din lumea întreagă pe poziţiile luptei hotărîte pentru o pace trainică, a luptei taberei democratice şi antiimperialiste în frunte cu Uniunea Sovietică.

In Republica Populară Română, tineretul întâmpină această aniversare muncind cu toate forţele sale pentru întărirea ţării şi, prin aceasta, a frontului păcii şi democraţiei, iar sărbătorirea acestei aniversări, se desfăşoară cu lozinca „Tineri, uniţi-vă! Inainte pentru o pace durabilă!"

HORIA NICOARĂ

Plăcile de celuloză sunt pregătite pentru a intra la mașinile de măcinat

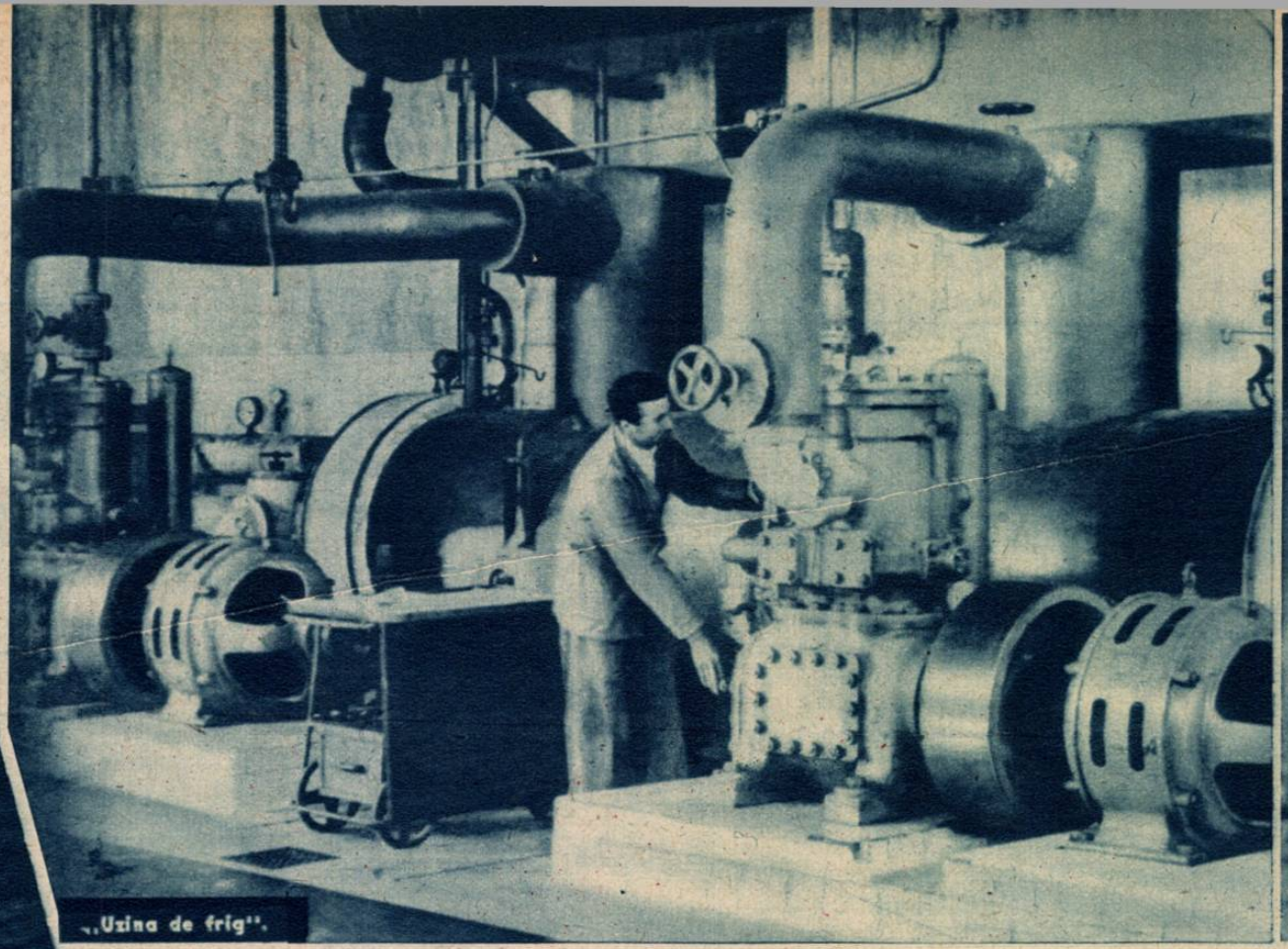

„Uzina de frig".

Firul de mătase

CÂND pinul din vârful muntelui, s'a prăvălit greoi pe povârniș, nimeni n'ar fi putut bănui, că trunchiul gros, din care rășina începuse să izvorască în picuri cleioși, va deveni odată fir subțire și strălucitor de mătase.

S'au grămădit trunchiurile copacilor, stivă mare, colo, la poalele muntelui.

Stivele au fost apoi înghițite de vagoanele trenului, care a pornit, pufăind încet, pe șinele ce șerpuesc la marginea pădurii de brad, spre fabrica mare dela Zărnești.

Cum s'a transformat pinul nostru acolo, în fabrică, în hârtie subțire și albă ca zăpada, asta este altă poveste, pe care nu o vol spune acum.

Ceeace ne interesează deocamdată, este că de acolo, dela Zărnești, alte vagoane au pornit în viteză spre Capitala țării, purtând baloturi mari de hârtie și că unele din ele au intrat în depozitul filaturii „Apretura" dela Popești-Leordeni.

La „Filatura de mătase artificială" (fostă Apretura) Popești-Leordeni, printre butoaie de sodă și baloturi de celuloză

Când intrăm în curtea fabricii *Apretura* dela Popești-Leordeni, dincolo de panourile mari cu lozinci și îndemnuri pentru întrecerile în cinstea lui 7 Noembrie, care te întâmpină de cum intri pe poartă, în fundul curții dăm de butoiașele acelea de tablă cenușie, închise ermetic, care se înșiruesc, unele lângă altele, pe o distanță de câteva zeci de metri.

— Este sodă caustică, se răspunde întrebării noastre.

Ceva mai în fund, o macara cu dinți enormi, ridică sus la depozit baloturile de hârtie, care tocmai au sosit pe linia de garaj.

La biroul tehnic al fabricii ni se dă drept ghid pe tovarășul inginer Ambrosie Pogăceanu.

Impreună cu conducătorul nostru, o pornim pe urma... firului de mătase.

Și povestea începe...

Cea dintâi sală unde intrăm este aceea a sodelor, unde hidratul de sodiu, mai precis calupurile de sodă caustică, sunt introduse în niște rezervoare, în care se dizolvă.

De aci, soluția este pompată la filtre, un fel de băi mari de lemn, în care se depun la fund toate impuritățile și soluția este gata pentru a fi dusă mai departe, în sala de fabricație.

Trecem apoi la depozitul de celuloză.

Firul de mătase e gata înfășurat pe bobine

Bobinele sunt scoase din „bărcile de spălare".

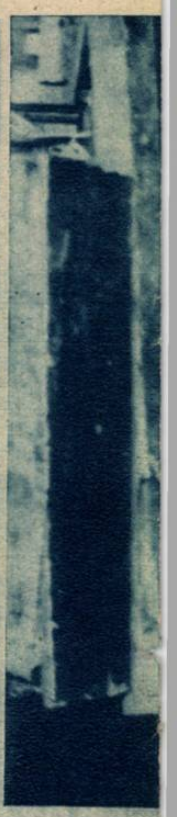

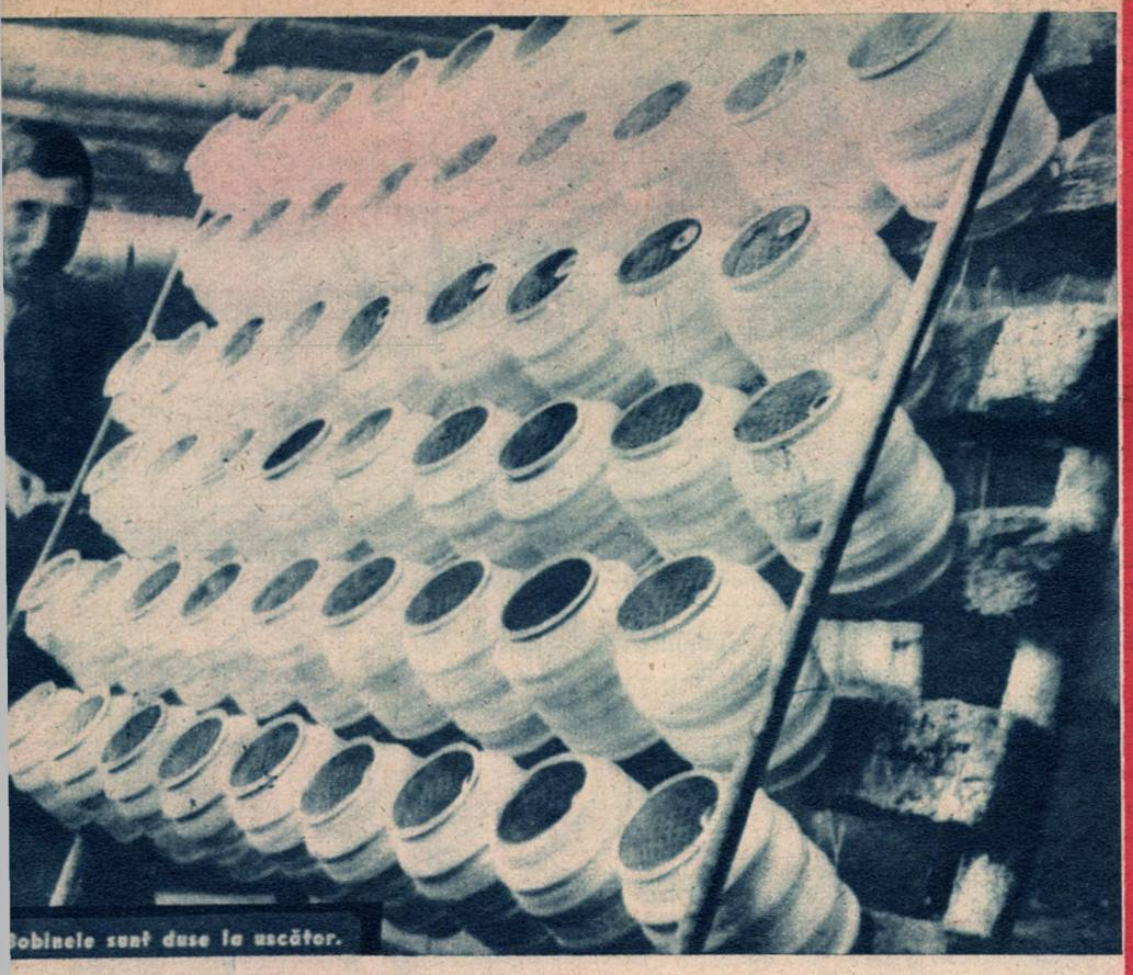

Bobinele sunt duse la uscător.

Firul de mătase...

Reportaj de ADA BÂRSEANU

Hârtia din care se va prepara firul de mătase este o hârtie mai groasă, aproape un fel de carton.

Cărucioarele care poartă baloturile mari, urcate aici în depozit cu macaraua, se plimbă pe şinele înguste care se întretae.

— Până aici numai preparative, spune conducătorul nostru.

— N'am prins încă firul, reflectez.

— Şi fiindcă suntem la preparative, să mergem şi la uzina de frig, adăogă ghidul.

La unele secţii este nevoie de o temperatură constantă, pe care o menţinem cu ajutorul instalaţiei de frig.

Când intrăm în uzină, avem impresia că ne aflăm într'un frigorifer mare de tot.

Două compresoare presează amoniacul care trece apoi la un refrigerator tubular, prin care circulă o soluţie de sare, şi în care amoniacul prin destindere, produce scăderea temperaturii.

Pe unele din ţevi, aburii din maşini s'au prefăcut în sloi alb, care îmbracă burlanele...

După ce am văzut toate acestea, ne îndreptăm spre prima sală de fabricaţie.

Şi legenda firului începe...

Plăcile albe de celuloză intră mai întâi în măruntaele unor cuptoare mari cu aer cald la o temperatură de 35"—40", care le usucă bine de tot.

Odată uscată, celuloza trece la presa de trampaj, unde, dupăce sunt îmbibate cu hidrat de sodiu, plăcile sunt presate, pentru a se scurge bine soluţia.

De aici, ele se rostogolesc prin nişte pălnii, înăuntrul unor maşini mari, numite dezintegratoare, unde hârtia este măcinată, tocită, scărmânată până ce la celălalt capăt al maşinei isbucneşte un puf moale, puţin gălbui şi uşor ca păpădia.

Acest puf este înghiţit apoi de alte maşini—baratele—în corpul cărora este tratat cu sulfură de carbon, încât acesta capătă într'adevăr culoarea galbenă aprinsă a păpădiei.

Prin nişte jghiaburi puful acesta alunecă spre mixtoare. In sala mixtoarelor, un sgomot asurzitor, de te întrebi cum de pot oamenii de aici să lucreze. Şi totuşi figurile lor sunt atât de liniştite, iar ochii urmăresc atenţi lucrul.

In mixtoare, materialul se tratează pentru a doua oară cu hidrat de sodiu.

Aici a intrat în funcţie condiţionarea aerului. In sala umedă, la o temperatură de aproximativ 17°, în huruitul asurzitor al ma-

(Continuare în pag. 7.

Aşa arată sala răsucitoarelor...

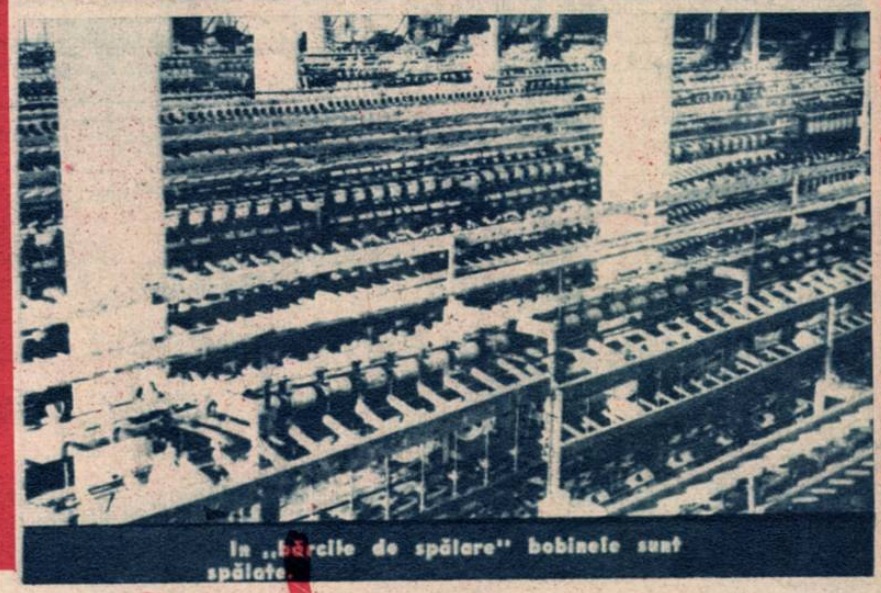

In „bărcile de spălare" bobinele sunt spălate.

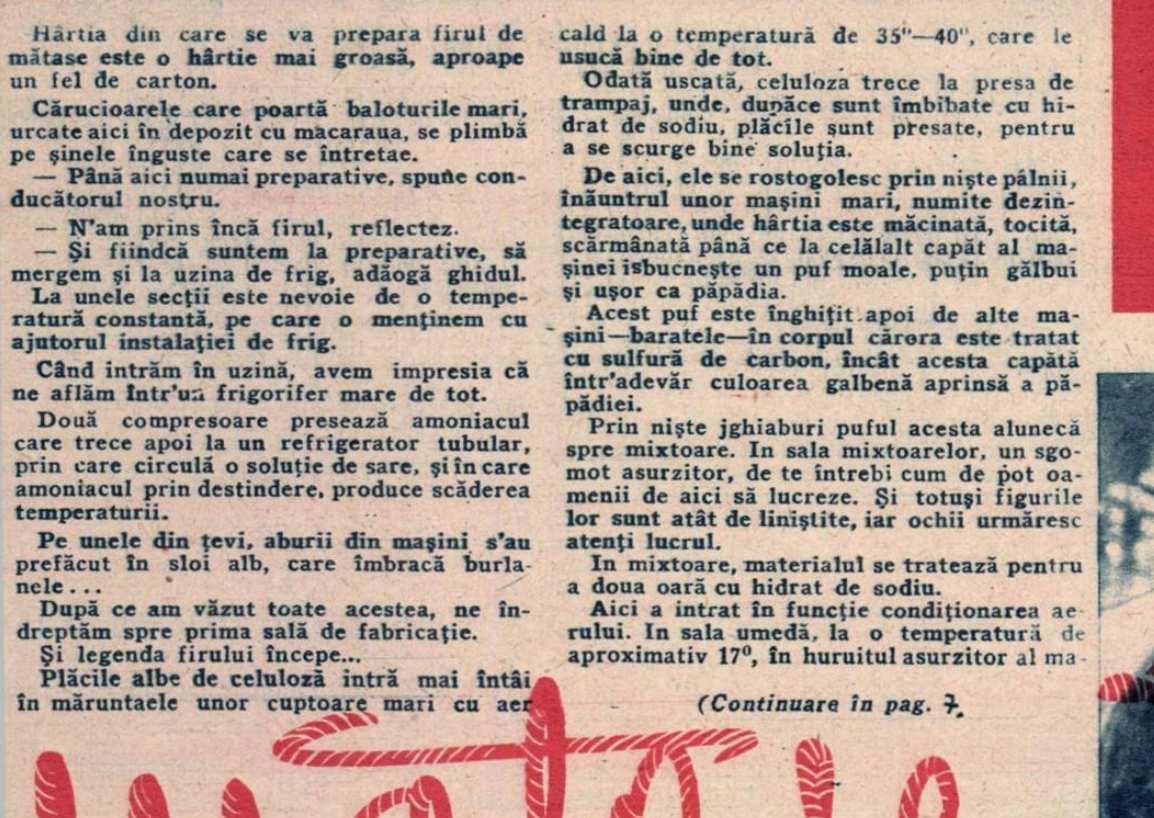

Sala maşinilor de filat unde vâscoza se reface în fir subţire de mătase.

La maşina de răsucit, lucrătoarea Ionescu Constanţa prinde cu grije firul.

Viaţa metalelor

OBOSEALA ŞI BOLILE LOR

„TARE ca fierul", spune proverbul.

Totuşi şi fierul e uneori slab. Câte arcuri de oţel nu se rup în maşineriile ceasornicelor pentrucă au slăbit? Oţelul e alcătuit din fier cu mici cantităţi de cărbune. Oţelurile speciale cuprind în compoziţia lor şi câteva procente, sau fracţiuni, de metale rare.

Orice metal, fie fontă, fer, oţel, aramă, alamă, bronz, argint şi aur chiar, are o viaţă limitată. Nici-un metal nu trăeşte la nesfârşit, ci îmbătrâneşte şi se transformă cu timpul, după miliarde de ani, în elemente radioactive.

Nu ne vom ocupa în această pagină de transformările metalelor şi în genere a elementelor chimice dela structura lor în vremuri foarte îndepărtate, înainte de apariţia vieţii pe pământ, până azi. Vom arăta numai ce importanţă practică are faptul, că metalele trăiesc şi se îmbolnăvesc.

Inginerii au observat că maşinile par mai obosite la sfârşitul săptămânii şi funcţionează mai bine Luni, după o zi de odihnă.

Cuptoarele înalte pentru producţia fierului nu se sting Duminicile şi sărbătorile, ci funcţionează în continuu ani în şir, dar scheletul lor metalic trăieşte o viaţă relativ scurtă, se îmbolnăveşte şi trebuie înlocuit. La fel multe cazane de blocuri, rău construite şi rău intreţinute, nu durează nici 15 ani, se îmbolnăvesc greu, se repară des şi în cele din urmă mor, fiind demontate şi vândute ca fier vechiu.

Se ştie că orice piesă metalică uzată trebuie înlocuită.

Viaţa şi sănătatea metalelor se aseamănă cu cea a oamenilor. De aceia e bine să cunoaştem ce ne spun specialiştii.

S'a dovedit că metalele trăiesc. Bucata de fier care pare neînsufleţită pentru ochiul unui profan, e plină de o viaţă interioară pentru ochiul fizicianului şi al chimistului. Energia internă e un fel de viaţă a lucrurilor. Metalele se îmbolnăvesc şi suferă alteraţii. Rugina fierului, cocleala aramei, albul format pe tablele de zinc şi în genere orice oxidare, cum spune chimistul, e o stare de alterare a unui metal. Fierul ruginit e mai slab, e considerat de tehnicieni fier bolnav. Lucrurile de fier neîngrijite prind repede rugină, mai ales toamna,

Aluminiul e mai rezistent la intemperii. Examinând o placă de aluminiu a unei cupole din Roma, un savant a dovedit că după 40 de ani s'a uzat prea puţin: nici a zecea parte dintr'un milimetru. Aluminiul e un metal puţin corosibil, ceeace prezintă un mare avantaj. In 40 de ani o tablă de zinc e mâncată pe jumătate, dacă e expusă ploilor. Un acoperiş din tablă de fier, vopsit chiar cu minium de plumb, nu rezistă nici 20 de ani ploilor şi zăpezilor.

Oamenii de ştiinţă au recomandat ventilaţia streaşinii, care înlesneşte scurgerea apei şi evită uzura timpurie a acoperişurilor metalice.

Fierul şi arama au viaţă scurtă. Turnul Eiffel din Paris, construit în 1889, e considerat prea bătrân. A fost vopsit de numeroase ori pentru a rezista ploilor. Specialiştii cred însă că turnul va trebui demontat înainte de anul 2000.

Un vapor construit din oţel e folosit cel mult 30 de ani. Apa mării, vânturile şi valurile, mânâncă gram cu gram milioane de tone de fier pe an. Pare un paradox afirmând că mai mult rezistau în timp corăbiile fenicienilor construite din lemnul cedrilor.

Aluminiul, metal uşor, se bucură de longevitate. Ştie şi un şcolar că o peniţă de fier e mâncată de cerneală într'o lună, în timp ce una de aluminiu rezistă vreme îndelungată.

Avioanele se construiesc din duraluminiu şi alte aliaje. S'a constatat însă că nici avioanele nu rezistă mai mult de 10—15 ani.

Metalele au particularităţi fizice, chimice şi tehnologice, care se studiază în laboratoare.

Să revenim la aluminiu. E metalul aviaţiei, întrebuinţat la construirea aripelor, elicelor, cabinelor, scaunelor din avion, pistoanelor, robinetelor, bazelor motorului şi la structura externă a aparatelor de sbor.

Aluminiul se extrage din bauxită. Cuprinde circa 50 la sută alumină, 2—10 la sută siliciu şi 18—25 la sută oxid de fier. Alumina e separată de ceilalţi compuşi în autoclave foarte mari, în care se obţine aluminat de sodiu şi acesta, în stare lichidă, e pompat în recipiente cu bătătoare şi transformat în hidrat de aluminiu.

Determinarea calităţilor şi defectelor unui aliaj metalic.

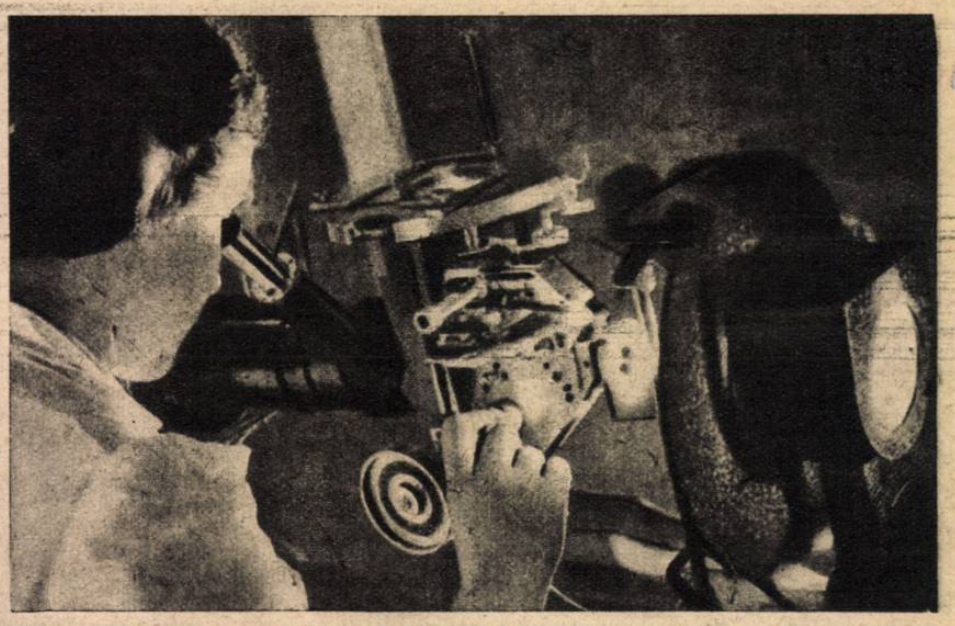

Un microscop special pentru cercetarea structurală a unui aliaj metalic.

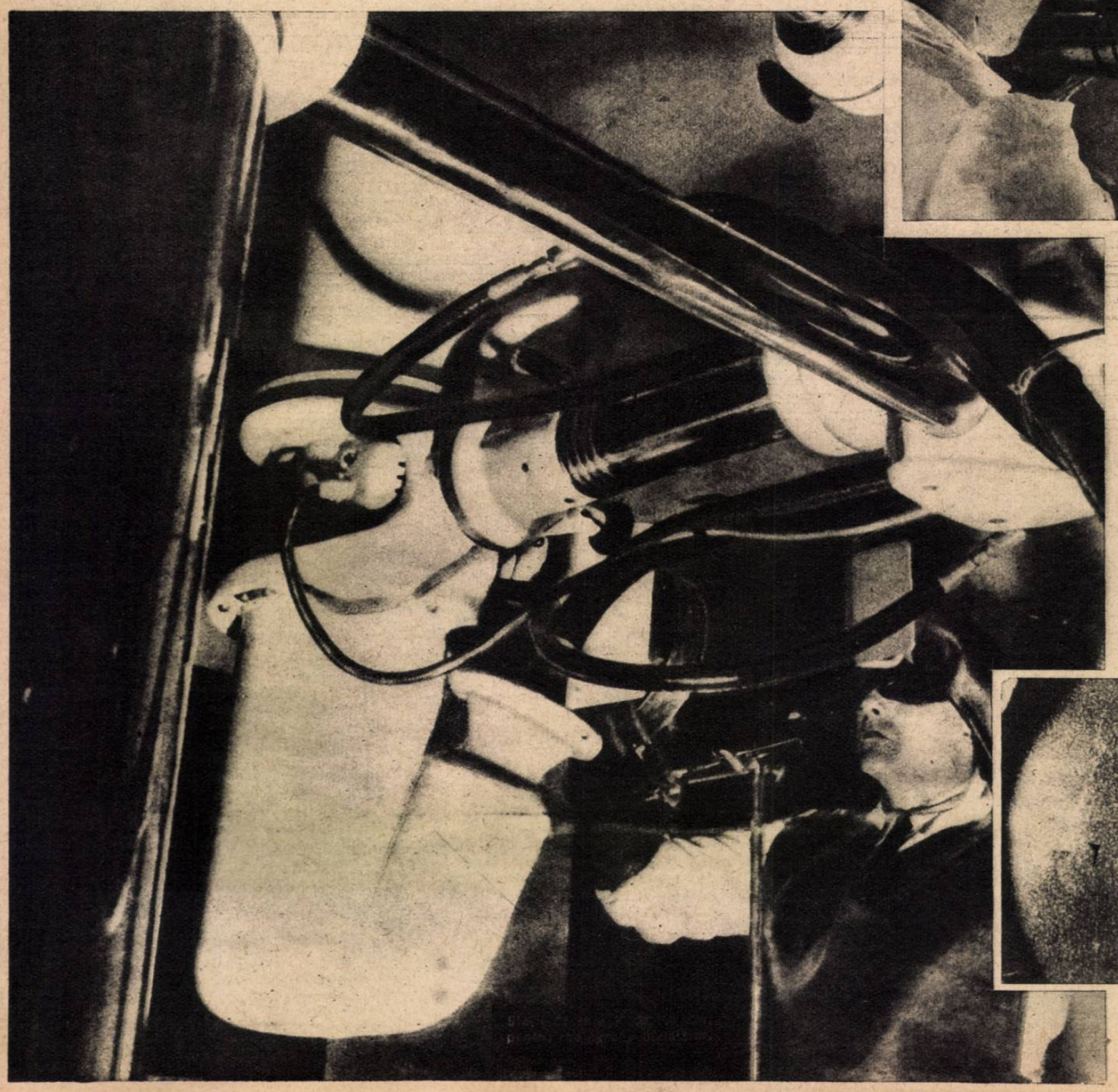

• Cu acest aparat se face radiografia metalelor. •

•

O picătură de aluminiu lichid, sub lentila microscopului.

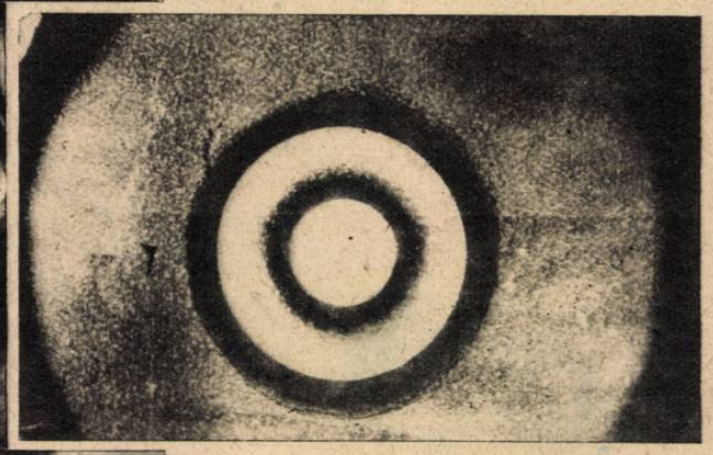

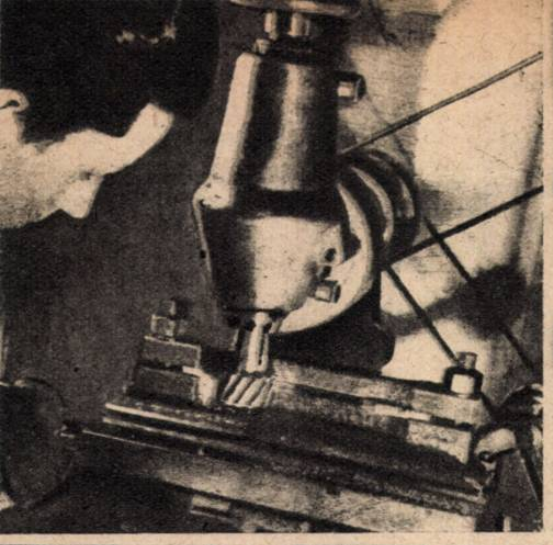

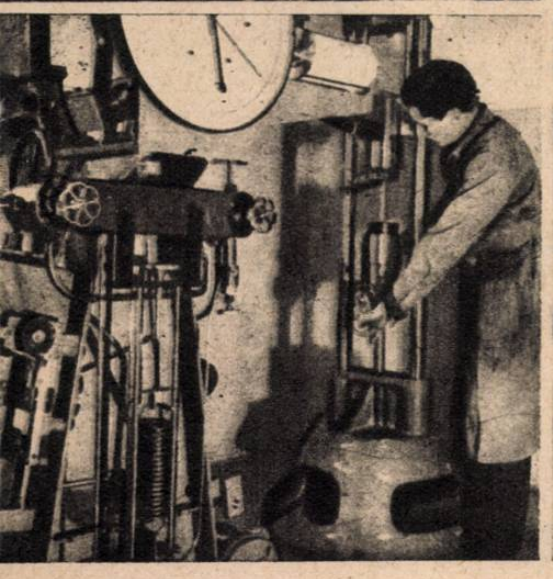

Se studiază fiziologia şi patologia metalelor cu aparate din cele mai perfecţionate.

Un aparat pentru verificarea rezistenţei metalelor la extensiune.

Metalele sunt fotografiate la microscop.

Cine şi-ar fi imaginat că aripele şi cabinele unui avion au fost odată lichide!

Hidratul de aluminiu e filtrat şi calcinat în cuptoare până devine oxid de aluminiu, sau *alumină*, cum spun tehnicienii.

Alumina la rândul ei e topită la 2000 de grade, în cuptoare electrice şi aluminiul metalic se depune la catod, pe fundul cuptorului, în timp ce oxigenul arde cărbunii electrozilor formând anhidrida carbonică. Specialiştii studiază apoi aluminiul obţinut la microscop, pentru a-şi da seama de calitatea producţiei şi pentru a obţine un metal cât mai durabil, cât mai sănătos, în stare să reziste eforturilor care i se vor cere şi elementelor atmosferice, fără a obosi şi a slăbi în rezistenţă.

O picătură de aluminium de mărimea unui punct pe i, e examinată la microscop şi pare cât o roată de automobil.

Picătura de metal uşor e studiată apoi la spectroscop, un instrument care arată spectrul solar, adică descompune lumina albă în cele 7 culori ale curcubeului şi pe aceste culori apar nişte linii caracteristice. Inginerii metalurgici pe baza acestor analize optice determină defectele de structură.

După studiul microscopic şi spectrografic se mai face un examen cu raze X al unei foi subţiri metalice. Aşa se pun diagnoze pentru a feri metalele de boli.

★

Metalurgia sovietică foloseşte metale rare în cantităţi enorme.

Tungstenul întăreşte rezistenţa oţelurilor speciale, mărind durata vieţii lor. E întrebuinţat în industria electrotehnică, la magneţi permanenţi şi în fabricarea unor oţeluri speciale cu tăi e rapidă. Intră în compoziţia electrozilor lămpilor de radio şi le dau o rezistenţă împotriva bolilor metalelor. Lămpile sovietice de radio cu tungsten din Ural au viaţă lungă. Acest tungsten special e folosit în televiziune, la video-telefoane şi în tuburile razelor X.

Vanadiul măreşte elasticitatea şi rezistenţa oţelului la rupere cu 50%. Iată cum se întăreşte sănătatea oţelului.

Niobiul permite oţelului sovietic să-şi păstreze tenacitatea de şoc şi la un ger de 80 de grade Celsius, de aceia e folosit la construcţia avioanelor polare.

Molibdenul intră în construcţia lămpilor de radio. Filamentele şi plăcile de molibden întrec în longevitate pe cele de tungsten. Ele aduc noui perspective în studiul reducerii uzurii metalelor prin curenţii electrici.

Reniul, metal care se vindea acum 20 de ani cu gramul, e obţinut în U.R.S.S. în cantităţi tot mai mari şi are întrebuinţare în aliaje speciale ce aduc noui perspective industriale.

Beriliul e metalul care prelungeşte de 20 de ori durata de folosire a pieselor în compoziţia cărora fuzionează. Un arc de oţel se rupe după 700.000 de şocuri, pentrucă oţelul obişnuit se îmbolnăveşte după 500.000 de şocuri şi boala metalului se agravează până provoacă inevitabila ruptură după maximum 200.000 de lovituri. Arcurile din oţel cu beril rezistă la 14 milioane de şocuri. Avioanele construite din berilo-aluminiu sunt cu o treime mai uşoare decât acelea fabricate din duraluminium.

Litiul e alt metal de mare viitor. E de două ori mai uşor decât apa. Aliajul din beril, aluminiu şi litiu e aplicat la construcţia avioanelor.

Cea mai bună sticlă pentru microscoape şi lunete se obţine cu oxidul de litiu.

Cesiul folosit la întărirea unor aliaje, a permis realizarea filmului sonor. Inginerii sovietici perfecţionează în prezent iconoscopul (invenţie mai senzaţională decât radio şi televiziunea). Cu ajutorul unor iconoscoape de cesiu vom avea cinematograf la domiciliu.

Rubidiul e un metal rar întrebuinţat la studiul bolilor tuturor metalelor. Rubidiul e folosit în acest scop la construirea microscoapelor electronice, care măresc de 1 milion de ori.

Galiul e metalul cel mai bolnav. Se topeşte la o temperatură de 30 de grade, deci se lichefiază când e ţinut în palmă. E folosit la oglinzile de laborator.

Ing. L. FLORIN

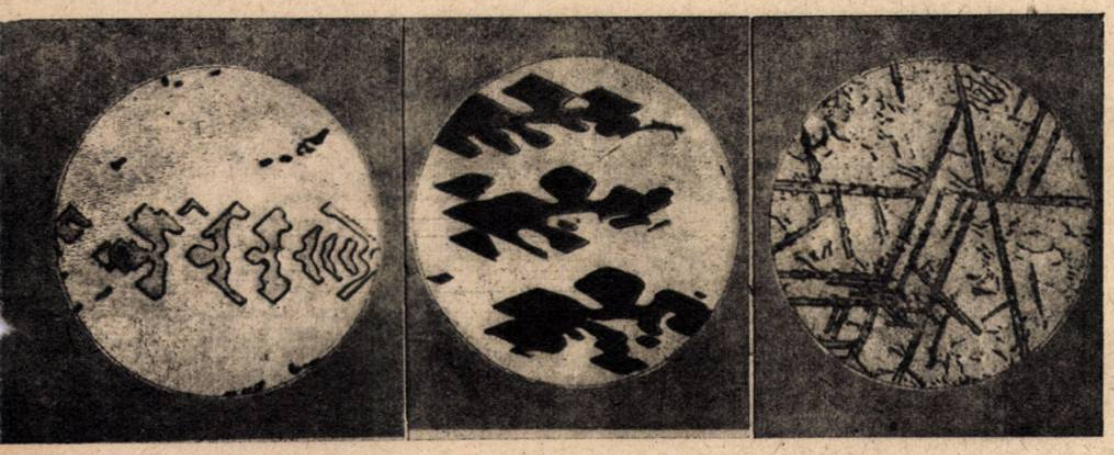

Trei imagini microscopice: 1) Aluminiu şi manganez, 2) Aluminiu, fier şi manganez, 3) Aluminiu, fier şi crom.

UN FIR DE MATASE

(Urmare din pag. 5.-a)

şinilor care au prins pe alocuri — pojghiţă de ghiaţă, materialul pufos se transformă într'o soluţie vâscoasă, de culoare galbenă.

Este viscoza... Cleiul acela care va da naştere firului subţire, strălucitor de mătase.

Şi precum în treupul viermilor de mătase, cei cari s'au hrănit cu frunze de dud, se produce o prefacere, de pe urma căreia ia naştere firul de mătase, tot astfel în corpul maşinilor mari, viscoza va deveni fir subţire şi strălucitor.

Cu deosebire numai că, aici, mâna omului intervine, cu diferite substanţe chimice, cari produc transformarea.

Şi tovarăşul inginer Pogăceanu, ne poartă câteva minute şi prin laboratorul unde se prepară diferitele chimicale şi se fac analize.

— De altfel, adaugă acesta, legând convorbirea pe care o întrerupsese, este ştiut că frunza de dud cu care se hrănesc viermii de mătase, conţine o mare cantitate de celuloză pură.

Dela mixtoare, viscosa trece la o maşină numită filtru-presă, unde este curăţată de impurităţi, apoi la rezervoarele de maturitate unde rămâne între 60—70 ore, timp în care se produce un proces chimic.

In drum ne oprim la staţia de experimentare. Aici se încearcă fabricarea firului de mătase din celuloză scoasă din stuf.

Aceleaşi maşini, pe care le-am întâlnit în fabrică, le găsim aici în miniatură.

Tov. ing. Pogăceanu ne dă lămuriri:

— Staţia de experimentare s'a făcut pentru experimentarea în stil mic. Celuloza din stuf a fost lucrată la P.-Neamţ şi este pentru prima oară la noi în ţară că s'a făcut acest lucru. Deasemenea mai avem o staţie-pilot la Tulcea, care fabrică 3.000 kgr. pe zi de celuloză de stuf. Incercările de fabricare a celulozei de stuf s'au făcut în condiţii normale şi au dat rezultate bune. S'au şi prelucrat firele scoase din celuloză de stuf şi materialul a eşit foarte bun. Urmează să trecem acum la fabricarea în serie a firelor de mătase din celuloză de stuf, care este o celuloză mai curată. In afară de aceasta, ţinând seama că sub vechile regimuri pădurile noastre au fost secătuite nemilos, lemnul pădurilor poate merge la alte nevoi.

După aceasta, va începe operaţia de filare a viscozei.

O sală lungă, cu maşini mari, dispozitive de toate felurile şi mărunte, ţevi subţiri prin care se străvede viscoza galbenă, mosoraşe, bobine, şi firul acela, pe jumătate viscos încă, care iese din filieră, prevăzută cu găuri microscopice şi se coagulează în trecerea prin baia de acid sulfuric.

Iată în sfârşit firul. Pe bobinele de aluminiu se înşiră, în viteză uluitoare, un fir subţire, care n'are încă o strălucire vie.

Operaţia nu s'a terminat. Bobinele merg la un soi de băi—numite bărci de spălare, unde sunt trecute printr'un curent de apă rece, apoi apă caldă, îmbăiate, clătite şi apoi uscate.

De aici, bobinele merg la maşinele de răsucit.

In sala răsucitoarelor, huruitul maşinilor îţi ia auzul, iar învârtirea lor vertiginoasă face să vibreze aerul în jur.

— 6.000 de ture pe minut, răspunde ghidul mirării noastre. Maşinile acestea ultra moderne sunt fabricaţia noastră proprie. Acum lucrăm la recondiţionarea maşinilor vechi.

Scăpat de fazele grele ale preparaţiei, firul a izbucnit deodată, neted, lucitor, ca un argint viu şi a prins să se depene vertiginos, în mii şi milioane de metri, pe bobinele care se'nvârtesc în ritm ameţitor.

Dela răsucit, firul trece la reflotaj; depe bobină se deapănă în „flote", adică sculuri. Ca şi la răsucitoare şi la reflotaj numai femei.

Printre ele multe femei dela ţară, unele din ele cu barişul strâns sub bărbie.

Firul fuge mereu, în goană nebună, în cât nu-i poţi urmări mersul. In urma lui rămâi doar cu impresia unei dâre sclipitoare, de infimă intensitate, care se stinge sau se aprinde, după cum lumina care se strecoară prin ferești e mai slabă sau mai puternică.

Maşinele ţăcănesc sacadat, mâinile femeilor acestea aleargă cu o dexteritate uluitoare şi firul se deapănă mereu...

In faţa uneia dintre maşini mă adresez unei lucrătoare:

Popa Constanţa întoarce spre mine obrazul liniştit şi vorbele-i curg lin, în timp ce mâinile aleargă mai departe, în ritmul vioi al maşinii.

— Vezi, dumneata, nu prea avem timp de pierdut. Fiecare minut înseamnă mult pentru noi. Ne-am luat angajamente şi trebue să le ţinem.

Lucrez de 8 ani în fabrică (Popa Constanţa n'are decât 24 ani), dar niciodată n'am lucrat mai cu drag şi mai cu spor ca acuma. Şi cât era de greu înainte. Munca n'avea parcă nici un spor.

Şi unde s'ar fi pomenit ca noi, muncitoarele să ajungem să cumpărăm măcar un metru din mătasea asta, la care ne mâncăm zilele. Mătasea era pentru cucoanele ale bogate, cu bani multi, dar noi, astea săracele, nici pâinea n'o aveam uneori.

In timp ce-o ascult vorbind, privesc în sala lungă, unde fetele astea, cele mai multe, tinere de tot, urmăresc cu ochii şi cu mâinile care au o dexteritate uimitoare—firul de mătase.

Viaţa lor de altă dată, din vremurile de exploatare ciocoiască, şi asta-i o poveste...

La biroul tehnic al fabricei stau de vorbă cu inginerul-şef Kotler.

— Avem multe lucruri de îndreptat încă în întreprinderea noastră, îmi spune acesta. E drept că s'au schimbat multe lucruri după naţionalizare, dar mai avem încă destul de făcut. O piatră grea pentru noi sunt datoriile pe cari ni le-a lăsat vechiul patron şi care ne apasă greu. Materii prime avem acum din plin; rezervoarele noastre abundă; în depozit avem 143 vagoane de celuloză; producţia noastră creşte mereu şi cantitativ şi calitativ. Fabricăm acum un fir special pentru fabricile de ciorapi.

— Dar muncitorii cum se comportă, întreb?

— Este la noi în fabrică o conlucrare perfectă între conducători şi lucrători. Din 1137 de lucrători, am isbutit să reducem lipsurile la 20. Se munceşte cu multă râvnă şi fiecare este conştient că prin munca sa contribue la ridicarea producţiei şi la îmbunătăţirea situaţiei economice generale. Mulţi dintre lucrătorii noştri s'au evidenţiat pentru inovaţii în muncă. Iată de exemplu numele unora: Paal Carol, Kotlar Norbert, Eidam Robert, Covreag Nicolae, Pasculea Iozuf, Herşu Lupu. Mai avem încă multe de făcuf pentru îmbunătăţirea condiţiilor de muncă a oamenilor de aici. Este o muncă grea, la temperatură joasă, umezeală, în aer viciat de substanţele chimice întrebuinţate în fabricaţie. Clădirea însăşi nu corespunde nevoilor şi am început, acum, refacerea ei. Şi acum să mergem să vedeţi dispensarul nostru.

La dispensarul medical găsesc pe cei 3 medici ai fabricii. Cabinetul e înzestrat cu aparataj modern, instalaţie de raze, ultra-violete, ultra-scurte şi un solariu.

D-l Doctor Emanuel Anca ne dă lămuriri:

— S'au făcut depistări de tuberculoză în toată fabrica şi tot felul de vaccinări profilactice, se ţin conferinţe cu mamele şi ne-am propus o serie de conferinţe de educaţie higienică. S'au luat deja măsuri în vederea prevenirii exantematicului, luându-se insecticidele necesare. Am început în serie analizele Wasserman şi tratamentele antiluetice. Şi chiar de azi a început să funcţioneze cabinetul nostru dentar.

★

Când am eşit dela Filatura de mătase artificială dela Popeşti-Leordeni, era trecut de mult de ora de amiază.

Două maşini mari încărcau oamenii cari porneau spre oraş.

Schimbul al doilea prelua lucrul. La această filatură, munca nu încetează nici noaptea şi pare că truda oamenilor şi a maşinilor merge la nesfârşit întocmai ca firul subţire de mătase.

ADA BARSEANU

GRANDIOASA
DIN 7 N
ANIVERSAREA A 31 DE ANI DE

BUCUREŞTII strălucesc de curăţenie, în sărutarea colorată a zorilor.

Pretutindeni, clădirile sunt înveştmântate sărbătoreşte în flăcările drapelelor şi în panourile imense, pe care se cetesc lozincile Partidului Muncitoresc Român, lansate cu ocazia celei de-a 31-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie. Roşul sărbătoresc întregeşte o atmosferă festivă, la care contribue şi voioşia oamenilor adunaţi de dimineaţă în grupuri, pentru a manifesta ataşamentul lor neţărmurit faţă de marea noastră prietenă dela răsărit.

Din fiecare stradă, sosesc fără încetare spre locul sărbătoririi, coloane nesfârşite de manifestanţi, purtând drapelele roşii ale

revoluţiei, lo
executate, ale
lor Marx, En
ale fruntaşilor

Către orele
Ministerului d
continuu fluvi
mare de capet

D-l prim-mi
chide sărbăto
lui general al
mân, tov. prim
de miniştri, G

Cuvintele v
realizări ale

MANIFESTAŢIE
NOEMBRIE
LA MAREA REVOLUŢIE SOCIALISTĂ

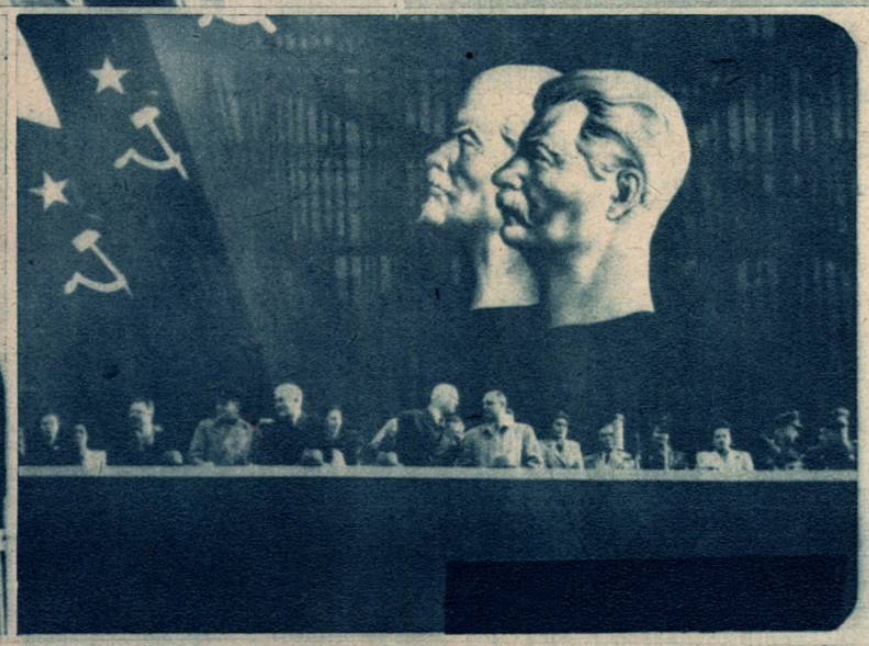

inci sau portrete artistic narilor învăţători ai popoare- els, Lenin, Stalin precum şi Republicii Populare Române. 0, Piaţa din faţa Palatului Externe, în care se revarsă de oameni, este o adevărată fozinci, portrete şi steaguri.

istru Dr. Petru Groza des- rea dând cuvântul secretaru- artidului Muncitoresc Ro- vicepreşedinte al Consiliului eorghe Gheorghiu-Dej.

rbitorului, despre măreţele popoarelor sovietice, sunt adesea acoperite de ovaţiile entuziaste ale manifestanţilor.

Sărbătorirea celei de-a 31-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, a prilejuit muncitorimii, ţărănimii muncitoare şi intelectualităţii progresiste din ţara noastră, manifestarea simţămintelor lor pentru oamenii sovietici şi amploarea pe care această sărbătorire a luat-o, a însemnat exprimarea convingerii pe care poporul nostru o are, că desvoltarea Republicii Populare Române şi asigurarea păcii şi bunei stări omeneşti, sunt strâns legate de prietenia Republicii noastre Populare cu Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice.

R. I.

TURBINA

II

de L. MOGUILEVSKI

In ziua când Gorbunov sosi la Nicolaev, la 1.500 kilometri mai spre nord, tancurile armatei a patra blindate germane, ale generalului Leeb, după ce stăpâniseră frontul trupelor sovietice, se îndrepta spre Gatchina.

A optsprezecea armată ataca dinspre stânga, din direcţia Kinguissep, spre Kotly-Koporie, la sud de golful Finic.

La dreapta sa, a şasea armată de infanterie se îndrepta spre Liuban, Tosno, Kolpino, Mga şi Schlüsselburg; armata germano-finlandeză a generalului Esterman, ataca la nord, prin istmul Kareliei.

Asaltul Leningradului începuse.

La uzina Kirov se lucra înfrigurat la demontarea maşinilor pentru evacuare.

In atelierul turbinelor, muncitori, maeştri, ingineri şi funcţionari, după ce luaseră parte la lucrările de apărare a oraşului, munceau acuma, ziua şi noaptea, la demontatul şi încărcatul maşinilor în vagoane, la triatul şi împachetatul desenelor.

Convoaie încărcate cu lucruri, cu muncitori şi familiile lor, părăseau zilnic uzina îndreptându-se spre Est. Şubenko îşi trimise familia în Urali, cu unul din aceste convoaie.

A doua zi dimineaţă, deşteptându-se în apartamentul său pustiu, se gândi: „Nu mai am ce căuta aici, mă voi instala la uzină". Dealtminteri, acolo îşi petrecea tot timpul. Luă cu dânsul strictul necesar, răsuci cheia în uşă, apoi plecă. Merse pe jos până la Sadovaia, iar de aici la uzină, luă tramvaiul.

La colţul bulevardului Bolşoi, se opri să citească „Leningradskaia-Pravda". Atenţia îi fu atrasă de aceste litere, tipărite cu caractere mari, negre: „Inamicul se află la porţile Leningradului. Să nu ne cruţăm puterile şi viaţa pentru a ne apăra oraşul natal împotriva hoardelor hitleriste". Se apropie de un grup: Femei cu copii, bărbaţi şi adolescenţi ascultau în faţa unui difuzor apelul lui Voroşilov, Jdanov şi Popkov.

Când vocea încetă, Şubenko îşi continuă drumul, gata de sacrificiu, conştient de pericol, acceptând bătălia... Se revedea la Moscova, doi ani în urmă, apărându-şi proectul împreună cu Berg; fusese liniştit la început, ascultând raportorul, apoi, după primele critici, redeveni calm, având certitudinea reuşitei.

Şi acum, când un pericol groaznic şi atât de apropiat ameninţa oraşul şi propria lui viaţă, orice nelinişte dispăruse pentru a face loc unui sentiment de încredere şi putere.

Ajungând în piaţa Palatului, văzu mulţimea adunată în faţa Amiralităţii. Sus pe acoperiş, acolo unde în vârful unei suliţi străluca în razele soarelui o corabie de aur, se vedea atârnând o frânghie pe care un om se căţăra: se apropia de corabie, o ajunse şi se opri; în vreme ce se mişca acolo sus, deodată ceva cenuşiu se aşternu peste suliţă şi corabia de aur.

Camuflaj la amiralitate.

...Mulţimea privea în tăcere cum dispărea suliţa şi corabia aurită: depe frontonul turnului central Neptun, zeul mărilor întindea lui Petru I, simbolul victoriei şi prosperităţii, măciuca lui Hercule şi cornul abundenţii.

XI

Şubenco îşi instală un pat de campanie într'un colţ al biroului său, continuând să trăiască, ca şi până acum sortând planuri, făcând pachete pe care apoi le lega şi le pregătea pentru drum. Incărcă în vagoane maşinile demontate, asigurând producţiei desenele necesare.

In atelierul turbinelor, se montau acum turelele tancurilor. Se lucra la lumină albastră. Ferestrele erau camuflate, dar scânteierile sudurii electrice, sub enorma cupolă de sticlă a atelierului, ar fi putut fi zărite de vreun avion inamic.

De aceia se văzură siliţi să amenajeze o cabină de lemn pentru operaţia de sudare; crăpăturile erau minuţios astupate, spre a nu lăsa să străbată nici o rază. Totuşi, nu era de ajuns, şi se vopsi în negru şi cupola de sticlă. In atelier era acuma noapte. Bubuitul îndepărtat al canonadei, ajungea până la uzină. Cercul se strângea în jurul Leningradului. Liniile Balticei, Varşoviei, Vitebscului, erau deacum tăiate. Numai calea ferată de nord mai lega Leningradul de ţară. Pe aici, prin Mga şi Tikhvin, plecau ultimile convoae ale uzinei, spre Vologda şi mai departe, către răsărit.

Intr'o zi, era pe la sfârşitul lui August, un convoi, părăsi uzina, dar reveni după două ore. Femei încărcate cu baloturi şi perine, coborau năucite din vagoane. Nemţii erau la Mga. Oraşul era încercuit.

Mai trecură câteva zile şi într'o bună dimineaţă Şubenko deşteptându-se, nu mai auzi bubuitul surd şi îndepărtat, ci nişte trăznituri apropiate spre vest.

Alarmele se succedau, dar nici o bombă nu căzuse încă în oraş. Abia în 8 Septembrie, spre seară, se auziră explozii dinspre Obvodni, şi sub cerul împurpurat, se înălţau răsucindu-se spirale sinistre de fum negru. Nemţii bombardaseră şi încendiaseră depozitele de alimente din Badaiev.

A doua zi, în vreme ce sirenele lansau şuerele lor obişnuite, iar cele trei tunuri antiaeriene depe acoperişul atelierului, trozneau, o pocnitură seacă se auzi venind de afară, din curte: un pachet de bombe incendiare căzuse pe uzină. Şubenko apucă lopata şi alergă la hangar.

Ajuns în vârful scării, auzi un şuerat prelung, apoi o trosnitură teribilă, poarta hangarului se deschise şi-l răsturnă. Se ridică, dar constată că în cădere i se spărseseră ochelarii. Ajunse totuşi la hangar şi privi printr'o ferestruică a acestuia.

Curtea era inundată de o lumină de un alb strident, livid. Ridicând privirile zări o bucată din această lumină, care cobora încet spre sol şi din care se desprindeau picături luminoase. Din toate părţile, steluţe verzi şi roşii se înălţau spre dânsul. Una din ele îl atinse; se stinse şi totul recăzu în beznă. Cerul în schimb, se acoperi de o reţea de raze albastre, care porneau dela pământ şi se încrucişau pe bolta cerului.

Sus, mărunţel şi strălucitor ca un fir de praf într'o rază de soare, evolua o pasăre mică de argint, cu aerul inofensiv.

O bombă căzu între ateliere; mai mulţi oameni fură răniţi de cioburile de sticlă.

Acum, bombardamentele aeriene aveau loc în fiecare zi şi dela mijlocul lui Septembrie, li se adăugară şi bombardamente de artilerie. Erau zile când trei sute de obuze explodau pe teritoriul uzinei, obuze de toate calibrele; cădeau mai cu seamă în atelierul turbinelor, acesta fiind cel mai ridicat.

Cu toate acestea, uzina trăia; nici o zi nu-şi întrerupea munca. Ba continua să fabrice muniţiuni, să fabrice şi să repare tancuri. Intr'o bună zi îşi încinciseră producţia de tancuri. In prezent, linia frontului trecea la cinci kilometri de uzină. Din podul atelierului turbinelor, se vedeau tranşeele germane, în spatele spitalului Forel.

O parte din ateliere, au fost transportate în alt cartier.

Biroul de studii al turbinelor, a fost şi el evacuat „înapoi" în cartierul Petrogradului. Şubenko lucra aici dar lua masa la cantina uzinei Kirov. Zilnic, traversa oraşul din ce în ce mai de nerecunoscut. Câmpul lui Marte era crestat de tranşee. Un tun cu tragere lungă se afla într'un adăpost în faţa catedralei Sfântului Isac.

Baricade se înălţau pe bulevardul Ismailovscki. Lucrări de fortificaţii erau instalate pe malurile canalului Obvodni. Pe strada Mejdounarodni, ţevile mitralierelor eşiau din ferestrele etajelor inferioare.

Seara, oraşul se cufunda într'o besnă adâncă, iar când mergeai pe stradă trebuia să întinzi un braţ înainte spre a nu te izbi de cineva. Câteodată trecea un automobil cu farurile stinse, cu cauciucurile fâşâind şi deplasând aerul în drumul său.

XII

In Octombrie să hotărî ca biroul de studii să fie evacuat în Urali. Era la sfârşitul toamnei. De mai multe zile o pâclă deasă învăluia cerul Leningradului.

In fine într'o seară, staţiunea meteorologică anunţă că a doua zi va fi vreme bună. In noaptea aceia, nimeni nu dormi. Se verificară o ultimă dată arhivele tehnice, luându-se toate precauţiunile pentru caz de incendiu. Arhivele trebuiau să plece cu grupul următor.

Camioanele se încărcau în întuneric. Şubenko luă loc alături de tovarăşii săi: Berg, Solovei şi Kholine; tăceau, zorii nu apăruseră şi era încă noapte, dar semne abia vizibile anunţau dimineaţa. Traversând centrul oraşului, în aerul cenuşiu, casele cu linii falnice, le arătau o ultimă dată zidăria lor cu răni adânci şi faţadele ciupite parcă de vărsat. Cum ajunseră pe câmpia lui Marte şi frumoasa perspectivă a Nevei se deschidea în faţa lor, se lumină deodată.

La vest şi nord şi sud-est, cerul se contopea; un bubuit surd anunţa începutul luptei. La dreapta, deasupra Okhatei, zorii reci şi luminoşi se înălţau pe un cer pur şi îngheţat; în pâlniile produse de bombe, apa căpătase pojghiţe de ghiaţă care păreau colorate în roz. Dincolo de canalul Lebiojia, în grădina pustie, lipsită de statuetele şi nimfele sale, cu aleele pline de frunze uscate, crengile arborilor goi, glăsuiau parcă neliniştitor şi trist.

Şi acest oraş străbătut de tranşee, plin de baricade şi obstacole antitank, acest oraş mutilat de bombe, care după un somn scurt şi agitat se deştepta pentru o nouă zi de suferinţă, era nespus de frumos, mai frumos ca niciodată. Inima ţi se crispa, că trebuia să-l părăseşti.

XIII

„Li—2" zbura spre Est, călătorii se instalaseră cu spatele spre ferestrele avionului. Mitraliorul era în centru, pe scaunul său înalt, metalic, cu mâna pe trăgaciul mitralierei îndreptate spre cer. Dacă întorceau capul vedeau prin geamuri siluetele avioanelor de vânătoare.

Un sfert de oră mai târziu, sburau peste lacul Ladoga, ondulat de sclipiri albe ca solzii peştilor. Curând lacul va îngheţa. Un soare gigantic şi roşu, eşind din apă, se înălţa în întâmpinarea avionului.

După încă o oră, „Li-2" îi depuse la Tikhvin, unde mâncară şi se odihniră. Fură încorporaţi unui convoiu care pleca noaptea. Traversară păduri nesfârşite, presărate cu oraşe: Vologda, Boni, Kirov. La Sverdlovsk. schimbară trenul. In fine, ajunseră la capătul călătoriei lor. Nouii sosiţi, îşi instalară utilajul lor şi se apucară de fabricat tancuri. Ştiau cu toţii, că războiul se va isprăvi, uzina îşi va relua fabricarea puternicelor turbine, complexe şi precise, a căror producţie şi-o asimilaseră în ultimele zile când mai era pace.

Desenele nu sosiră încă şi erau îngrijoraţi. Şubenco se ducea aproape în fiecare zi la gară. Soseau noui convoaie, câteodată din Leningrad, niciodată dela uzinele Kirov.

Trenurile din Leningrad, constituiau elemente de diagramă, arătând greutăţile crescânde ale vieţii de dincolo de lacul Ladoga. La început, toată lumea părăsea vagoanele fără să fie nevoe să li se dea ajutor. Apoi, unii trebuiau să fie luaţi de braţ; mai târziu, cei sosiţi trebuiau să fie duşi cu targa.

Desenele tot nu soseau.

XIV

Principalele părţi ale arhivei tehnice, care cuprindau câteva mii de desene, îngrămădite în lăzi grele, au fost trimise din Leningrad, împreună cu un tehnician.

La Tikvin i se spuse acestuia:

— Convoiul urma să plece peste o jumătate de oră. Veţi trebui să aşteptaţi trenul următor.

Tehnicianul alergă pe peron, la şeful de gară.

— N'am oameni, spuse acesta, înălţând din umeri neputincios. Mâine vor veni hamalii şi vor încărca lăzile dumitale, apoi veţi pleca.

— Să aştept până mâine ? Dar dacă se bombardează ? Dar dacă arhivele vor fi distruse ? Nu ! — spune tehnicianul, nu pot aştepta! Şi se apucă singur să încarce lăzile. La Sverdlovsk, trebuia să schimbe trenul şi din nou, tehnicianul îşi încărcă singur lăzile. Infine, ajunseră cu bine şi nevătămaţi în curtea uzinei, în Ural.

Cu toţii se adunară în jurul lui, privindu-l cu duioşie. Era o bucată din Leningrad, o garanţie de muncă şi viaţă pentru după victorie.

Pentru moment lucrau tancuri, citeau comunicatele biroului de informaţii sovietice, prinzând cu aviditate noutăţile care le sosiau din Leningrad ; erau mândri „de drumul vieţii" creat pe lacul Ladoga, îşi repetau cu bucurie că un prim tramvai circula la Leningrad şi că pe Neva, la sud de a 8-a centrală hidraulică, a fost smuls un petec de pământ din mâna nemţilor. Căutau să-şi închipue viaţa tovarăşilor rămaşi în oraşul asediat.

XV

Zadarnic încercau însă să-şi imagineze ce înseamnă această viaţă, căci imaginele ce şi le făceau erau foarte departe de realitate. In adevăr, viaţa care se ducea la Leningrad nu se asemăna cu nici o alta. La începutul lui Noembrie porni să cadă zăpada, care se întindea peste tot ca albul virginal pe o câmpie. Nici portari, nici măturători care să curete străzile, puţini trecători. Deşertul de zăpadă populat cu case înalte, evoca unul din oraşele acelea din romanele fantastice care descriau ultimele zile ale planetei noastre. In intervalele dintre bombardamente şi canonade, nu se auzea decât sgomotul metronomului care singur din haut-parleur, rupea tăcerea. Intreaga viaţă se desfăşura întovărăşită de acest sgomot. Ca un puls al oraşului, metronomul marca scurgerea calmă şi lentă a secundelor şi orelor de acalmie, dar începea să bată precipitat, violent, în timpul raidurilor.

In această lume ritmată de sunetul metronomului şi în pâlpâiala incendiilor, trăia Starostenko, muncitorii şi inginerii uzinei Kirov, rămaşi numeroşi la Leningrad. Starostenko era acum şeful atelierelor de turele, adică atelierului de montare, operaţie care se efectua în vechiul atelier al turbinelor. Curând, producţia de tancuri era transportată în cartierul Viburg. Chiar şi aici, plouau obuzele; totuşi, fabricarea tancurilor îşi urma cursul.

Starostenko locuia în uzină; el dăruia lucrului întregul său timp, afară de câteva ore de somn. Aceasta pentrucă trebuia să livreze tancuri, mereu tancuri şi numai tancuri. Dar şi pentrucă munca îl lega de viaţa lui de odinioară şi nu concepea alta.

Atât timp cât dă ordine în atelier, cât constituia un exemplu şi cât verifica piesele şi maşinile, pe scurt cât timp se ocupa de toate, el se simţea trăind într'o viaţă familiară şi reală.

De opt ori traversă lacul Ladoga. Avea destule de făcut şi de cealaltă parte a lacului.

In Februarie fu convocat la uzina Kirov. Traversă oraşul pe jos. Perspectiva Nevski era tragică la privit. Aproape de Costini, vreo zece persoane îşi aşteptau rândul să ia apă dintr'o ţeavă plesnită. Firele telefonice, îmbrăcate în manşon de ghiaţă, atârnau rupte pe străzi. Pe şosea şi trotuare, câţiva oameni îşi croiau drum, trăgând sănii de zăpadă.

Pe bulevardul Maklinc, o casă mare ardea încet. Nimeni nu încerca să stingă incendiul.

— Cum de se lasă focul să mistue clădirea? întrebă Starostenko pe un om care sta rezemat de un zid şi privia.

Cu ochi absenţi, după un timp, mişcându-şi cu greutate limba, acesta răspunse:

— Nu-i apă,. şi apoi oamenii n'au putere...

La uzină, lui Starostenko i se comunică:

— Consiliul militar al frontului ne însărcinează să reparăm tancurile. Atelierul de turbine se va ocupa de motoare.

Intrând în atelier, aruncă o privire circulară şi izbucni în plâns. Da, acest bărbat înalt şi puternic, vărsa lacrimi adevărate.

— Cine a cunoscut atelierul nostru înainte de război, îşi simte inima sfâşiată, văzând în ce hal a ajuns ! Sunt patruzeci ani de când lucrez aici, mormăi Starostenko. Convocă muncitorii să vie la uzină, îi căuta pe la casele lor, iar pe cei epuizaţi, îi conduse la spitalele care se deschiseră pretutindeni, prin oraş.

(*Continuare în pag. 13*)

Realitatea sportivă

Lotul național a sosit în Capitală. Printre primii care se urcă în autobuz este Zeno, care caută de îndată un loc prețioasei lui prăjine.

*

Cei doi prieteni Zeno și Bebe s'au întâlnit la un antrenament pe Stadionul Republicei.

ZENO DRAGOMIR

ATLETUL CARE SARE CU PRĂJINA

CARANSEBEȘ.

Pe aleea care duce din oraș spre stadion, alerga de zor un puștiu cu pantaloni scurți, blond și cu ochii neastâmpărați. La poartă s'a oprit pentru o clipă și a țâșnit pe lângă paznic care parcă nici nu l-a văzut. Alți copii îl așteptau acolo, unii jucându-se, alții discutând. La groapa de sărit se adunaseră cei mai mulți. Câte unul se oprea pe gazonul de pe margine, își scotea pantofii și deșerta nisipul care intrase în ei. Mai toți se descălțaseră și săreau mai în voie.

— Uite-l pe Zeno ! strigă unul.

Toți copiii se întoarseră cu grabă spre intrare. Pe lângă pistă se strecura timid Zeno. Nu le-a spus nimic celorlalți. Știa el de unde să-și ia elanul. Copiii ceilalți s'au dat deoparte, i-au făcut loc căci era cel mai bun săritor dintre ei. Și-a luat avânt și după câțiva pași a trecut peste prag.

Unul din puști a scos o ață din buzunar și a început să măsoare cu grijă.

— Ieri ai sărit mai mult.

Ceilalți s'au strâns și mai aproape. Unul din ei s'a aplecat.

— Desigur a sărit mai mult ieri. Azi dacă aș vrea, îl bat. Nu, Zeno?

— Încearcă, a îngânat Zeno.

Copiii au încercat la rând, dar tot nu l-au întrecut. El tăcea și își mângâia din când în când ciuful blond.

— Hai la baie, strigă unul din copii.

Nimeni nu a mai așteptat răspuns și cu toții

au sbughit-o pe lângă paznic, trezindu-l din somn. La câțiva pași era Timișul. Cât ai bate din palme erau în apă, bălăcindu-se.

Spre seară s'au reîntors spre case pe aceeiași alee, comentând, râzând, discutând.

Zeno își luase un bețișor și părea adâncit în studierea acestuia. El vorbea mai puțin ca ceilalți dar zâmbea tot timpul.

★

Tot la Caransebeș în clasa a III-a a liceului — în 1937, în ora de Gimnastică. Profesorul Iovănescu anunță că peste câteva zile vor avea loc campionatele școlare de atletism.

— Voi o să veniți și o să priviți. Eu am ales un loc la stadion unde veți putea vedea bine tot ce se întâmplă. Veniți?

— Sigur dom 'profesor, sare și Zeno.

Profesorul și-a adus aminte că printre elevii clasei a III-a se află și săritorul de prăjină Zeno Dragomir.

— Ce zici Zeno, facem vreo ispravă ?

Prin băncile din față e mișcare. Blondul se ridică, zâmbește, dar nu spune nimic.

Au ieșit în curte, pentru exerciții de educație fizică. Printre ei Zeno lucrează cu seriozitate.

— Nu te obosi Zeno, îi atrage atenția, profesorul. Tu lucrezi și după amiază.

Profesorul Zeno Dragomir. din elevii lui a sărit și Zeno sară așa cum făcea când sărla Caransebeș.

Desigur că un campionat școlar nu este un lucru așa de simplu. Se caută echipament, se fac târlici, și pronosticuri.

Concursul a durat două zile.

La prăjină au fost concurenți mai puțini ca la celelalte probe. Erau câțiva din clasele mai mari. Il priveau pe Zeno ca pe unul care va ocupa unul din ultimele locuri. Profesorul Iovănescu l-a supraveghiat tot timpul, i-a măsurat cu ruleta pașii, l-a pus să-și încerce elanul. După 2,40 m, a rămas singur. Nu s'a oprit decât la 2,53 m. Cei prezenți priveau mirați și... aclamau.

Și-a petrecut mâna prin ciuf și a alergat pe alee, fericit că devenise campion școlar.

— Campion școlar ? a întrebat tatăl său... Zeno a visat în noaptea aceea prăjini, stachete și poate, recorduri.

★

De atunci urmează alte succese dar mai ales muncă multă. Indrăgește proba caută peste tot cărți de tehnică. In 1939 la campionatele naționale de juniori — „puștiul cu pantaloni scurți" cum își amintește el, s'a clasat al șaselea cu 3,20 m. Acolo a cunoscut pe Epuran și Baciu, care îi vor fi mereu adversari... pe stadion. La campionatele naționale pe A. N. E. F., sare 3,40 m. Este impresionat de oraș, acum când povestește ochii îi strălucesc ca și cum ar fi fost o mare ispravă pentru el venirea la București. Este selecționat în echipa națională pentru Atena, unde sare 3,20 m., clasându-se al 7-lea.

Tot timpul se pregătește serios, citește multă tehnică și în 1940 reușește la Predeal 3,64 m., record național de juniori, ca în Septembrie același an să treacă 3,60 m. In 1941 — nu poate trece de 3,40 m.

Intre 1942 și 1945 trece printr'o epocă foarte grea, atât din punct de vedere atletic cât și din cauza a numeroase greutăți personale. Stilul lui are defecțiuni, și starea lui sufletească îl împiedecă să își revină.

In 1945 — câștigă lungimea la campionatele naționale cu 6,48 m.

Anul care urmează este anul adevăratei lui consacrări. Chiar în luna Mai trece la Cluj de 3,75 m. Câștigă campionatele naționale de seniori și la Tirana (Albania) devine Campion Balcanic cu 3,90 m.

—„1947, continuă să povestească, Zeno grăbit. S'au întâmplat atâtea lucruri frumoase și de care îmi amintesc cu drag. La Congresul Studenților sar 3,98 m., record care nu-mi este omologat. La Praga sar 3,90 m., ocup locul IV, Urmează acel 4,00 m., record balcanic și un 3,90 m., la Praga — București, când ocup locul I împreună cu „Krejcear".

1948. A fost în cantonament la Cluj. Cu toate că a avut o condiție fizică excepțională, are din nou defecțiuni de tehnică și sare numai 3,80 m.

★

Zeno este astăzi profesor de gimnastică. Este tot atât de timid ca altă dată și tot ca altă dată își păstrează moțul acela de păr bălaiu, peste care își petrece mâna când îl întrebi ceva.

Sunt cunoscute duelurile sportive pe care le poartă de ani cu Bebe Baciu și cu toate acestea sunt cei mai buni prieteni. Ii întâlnești întotdeauna cu prăjinile în spinare.

— Să vezi, începe el să povestească. Incă pe când săream pe la 3 m. și eram la Caransebeș îmi făcusem stâlpi, stachete. Tot calabalâcul ăsta îl purtam în spate. Era ceva foarte original.

Zâmbește.

— Vrei să-ți arăt desenele mele? Da, Zeno este un artist foarte priceput. Linia și desenele lui sunt „sportive", se spunea în vara aceasta în cantonament.

Actualmente este profesor la școlile tehnice, organizate de O. S. P. Il întâlneam la Stadionul Tineretului. Elevii lui sunt serioși și-l ascultă, cu toate că Zeno zâmbește tot timpul.

Studiază acum stilul lui Ozolin și face planuri pentru la anul. Am să am o prăjină nouă și am să fac o nouă ispravă. Până atunci învață pentru el și învață și pe alții.

★

La posturile de radio mulți au auzit Vineri 5 Noembrie vocea lui Zeno. A cetit o conferință despre „Sportul Sovietic". A doua zi l-am întâlnit grăbit pe scările O. S. P. M'a luat de braț și în biroul în care lucrează mi-a explicat multe lucruri în legătură cu stilul lui Ozolin.

— Din mijlocul a milioane de sportivi s'a ridicat un Ozolin care la 41 de ani sare 4,20 m. Și sport de masse și sport de performanță.

Părea tare fericit Zeno.

T. Vornicu

Frontul celor 30

A. Minerul Barbier a fost ucis de oamenii lui Jules Moch. Soţia şi copila lui au aflat tragica veste

B. Minerul Barbier este transportat de tovarăşi spre un post de prim ajutor

C. Un picket de grevişti păzeşte intrarea la puţ

O sirenă a prins să şuere prelung.

Sunetul şerpuitor care undueşte prin vale nu este acela al unei dureri, ci o chemare la luptă, la rezistenţă. E chemarea care a adunat în jurul unui steag sute de mii de muncitori francezi, minerii din mai toate bazinele carbonifere ale Franţei, oameni hotărîţi să nu-şi mai plece grumajii sub jugul odios numit planul Marshal şi cu care a fost „fericit" de potentaţii Wall-street-ului şi de stipendiaţii lor cari conduc astăzi destinele Franţei.

Resistenţa oamenilor aceştia, în număr de trei sute de mii, durează de patru săptămâni. Acuma treizeci de zile au cerut un drept al lor, un drept elementar: pe acela de a trăi ei şi familiile lor în condiţiuni omeneşti. Guvernul dela Paris, la ordinul Washingtonului care are interese să menţie un preţ de producţie cât mai scăzut, pentruca diferenţa de beneficiu să intre în buzunarele americane, a interzis orice mărire de salariu.

Şi atunci minerii au declarat grevă.

In ordine, disciplinaţi, s'au adunat în curţile care înconjoară intrările minelor şi au aşteptat.

Dar patronii nu au înţeles să lase lucrurile astfel şi au adus spărgători de grevă. Metoda este clasică peste ocean. Oamenii s'au îndârjit, dar tot atât de disciplinaţi au împiedicat intrarea în mine a acestora. Au ocupat puţurile.

Ministrul de interne Jules Moch, sfătuit de trădătorul Leon Jouhaux, a întrebuinţat atunci o altă metodă şi anume pe aceea a înfometării.

— O grevă poate dura cel mult două săptămâni, a fost de părere Leon Jouhaux. In primele două, minerii vor mai avea din ce să resiste. In a treia însă, va fi suficient să se aducă trupe care să facă uz de patul armelor şi eventual de gaze lacrimogene, pentru ca toată resistenţa să se spulbere.

Jules Moch, hotărâse ziua atacului asupra minerilor pentru a treia Luni dela începutul grevei. Dar şi în a treia Luni muncitorii au rămas hotărâţi pe poziţii.

La Montceau les mines, un escadron al C. R. S.-ului, cu colonel cu tot a căzut prizonier în mâinile minerilor. Soldaţii sunt îngrijoraţi de soarta care-i aşteaptă. Nu au însă motiv. A doua zi de dimineaţă sunt liberi să plece, fără să fi avut să sufere nici o neplăcere. Ba mai mult, minerii s'au îngrijit tot timpul de aprovizionarea oamenilor şi la plecare le-au predat şi armele care după alte câteva zile aveau să se întoarcă din nou împotriva lor. In ţinutul Loirei, la Grand Combe, la Firminy, pretutindeni aceeaşi atitudine demnă, umană.

Jules Moch îşi vede compromisă autoritatea şi se simte umilit faţă de patronii săi dela Washington care-i cer cu insistenţă să se lichideze chestiunea aşa cum au ordonat ei.

In şedinţa consiliului de miniştri de Vinerea trecută, Jules Moch ceru colegilor săi de cabinet autorizaţia de a trage în muncitori, autorizaţie pe care nici unul din cei de faţă nu o refuză. Moch ştia acest lucru, căci anticipase, dând cu patruzeci şi opt de ore mai înainte trupelor ordinul să facă uz de arme şi gaze lacrimogene.

Ca deobiceiu, o intensă campanie de calomnii este deslănţuită prin presa aservită intereselor patronale. Minerii sunt acuzaţi de violenţă. Intre timp regiunile sunt literalmente invadate de trupe şi poliţie, care caută pe toate căile să pună mâna pe puţurile care au fost întreţinute în tot timpul grevei spre a nu avea de suferit din cauza înfiltraţiilor, de echipe formate chiar din sânul greviştilor. Acolo unde trupele au reuşit să se instaleze într'o mină, neavând cine să aibe grije de lucrări, inunda-

...000

ţiile încep să deterioreze galeriile.

La Firminy, în ţinutul Loirei, trupele trimise de Jules Moch trag în mulţime, rănind şi ucigând. In faţa minei dela Combefort cad victime. Ministrul de interne dă un comunicat socotind că în felul acesta se poate descărca de răspundere:

„Minerii sunt aceia cari au făcut primii uz de arme de foc".

Dar d. Jules Moch avea să aibe o surpriză foarte neplăcută. Corespondenţii de presă cari se aflau la faţa locului au publicat la rândul lor un comunicat, spulberând această provocare grosolană. Ei precizează, că:

„Nici un foc nu a fost tras din rândurile minerilor.

Forţele poliţieneşti au făcut uz de arme fără somaţie prealabilă.

Corespondenţii de presă, dorind să îndeplinească cu toată obiectivitatea misiunea lor de informatori ai opiniei publice mondiale, protestează solemn împotriva oricărei alte versiuni a evenimentelor".

Muncitorimea din întreaga Franţă a venit în sprijinul minerilor, organizând colecte de bani, alimente şi obiecte de îmbrăcăminte. Au fost formate comitete care s'au deplasat în regiuni miniere. Copiii minerilor au fost duşi în celelalte regiuni ale Franţei unde sunt îngrijiţi în familii muncitoreşti. Numai în regiunea pariziană au fost aduşi câteva mii de copii.

Muncitorimea franceză şi-a dovedit solidaritatea, a făcut front comun în faţa duşmanului intern şi extern. Fiindcă lupta dusă de mineri este lupta tuturor muncitorilor din Franţa, a tuturor acelora cari se opun aservirii lor scopurilor agresive ale Wall-streetului şi ale lacheilor lor dela Paris.

M. Vespremie

D. O altă victimă a bandelor lui Jules Moch este condusă de tovarăşi la spital

E. Unul din soldaţi a fost dezarmat de greviştişi lăsat liber să plece

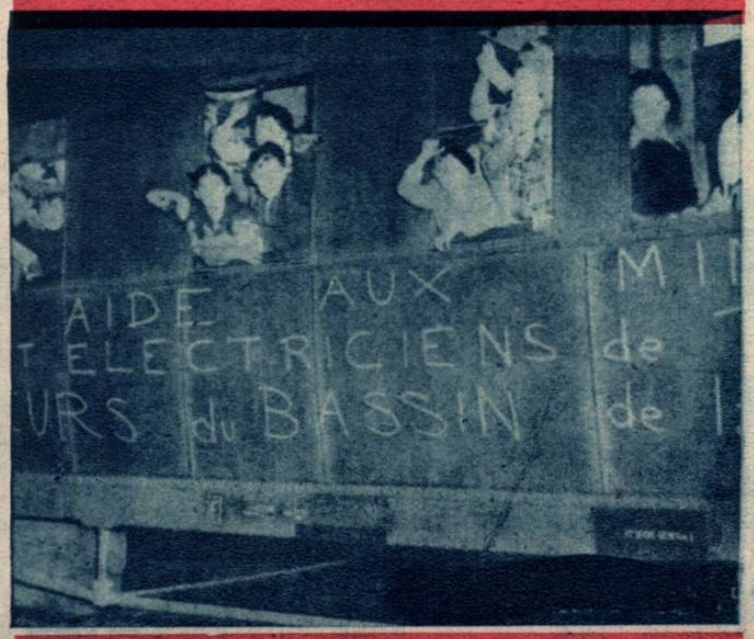

F. Copiii din regiunile miniere sunt luaţi şi duşi în gazdă în familii muncitoreşti

TURBINA

(Continuare din pag.10

De obiceiu, bombardarea zilnică a uzinei, înceta cam pe la cinci seara. La această oră, se începea orânduirea atelierului: gunoae, bucăţi de cărămidă şi sticlă, erau strânse şi date afară ; în atelierul îngheţat, deschis tuturor vânturilor, la lumini camuflate, oamenii aceştia subalimentaţi, fabricau toată noaptea piese de artilerie, bombe şi obuze pentru mortiere, reparând motoarele tancurilor care erau aduse din înălţimile Paulkovei sau din Ligovo. După ce erau reparate, se trecea la proba motoarelor, al căror bubuit desigur era auzit şi de nemţii din tranşeele lor din dosul spitalului Forel.

Uzina, care era în linia întâia, lupta şi ea.

XVI

Gorbunov nu murise, dar fusese grav rănit, opărit de aburi şi petrol. Când îşi reveni în simţiri la spitalul din Sevastopol, el nu întrebă cu vocea stinsă ca în romanele vechi: „Unde mă aflu ?" pentrucă vedea foarte bine că se află la spital. Pe moment însă, nu-şi dădu seama ce se întâmplase. Se afla în larg, departe, pe ţărm se găseau ruinile fortăreţei Balaklova; marea era calmă şi netedă...

Deodată răsună soneria telegrafului şi un strigăt se auzi: „O torpilă !" apoi o flacără mare, roşie... Totul era limpede acum: au fost torpilaţi. Unde erau însă ceilalţi, dar vasul, dar turbina?

Pe cine să întrebe, cui să se adreseze? Doi infirmieri se apropiară, îl depuseră pe o brancardă şi-l luară cu dânşii. Se evacuau răniţii. Nemţii nu erau departe.

„Ucraina" transformată în vas-spital, duse pe Gorbunov la Tuapse. Pe drum, află că doi oameni au fost ucişi de explozia torpilei şi că vasele care transportau turbinele au fost evacuate din Sevastopol.

Dela Tuapse, a fost transportat la Stavropol; aici rămase mult timp în spital. In August 1942, se găsea la Taşkent, unde află că uzina sa a fost parţial evacuată în Urali. Scrise pe dată şi obţinu autorizaţia, aşa că în scurt timp, îşi regăsi tovarăşii în Urali. Tocmai se aflase că vasele care transportau turbinele erau la Batum. Gorbunov plecă aşa dar la Batum.

Iţi era greu să recunoşti în această bază maritimă severă, veselul port de odinioară, în care stăruia aroma portocalelor, cu restaurantele şi magazinele sale cu mărfuri în culori vii, cu mulţimea permanentă de sezonişti...

Sub această mare liniştită, care se pierdea în zarea Capului Verde, acoperit de palmieri şi magnolias, forfoteau în prezent, submarinele germane. Deseori, când vreo corabie de pescari se aventura în larg fără escortă, nu se mai întorcea înapoi...

Se montară din nou turbinele pe vase şi încercările reîncepură. In camera maşinilor, te puteai crede încă la Leningrad, în uzină. Când însă începură ultimele probe, condiţiile în care se desfăşurară, au fost acelea ale realităţii. Se desfăşurau sub protecţia torpiloarelor şi a hidroavioanelor. Vasele urmau să traverseze câmpuri de mine ; în apropiere, submarinele germane îşi pândeau prada. Turbinele au fost supuse probelor cele mai severe; dar nu zadarnic li s'au consacrat atâtea eforturi, atâta muncă, cu patru ani înainte în ateliere şi birourile de studiu ale uzinei Kirov din Leningrad.

Vasele intrau în port seara pentru a reeşi în larg a doua zi. In timpul nopţii, trebuiau verificate turbinele, iar reparaţiile indispensabile puse la punct. Orice întârziere era considerată ca o zi pierdută: se impuneau graba, experienţe riscante, diminuarea timpului de încălzire a maşinii.

Aceste probe furnizau pentru perfecţionarea ulterioară a construcţiei, date preţioase, cari nu s'ar fi obţinut altfel.

Războiul era pe sfârşit, când se terminară încercările. La sfârşitul lui 1945, Gorbunov se reîntoarse în Leningrad.

XVII

Atelierul de turbine, orgoliul uzinei Kirov, oferea un trist spectacol. 85 de obuze căzuseră în atelier în timpul asediului. Acoperiş nu mai avea. Acolo unde înainte se proceda la încercări, au fost amenajate adăposturi. Imensul atelier răvăşit, sfredelit şi gol, nu era populat decât de un singur paznic, care patrula traversând în lung şi în lat hall-ul cel mare.

„De unde să începă?" se întrebau în mijlocul acestor ruine Starostenco, Kholine, mecanicul Smirnov, electricianul Vainer şi monteurul-electrician Tcheplıajenko.

Se hotărîse ca reparaţiunile să se înceapă cu macaralele, erau douăsprezece şi nici una nu era neatinsă. Ici şi colo, se mai găseau obuze neexplodate. Peste tot, bucăţi de metal, cioburi, acoperiau podeaua atelierului; şase stive de lăzi formau un depozit.

In curte, sub zăpadă, din pământ au fost desgropate obuzele şi făcute inofensive. Intr'un colţ al hallului se instală un mic atelier.

Incercau să-şi amintească toamna lui 1941, când se demontaseră maşinile: ce s'a întâmplat cu cutare sau cutare piesă?

Şi din nou sosi iarna. In atelier frigul atingea 29° grade. S'au aprins focuri la care muncitorii veniau din când în când să-şi desgheţe mâinile pentru a putea continua lucrul.

Intr'o zi — către sfârşitul anului — Butusov, un contramaistru dela platforma de încercare, veni îngrijorat. Secretarul organizaţiei de partid al uzinei, îi spuse că în curând vor reîncepe să producă turbine.

Izolaţi sau în grupe de 2 sau 3, ingineri şi muncitori, se întorceau la uzină. care din Urali, care din armată. Intâlniri emoţionante. Intrebări şi răspunsuri fără sfârşit. Câteodată revenea câte unul care era crezut pierdut.

In Februarie, se începuse curăţitul temeinic al atelierului.

Pe un tanc, se fixă o placă de fier pe care se depuseră lăzile care fură transportate în altă parte. Acum se găseau 40 în atelier, cei mai mulţi ingineri şi maeştri, cu toţii mânuiau mătura, forasul şi lopata: a fost în istoria atelierului marea epocă a muncii la care cu toţii luară parte egală.

Oamenii soseau fără încetare; creatorii turbinelor, aspirau irezistibil să se reîntoarcă la ele.

Cu toţii erau nerăbdători să se reapuce la lucru.

De îndată ce lucrătorii aflară că directorul convocase o conferinţă restrânsă pentru a examina chestiuni ce se raportau la producţia turbinelor, dânşii, din proprie iniţiativă, se adunară fără să fie invitaţi.

Veni apoi epoca a doua, aceia a construcţiei şi a montajului. La drept vorbind, cele două epoci se desfăşurau paralel. De cum un spaţiu al atelierului era curăţit, podelele atelierului erau frecate şi reparate, iar maşinile erau instalate. Când ultimele cufere fură transportate, se numărau în atelier 150 de maşini gata să funcţioneze. Muncitori, maeştri şi ingineri, erau acum zidari, betonieri şi monteuri. Ei singuri trăgeau maşinile şi le puneau la locurile lor. Cimentul care urma să fie turnat pe fundament era încălzit.

Operaţia cea mai dificilă însă, urma să fie făcută: trebuiau să fie puse la punct maşinile cele mari, speciale, fără de care nu se puteau fabrica turbinele.

In zilele tragice din 1941, când asediul se strângea în jurul Leningradului, când sirenele urlau aproape fără încetare, se putuse evacua în Urali, unde se formase o filială a uzinei, aproape întregul utilaj. Nu era acelaş lucru cu maşinile cele mari, unele piese — din cauza marilor dimensiuni — nu se puteau transporta pe calea ferată. Unele maşini au fost expediate în diferite puncte ale ţării spre a fi utilizate în alte uzine. Alte piese, înfine, au dispărut: o asemenea operaţie de evacuare de mari proporţii, comporta fireste şi lacune.

Acum, trebuia reconstituită uzina. Se cercetau documentele; inginerii erau trimişi pe teren; se găsi o parte a maşinei de laminat la cald şi rece în uzina din Theliabinsk, o altă parte o aflară la Nisni-Taguil; la Baku, o presă de forjat de 2000 de tone.

Se recuperă o mare platformă orizontală de 5 m. diametru; dar lipsea o rotiţă dinţată care i se adaptă. Această rotiţă a fost căutată în toată U.R.S.S. şi în cele din urmă a fost găsită undeva între Sverdlovsk şi Theliabinsk.

XVIII

In atelier, temperatura era sub 0°, când se începuse fabricarea pieselor pentru prima maşină.

Desenele erau pregătite; constructorii le păstraseră şi le duseseră cu dânşii în Urali.

Berg, Solonei, Kholine, Gorbunov reveniseră. Şubenco fusese numit director al Institutului de turbine. Starostenco devenise inginer-şef. Iar în vreme ce desfăşurau desenele lor în mica încăpere

(Continuare în pag.15)

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENTE

ȘAH — INCHINAT PRIMULUI CAMPIONAT NAȚIONAL AL R.P.R.

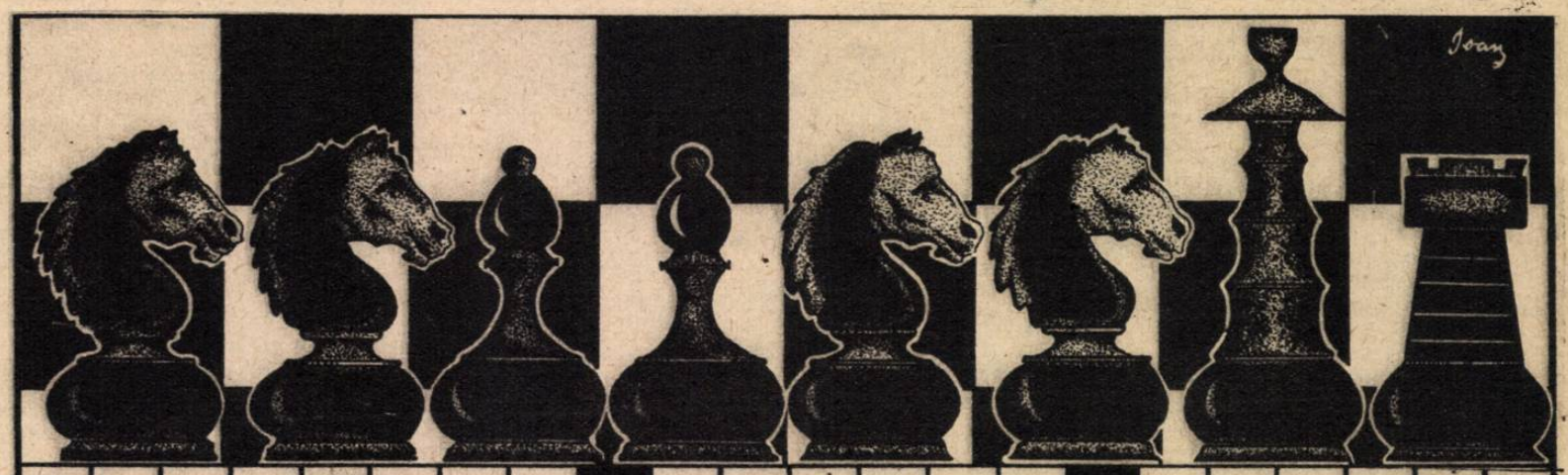

ORIZONTAL: 1) Apărarea: 1. e4, c62. d4, d5...—3. e: d, e: d. 4. c4, cf6 etc.—Celebru șahist rus, autorul apărării: 1. e4, Cf6 2. e5,Cd53. c4, Cb4...;2)joc la o problemă feerică — Mișcarea Calului — Cunoscutul gambit din Partida Italiană:...4. b4, N: b45. c3, Na5! 6. d4, d6 7. Db3!,...; 3)Evitări de mat — Când nu se poate efectua nici-o mutare corectă iar Regele nu se află în șah — Creatorul șahului — Partidă de remiză; 4) Popor indo-european—Trei—Apărarea: 1. d4, c52. d5, e5...— Cămașa țărăncuței; 5) Unde se află localul de joc al Campionatului Național de șah — Exprimă o comparație — Pe cal — Simb. neodymului—A geme; 6)Letonia (auto)—Dant în rond — Campion național de șah pe 1943; 7) Văzduh — Matul lui Legal prin cedarea Damei — Râu francez — Jucătorul de șah prin excelență — Locuitor în Tracia; 8) Din, dela (od.) — Dă avânt calului — Adversarul lui Kotov din matchul de șah U.R.S.S. — U.S.A. (Moscova, 1946) — ...Janofsky, Campion de șah al Canadei — Pe cal; 9) Adică, cum că — Gușa boului — Pronume — U. E. — Gust, particular. Maimuță teatrală; 10) Rege în șah — Concursuri de șah celebre: Hastings 1895, Paris 1900, A.V.R.O., Groningen, Moscova 1948 etc. — Prefix; 11) Diademele Șahilor—Sărman — Mare maestru de șah olandez—Mioare;12)Mare maestru român,creatorul contra-gambitului: 1. d4, d52. c4, e53. d: e. d44. Cf3, Cc6... — Autor român de manual șahist — Scriitorul „Cărții jucătorului de șah," redactor al revistei „Șah"; 13) Mamifer tibetan — Campionul de șah al Moscovei pe 1947 — Zeu chinez — Pene! — ... Bălănel, campion de șah al Bucureștilor, 1948; 14) Partida: 1.c4, Cf6 2. cf3, e63. g3. d54. Ng2, Ne7... — Soarele egiptean — Concurs disputat la Belgrad între 27-31 Aug. 1946, cu participarea șahiștilor din Jugoslavia, România, Bulgaria, Albania; 15) Zeul suprem al Sumerienilor — Apărarea Negrului: 1. d4, f52. c4, e63, g3, Cf6 4. Ng2, Ne7,5 Cc3, 0—0... — Berbec de trei ani — Cal; 16) Mat! E mat, Ică! — Flori — Partidă între 2 jucători combinativi. **VERTICAL:** 1) Genial șahist cuban — aproximativ;2) Franceza: 1. e4, e62. d4, d53. Cc3, Cf6 4: Ng5, Ne7...— Partida: 1. e4, e52. Cf3, Cf63. Nc4, Nc5...; 3) Devenit rar — A muta tura imediat dugă Rege—Făcut mat; 4) Timp pentru 16-18 mutări — Când un jucător își înseamnă mutarea cu X sau: — Determină finalul și calitatea unei partide; 5) Strălucit șahist sovietic — Departament francez — Fluviu bulgar; 6) Cât poate dura o partidă jucată prin corespondență — O partidă cu complicații, greoaie! — Loc pt. desfășurarea unui concurs de șah; 7) Nete! — Dă șahistului picioare... —Distrus; 8) Un șahist olandez... căzut în în cursă — Nemți; 9) Pronume — Adversarul lui Lilienthal (U.R.S.S.—U.S.A.) — Pronume — Da Capo; 10) Rege învins — Conj. — Deosebit — A primi cu favoare; 11) Oraș în Caldeea — Negație—Campion — Loc în Serbia — Zăgaz; 12) arbori verzi — joc cu Regi, Regine, Ture... (pl. — Bold; 13) Situația pieselor care trebuesc mutate — Șahist arădean, adversarul lui Füster în matchul Arad — M. A. V. — Ungaria (13-14 Apr. 1947); 14) Femeie dela Răsărit — Expuși spre vânzare; 15) Unde' Șahul domnește — Șahul, la Euwe, Botwinnik... — Grindel (zoob); 16) In deget — Pronume — Revistă de șah și cuvinte încrucișate; 17) Piesă „tare" la șah — Dărâmat; 18) A ține în loc o piesă adversă, prin mutarea ei fiind șah sau Dama atacată — Steaua șahului sovietic!; 19) Prima damă — Jocul în criză de timp—Mutare cu semne de 'ntrebare — Interjecție; 20) Participant în actualul Camp. Naț. de șah — Pronume — Nume fem.; 21) Pioni— Incăperi 22,) Nota scriitorului — Pron. — Concursuri pt. desemnarea unui campion.

IOAN OPRESCU — Ploești

INSECTE

de *Traian Ciocâlteu*

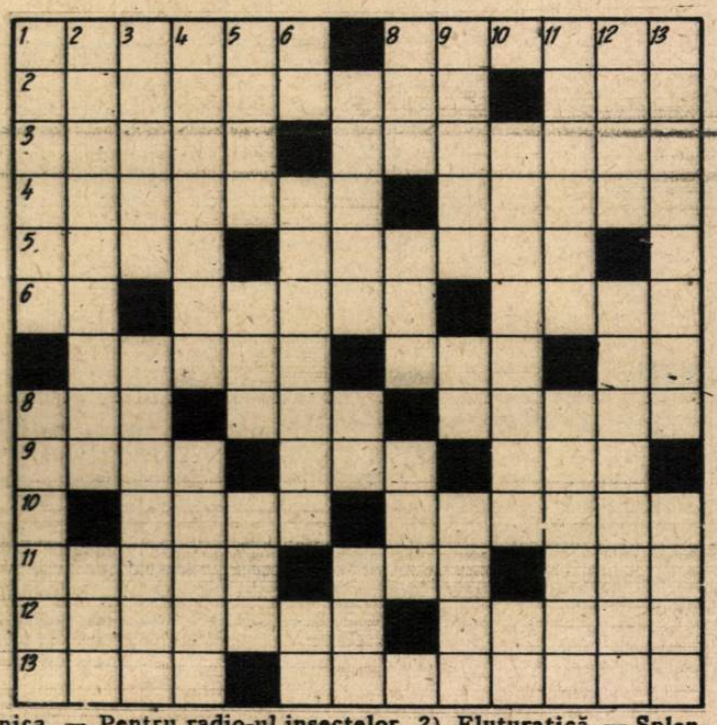

ORIZONTAL: 1) Greerele și furnica. — Pentru radio-ul insectelor. 2) Fluturatică. — Splendoare. 3) Insectă de făină. — Păduche țigănesc. (Candrea) 4) Păiangenii pentru muște. —Toană 5) Băiat certăreț. — Gândac de apă (Candrea). 6) Apucă. — Localitate în Franța. — Nor. 7) Prinde muște. (Mold.) — Termen sportiv. — Soarele egiptean. 8) Graminee. — Element pentru desvoltarea țânțarilor. — Plin de bani ca și câinele de pureci. 9) Nume femenin. — Animale — Pasăre din basmele chineze. 10) Musculițe franceze. — Oraș parfumat. 11) Ustensil școlar. — A scris „Cărăbușul de Aur". — Nicolaie. 12) Insectele în general. (sing.) — Ante insectă. 13) Vopsi cu coșenită. — Oraș (fig.)

VERTICAL: 1) Gărgăuni (fig) — Insectă ce trăește pe sălcii. 2) Roiuri. — Gen de insecte 3) Capăt rotund. — Poarta albinelor. 4) Furtuni. — Dai apă. 5) Zeița morții la Romani. — Mai va (tot 2 cuv.) — Șiret de opincă. 6) Cal. — Pentru greerii lui La Fontaine. — Titu Fluturescu. 7) Ii intră musca în gură. — Bia! — Paul e șchiop!? 8) Armele viespii. — Viespe. — Prefix. 9) Nas. — Uzine Brașov. — Tatăl lui Homer. 10) Nu au ce căuta într'un stup. — Notă egoistă. 11) Aripa exterioară a coleopterelor. — Insecta capricorn. 12) Lenuța. — Gen de insecte. 13) Din țânțar armăsar. — Veșnicul ceferist cu musca pe căciulă.

TRAIAN CIOCALTEU — Craiova

Monoverb cu sens dublu

(3 părți, 8 litere) și (3 părți, 6 litere)

K
L

Cornel Martinescu, Loco

Monoverb egiptean

(3 părți, 6 litere)

N—O

Ion Crăciunescu, Blaj

Monoverb greu

(2 părți, 7 litere)

H_2O Na Cl

Ion Delașes, Periș

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENTE

RUBRICA ŞAHULUI

TOMA POPA* (C. F. R. Buc.), *PRIM CAMPION DE ŞAH AL REPUBLICII POPULARE ROMÂNE.

Ceferistul *Toma Popa*, a cucerit după o luptă titanică, dusă dealungul a 21 runde, titlul de prim campion şi maestru al Republicii Populare Române.

De mai multe ori Campion al Capitalei şi totdeauna printre fruntaşi în diferite concursuri la cari a luat parte, maestrul Popa, a reuşit datorită seriozităţii şi soliditătii jocului său, să câştige campionatul naţional, cel mai important din câte s'au disputat până acum la noi în ţară.

Clasamentul general, al Campionatului Naţional pe 1948, se prezintă astfel: I *Toma Popa* (C.F.R. Buc.) cu 14½ pte; II-III Ştefan Erdely (Metalochimic-Reşiţa) şi Dr. O. Troianescu (I.M.S. Cugir) 14 pte; IV ing. M. Rădulescu (A.S.A.S. Buc.) 13½ pte; V P. Seimeanu (Pionul Ploeşti) 13 pte; VI-VIII Şt. Szabo (Primăria-Oradea), Gică Alexandrescu (SET Buc.) şi Ivan Halic (Steagul Roşu-Arad) cu 12½ pte; IX A. Braunstein (Macaby-Buc.) 12 pte; X-XI E. Reicher (U.A.E.R-Buc.) şi I. Bălănel (A.S.A.S.-Buc.) cu 11½ pte. XII I. Dickman (C.A.M.T.-Timişoara) 11; XIII-XIV Eug. Costea (S.R.T. Galaţi) şi Şt. Israilovici (Adm, Livrări Buc.) 10½; XV-XVI Dr. R. Alexandrescu (Arte Grafice Timişoara) şi ing. Marton (Buc.) 10 pte. XVII-XVIII Traian Ichim (C.F.R. Buc.), fost Campion Naţional pe 1947 şi ing, L. Zetlin (Macaby Buc.) cu 7 pte; XIX-XX V. Ciobanu (ind. Craiova) şi E. Wassermann (Macaby Buc.) 6½; XXI M. Bălănel (UAER Buc.) 5½ pte şi XXII P. Storojevski (C.F.R. Buc.) cu 5 pte.

Cifre... cifre... cifre, dela Campionatul Naţional pe 1948.

Cele mai multe victorii: Şt. Erdely şi Dr. O. Troianescu (11)

Cele mai multe remize: Dr. R. Alexandrescu (10)

Cele mai multe înfrângeri: M. Bălănel (14)

Cele mai puţine victorii: P. Storajevski (2)

Cele mai puţine remize: H. Israilovici (1)

Cele mai puţine înfrângeri: Toma Popa (2)

Cea mai lungă partidă: Szabo—*SEIMEANU*.

Cea mai scurtă partidă: *E. COSTEA*—ing. Marton.

★

Paralel cu Campionatul Naţional, F.R.Ş. a organizat un turneu *PRINCIPAL*, care a fost câştigat de: *TUDOR FLONDOR*, campion C.U.T., şi *SERGIU SAMARIAN* cu 7½ pte. din 10 pcte, posibile, cari au obţinut totodată şi calificarea de *candidat la titlul de Maestru*.

★

Dintre participanţii la finala Campionatului Naţional calificarea de candidat la maestru a fost obţinută de: St. Erdelyi, Dr. O. Troianescu, ing. M. Rădulescu, P. Seimeanu, G. Alexandrescu, St. Szabo I. Harnic şi A. Braunstein.

In momentul de faţă, ţara noastră are un singur maestru (Toma Popa) şi 10 candidaţi la titlul de maestru.

★

Iată o partidă jucată în Campionat:

***Alb:* PETRE SEIMEANU *Negru*: E. WASSERMANN 27. X 1948**

1. d4, d5; 2. c4, e6; 3. Cc3, c6; 4. Cf3, Cf6; 5. e3, Nb4; 6, Nd3. o-o; 7. o-o Cbd7; 8. Dc2, Nd6; 9. c4. dxe4; 10. Cxe4, Cxe4; 11. Nxe4, Cf6; 12. Nd3, h6; 13. b3, c5; 14. dxc5, Nxc5; 15. Nb2, Nd7; 16 Tad1, De7; 17. Nxf6, gxf6; 18. Ne4, Tb8; 19. Dd2, Tfd8; 20. Dxh6, f5; 21. Nb1, f6; 22. Tfe1, Df7; 23. Td3, Nf6; 24. Dd2, Tbc8; 25. Td1, Tc7; 26. Cd4, Nc8; 27. De 3, Tcd7; 28. Dg3, Ng7; 29. c5, f4; 30. Df3, e5; 31. Cb5, a6; 32. Cd6, De6; 33. T3d2, Tc7; 34. Nf5. De7; 35. Cxc8, Tcxc8; 36. Nxc8, Txc8; 37. Dd5+, Rh7; 38. De4+, Rh8; 39. b4, Tf8; 40. Td7, De6; 41. Dg6, Dg8; 42. T1d3 şi negrul cedează.

ŞTIRI ŞAHISTE

DIN STRĂINĂTATE

***PARIS*. Campionatul oraşului pe 1948 a fost câştigat de Boutteville cu 7 pte. (din 9), urmat de: Popel 6½; Znonsko-Borowsky 6; Molnar şi Rossolimo cu 5 pte, Paul Berlacki 4½, etc.**

***SONDERBORG* (Danemarca) M. Najdorf a dat un simultan de 7 partide, câştigând 7!**

HELSINKY (Finlanda). Campionatul Federaţiei Muncitoreşti a fost câştigat de: I Rantanen cu 4½ (din 6 p-te. posibile) II Raisaari 4; III Rehtinen 2, etc.

DIN ŢARĂ

BUCUREŞTI. După terminarea Campionatului Naţional, F. R. Ş. a organizat un turneu fulger; care a fost câştigat de: A. Bălănel cu 16 p-te. (din 18) urmat de: II I. Halic 15½ III I. Dikmann 13½; IV P. Seimeanu 12½; V. A. Braunstein 12 p-te, etc. etc.

PLOEŞTI. Cupa „Prefecturii" pusă în joc de tov. prefect Gh. Vidraşcu; a revenit după cum era de aşteptat, celei mai puternice formaţii judeţene: *Pionul I Ploeşti* care a învins în finala Dorobanţul I cu 4—2.

PAUL DIACONESCU

CRIPTOGRAMĂ

L	O	R	A	O	V	I	C	A	I
E	R	E	E	L	S	V	I	R	R
T	P	V	R	U	S	I	U	A	O
A	E	O	A	M	R	L	L	Z	T
R	I	L	M	U	U	D	U	B	S
A	T	U	2	L	N	I	I	O	I

Citiţi literele într'o anumită ordine pornind dela un colţ al careului şi veţi afla titlul unei importante lucrări redactată de: M. Gorki, V. Molotov, C. Vorošilov, S. Kirov, A. Jdanov şi I. Stalin.

Maria Iordan

POŞTA JOCURILOR

Lămuriri în legătură cu paginile de sport intelectual se pot primi în fiecare Sâmbătă între orele 18-20.

***Stoica A. Adam*, Giarmata. — Am primit şi se va publica.**

***Ştefan Erculescu*, Braşov. — Am primit şi ne bucură că vei reîncepe activitatea. Revistele ţi le vom expedia fără întârziere. Când treci prin Bucureşti, nu uita să ne vizitezi.**

***Marin Iordan*, Loco— Indeplinesc toate condiţiunile. Continuă a trimite în special probleme mulţumită cărora cititorul să capete cunoştiinţe noui asupra artei şi literaturii sovietice. Pentru documentare cercetează revistele Veac Nou, Flacăra, Contemporanul şi îndeosebi nu omite a citi *Scânteia*, ziarul care publică zilnic articole privitor la viaţa culturală a marei noastre vecine şi prietene Uniunea Sovietică.**

***Ionel Mărcuţeanu*, P. Neamţ. — Se publică. Aşteptăm altceva.**

***Spulber Iulian*, Proviţa de sus, Prahova. — Mai lucrează şi cu timpul vei obţine rezultate satisfăcătoare. Nu te mulţumi numai să încrucişezi două trei cuvinte fără nicio legătură între ele. Dar înainte de toate se cere să ai un stagiu ca deslegător. In felul acesta îţi însuşeşti technica de compunere a careului.**

CRI CHI

TURBINA

(Continuare din pag. 13)

plină de fum, îşi recapitulau cu toţii, încercările prin care trecuseră în ultimii ani. Acuma, o nouă problemă se punea; turbina de după război, trebuia să fie superioară celeia dinainte de război.

In Aprilie, avu loc la uzină o adunare de partid, cu această temă.

Când atelierul începu fabricarea primelor turbine, nu erau nici piese turnate nici forjate. Dar acest fapt nu putea opri elanul muncitorilor.

Se constituiră brigăzi care au fost însărcinate să caute piesele fabricate înainte. Acestea au fost găsite sub zăpadă, unde se găsi chiar un cilindru de înaltă presiune, lovit de un obuz, dar care şi astfel, putea fi utilizat.

In Iunie, turnătorul Thistiacov, livră prima piesă destinată primei turbine de după război. Un meeting se organiză în atelier.

Apoi au fost fabricate şi alte piese: reductorul principal, cilindrii de înaltă şi joasă presiune. In acelaşi timp se ameliorau fără încetare metodele de fabricaţie. Muncitorii propuneau să se înlocuiască, în unele locuri, aluminiul prin foi sudate, fiind mai sigure: Kholine arătă că se puteau reduce considerabil cheltuielile mâinii de lucru înlocuind uneori fonta cu fierul sau bronzul.

Şi aceasta nu era totul. Fabricarea pieselor fine se făceau într'un atelier nou, mai bine utilat, cu laminaj la rece şi pile electrice. Platforma de încercare a fost perfecţionată. Secţia maşinilor de tăiat angrenaje — de care depindea buna calitate a reductoarelor — a fost complet izolată şi în ea se afla o temperatură constantă, condiţie necesară preciziei muncii.

Tineri muncitori, absolvenţi ai şcolilor tehnice, veneau să lucreze în atelierul turbinelor. Văzându-i la lucru pe aceia care-şi petrecuseră aici treizeci de ani, tinerii lucrători se simţeau mândri că aparţineau acestei uzine, erau aproape orgolioşi de „turbiniera" lor.

Vastul atelier redeveni luminos, bâzâind vesel ca şi altă dată şi aproape nu-ţi venea să crezi că numai cu un an înainte, singur, un gardian patrula prin atelierul părăginit.

Cabina în care se sudau turelele tancurilor, în toamna patru-zeci-şi-unu, când nemţii asaltaseră Leningradul, servea acum de magazie intendentului uzinei....

. . . . . .

La ora 3 după masă, presedintele comisiei intră în atelier. Privind în jurul său spuse râzând.

— Cine a scornit că atelierul a fost distrus?

Eu îl regăsesc ca altădată. Chiar ceasul e la locul său... şi merge, adăugă el, cu privirile fixate pe cadran.

Vainer îl reparase şi înlocuise cadranul vechi care fusese spart de un obuz.

Se începuseră probele. Directorul, muncitorii şi inginerii, pe platformă şi în jurul ei, aşteptau în tăcere. Munca oamenilor, nopţile fără somn, lipsurile, sângele lor, toate erau concentrate în clipele acestea grave.

Din nou contramaistrul deschise supapa, un şuerat sonor se auzi din măruntaele maşinii. Funcţiona. Se accelerară rotaţiile; fu atinsă viteza maximă.

Maşina poseda un uruit egal; nu se auzea decât sgomotul aburilor. Consultară vibrograful: vibraţiunile care nu se puteau suprima complet înainte de război, nu mai existau.

Proba continuă toată ziua, toată noaptea şi în ziua următoare.

Seara, comisiunea era din nou aici. Preşedintele se apropiă o ultimă dată de maşină cu stetoscopul său, ascultă un moment şi spuse;

— Cred că ajunge.

Pentru prima turbină dinainte de război, proba durase două luni. Pentru prima turbină de după război, nu au fost necesare decât treizeci şi patru de ore. Ea îşi trecuse examenul strălucit.

Era târziu. Berg se întoarcea dela lucru. Seara era călduroasă, prin ferestrele larg deschise, străbătea muzica, cântece şi râsete se răspândeau în afară. Strada grevelor, automobile lunecau pe asfalt: excursionişti reveniau dela Petrodvoreţ.

Radioul difuza ultimile ştiri. Berg se opri sub o fereastră să asculte. Deodată îşi auzi propriul său nume şi altele care-i erau atât de cunoscute: Şubenko, Berg, Solonei, Kholine şi Pyj, vor primi un premiu Stalin pentru turbina ai cărei creeatori erau.

Erau din nou în epoca nopţilor albe. Leningradul, cu domurile şi săgeţile sale, părea că se odihneşte pe fundul unui enorm vas alb, care iradia o lumină uşoară, lăptoasă. In centrul acestui vas, suliţa aurită se înălţa spre profunzimile primăvăratice ale cerului. La baza sa, Neptun, zeu al mărilor, întindea oraşului simbolurile victoriei şi prosperităţii: măciuca lui Hercule şi cornul abundenţii.

L. Moguilevski

HUMOR DIN TOATĂ LUMEA

RUGĂCIUNE MALAIEZĂ

desen de *Gorjojev (Krocodil)*

— Eliberaţi-ne, o zeii de nenorociri: aur, cauciuc, zinc şi petrol... că de englezi scăpăm apoi dela sine.

DUPĂ CONFERINŢA DELA VARŞOVIA

desen de *Hauf (Krocodil)*

Unchiul Sam către John Bull: Nu-mi place Varşovia ! Imi aminteşte de Ialta şi Potsdam !

CE NE FACEM ?

Medicul : Aşa, ia să vedem... avem dureri în gât... aşa... şi avem şi junghiuri... ei ce să facem ?

Pacientul : Sunt de părere să mergem împreună la medic...

„Trenul de plăcere" străbate Carolina de Sud.

PICTURA DECADENTĂ

— Asta-i Marea Neagră ?

— Nu,.. e greva licuricilor.

PEDEAPSA

— Şi drept pedeapsă, vei scrie de 100 de ori : „nu am voie să mă joc cu chibriturile !"

POŞTA CONCURSULUI DE GLUME

PLOT. VASILE NICOLAE — SF. GHEORGHE : „Fricosul" a trecut în lumea celor care nu cuvântă...

„Excrocul" în schimb, va ieşi în curând la iveală.

ION NEBUNU — CRAIOVA : Dacă nu ne-am teme că vei face o criză de nervi, ţi-am face cunoscută soarta tristă a materialului trimis.

V. HERLEA — BACĂU : „Anecdotele" sunt frumos scrise. Din punct de vedere caligrafic bineînţeles... În orice caz, mai trimite.

VERONICA STĂNESCU — LOCO : De data aceasta nu am putut alege nimic. Aşteptăm plicul viitor.

NICOLAE COPILU — IAŞI : Vă sfătuim să încercaţi la o revistă pentru copii. Ca cititor, fireşte.

GH. BUMBĂCESCU — CLUJ : „Logica" d-tale n'are absolut nici-o raţiune. De spirit, nici vorbă. „Contra Microbilor" va apare.

CHICOM FLORICA şi LĂPUŞNEANU PAULA, LOCO : Se va publica, una.

SOLANGE YOLLANDE DANTÉS — CLUJ : Vezi, stimată d-ră, dacă vreodată s'ar lua vreo măsură ca toţi humoriştii să fie omoriţi, d-ta ai muri complet nevinovată. În orice caz, aşteptăm cu plăcere viitoarele d-tale colaborări.

MARIA TH. IONESCU — LOCO : Mai trimite.

M. NAHAICIUC — LUGOJ : Acelaş răspuns.

ROBESCU GEORGE — BRĂILA : Se va publica.

HAŞ

IDILĂ

— Oh, banca asta nu o voi uita niciodată !

UN ŞEF SUPĂRĂTOR

— Cred că fără şeful nostru, am dormi cu toţii la birou.

— Vă supraveghează aşa de mult ?

— Nu, dar sforăe !

trimisă de *Iorgulescu Ştefan*

Loco

AŞA SCRIE

Un avocat: „Te aştept şi nu consimt la amânare"

Un hoţ: „Aş vrea să-ţi fur farmecul ochilor"

Un somnoros: „Te visez mereu"

Un desenator: „Iţi voiu schiţa fericirea noastră"

Un aviator: „Deabea aştept să sbor la tine"

Un măturător: „Am să mătur tot ce stă în calea fericirii noastre"

trimisă de *I. Onel*

Loco

CONTRA MICROBILOR

— Şi cum te aperi contra microbilor când bei apă?

— Fierb apa.

— Şi după ce-o fierbi?

— Sterilizez apa.

— Şi apoi ?

— Apoi beau vin !...

trimisă de *Gh. Bumbăcescu-* Cluj

EXCROCUL

— E adevărat, directore, că ţi-a fugit casierul cu o mare sumă de bani, şi ţi-a răpit şi fata?

— Da! Adevărat !

— Mare excroc.

— Chiar aşa mare nu e. Fata mi-a trimis-o înapoi !

trimisă de *Plut. Vasile Nicolae,* Sf. Gheorghe

PREFERABIL....

Pălărierul (către client) : Luaţi pălăria asta. Vă vine ca o mănuşe.

— Mi-ar părea mult mai bine să-mi vină ca o pălărie...

trimisă de *Ion Oprescu,* Cluj

SUPRAREALISM...

— Vezi tabloul ăsta? E un splendid apus de soare. Fiică-mea l-a pictat. Ştii, că ea şi-a făcut studiile în străinătate...

— Tocmai asta-mi ziceam şi eu, căci niciodată n'am văzut un asemenea apus de soare în ţara noastră...

trimis de *Valentina Niţescu,* Iaşi

Reamintim cititorilor noştri, că redacţia revistei REALITATEA ILUSTRATĂ a hotărît să premieze cu lei 100 orice anecdotă bună, primită dela cititori şi publicată în cadrul acestei pagini.

Orice cititor ne poate trimite numai 2 anecdote însoţite de bonul alăturat, pe care îl vor completa întocmai.

Cititorii premiaţi cari locuesc în provincie, vor primi premiile respective prin mandat poştal, iar cei din Bucureşti sunt rugaţi a trece personal pe la sediul redacţiei noastre din strada Sărindar (Const. Mille) No. 5-7-9.

CUPON Nr. 7

PAGINA HUMORULUI

Numele .....

.....

Str. .....

.....

Nr.....

Oraşul .....

.....

SOCIETATEA NAŢIONALĂ DE EDITURĂ ŞI ARTE GRAFICE „DACIA TRAIANĂ" Str. CONST. MILLE Nr. 5—7—9

REALITATEA ILUSTRATĂ

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
22 | 20.Dec. 1948

Nr. 41
DUMINICĂ 21 XI 1948
LEI 25

ZAHĂRUL IZVOR DE ENERGIE

Citiți reportajul în pagina a 4a

COLABORAREA ECONOMICĂ ROMÂNO-SOVIETICĂ

Sâmbătă 13 Noembrie 1948 a avut loc într'un cadru festiv inaugurarea *Expoziţiei de Colaborare Economică Româno-Sovietică.*

Au participat: prof. Dr. C. I. Parhon, preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale; prof. Petre Constantinescu-Iaşi şi Mihail Sadoveanu, vice-preşedinţi

Liuba Chisinevschi, membră a C. C. al şi Marin Florea Ionescu, secretar al Prezidiului Marii Adunări Naţionale; dr. Petru Groza, preşedintele Consiliului de Miniştri; tov. Gh. Gheorghiu Dej, secretar general al C. C. al P. M. R., prim vice-presedinte al Consiliului de Miniştri; Şt. Voitec, vice-preşedinte al Consiliului de Miniştri, tov. Ana Pauker, secretar al C. C. al P. M. R. ministrul Afacerilor Externe; tov. Vasile Luca, secretar al C. C. al P. M. R., ministrul Finanţelor; Teohari Georgescu, secretar al C. C. al P. M. R., ministrul Afacerilor Interne; şi Lotar Rădăceanu secretar al C. C. al P. M. R., ministrul Muncii şi Prevederilor Sociale; Emil Bodnăraş, Ministrul Apărării Naţionale; Miron Constantinescu, ministrul Minelor şi Petrolului; Teodor Iordăchescu, ministrul Lucrărilor Publice; V. Vaida, ministrul Agriculturii; A. Bunaciu, ministrul Justiţiei; ing. N. Profiri, ministrul Comunicaţiilor; Al. Bârlădeanu, ministrul Comerţului Exterior precum şi miniştrii adjuncţi S. Zeiger, g-ral M. Lascăr, Stelian Tănăsescu, Marin Jianu, Al. Iacob, C. Daicovici, Em. Vinea, M. Roşianu.

Deasemeni a participat I. P. S. S. Patriarhul Justinian.

Corpul diplomatic a fost reprezentat prin S. I. Kavtaradze, ambasadorul Uniunii Sovietice, A. Danciov, însărcinat cu afaceri al Republicii Populare Bulgaria M. P. Sutov, prim secretar al Ambasadei Sovietice, T. Findzynski, consilier al Ambasadei Republicii Polone, I. Laufer consilier al Ambasadei Republicii Cehoslovace, D. Iklodi, consilier al Legaţiei Republicii Ungare, col. V. Nichitin din Armata Sovietică, A. Rainov şi K. Pironski dela Ambasada Bulgară, etc.

Deasemeni au fost de faţă: I. Chişinevschi, secretar al C. C. al P. M. R., Leonte Răutu membru al C. C. al P. M. R., reprezentanţi ai organizaţiilor politice şi de masse, ziarişti români şi streini precum şi un numeros public.

Au luat cuvântul tov. Vasile Luca, secretar al C. C. al P. M. R. ministrul Finanţelor şi Iuuacov, ataşat comercial al U.R.S.S.

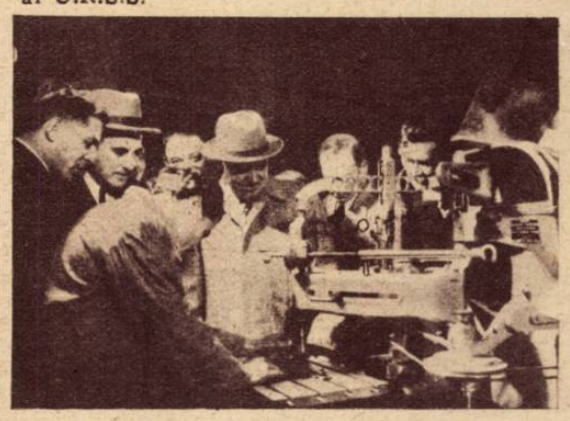

EVENIMENTELE EXTERNE IN IMAGINI

Războiul din China

Apelul disperat făcut de mareşalul Ciang Kai Şek, către patronii săi dela Washington spre a i se acorda un nou ajutor de un miliard de dolari, arată limpede situaţia disperată în care se află armata Kuomintangului.

Din harta pe care o publicăm în această pagină reese clar teritoriul ocupat de forţele armatei populare chineze, care a degajat tot nordul Chinei, aflându-se astăzi la numai zece kilometri de Nanking. Inaintarea trupelor populare a determinat guvernul din Washington să intre în tratative cu Londra, spre a-şi stabili o nouă bază navală la Hong-Kong, deoarece baza navală dela Tsing Tao va trebui să fie în mod inevitabil părăsită în scurtă vreme.

Armata populară chineză se află sub conducerea a trei personalităţi de seamă Primul şef este Mao Tse Tung, născut în anul 1892, dintr'o familie de tărani săraci, din provincia Hunan din China Centrală. A urmat cursurile şcolii normale din Cian Şa. In 1920 aflându-se la Peking a aderat la un cerc marxist. In 1922 este delegat la congresul de constituire a partidului comunist chinez. A luat parte la revolta din Nan Ciang, care a marcat în 1927 ruptura dintre forţele progresiste şi Kuomintangul reacţionar. Tot în 1927 a creiat împreună cu generalul Tciu Teh armata roşie chineză. Astăzi este conducătorul partidului comunist chinez, după ce între 1937 şi 1945 a condus lupta împotriva forţelor nipone.

Generalul Tciu Teh este comandantul şef al armatei populare chineze. E în vârstă de 64 de ani. S'a născut în provincia Se Ciuang, în apropiere de Ciung King. A studiat în Germania şi Franţa şi a fost unul din făuritorii victoriilor chineze asupra invadatorilor niponi.

Generalul Lin Piao este comandantul armatei populare manciuriene. Este în vârstă de 41 de ani. Strateg şi organizator de prim ordin, Lin Piao a făcut ca armata comandată de el să fie cea mai puternică şi mai bine echipată din toate forţele populare chineze în luptă cu Kuomintangul.

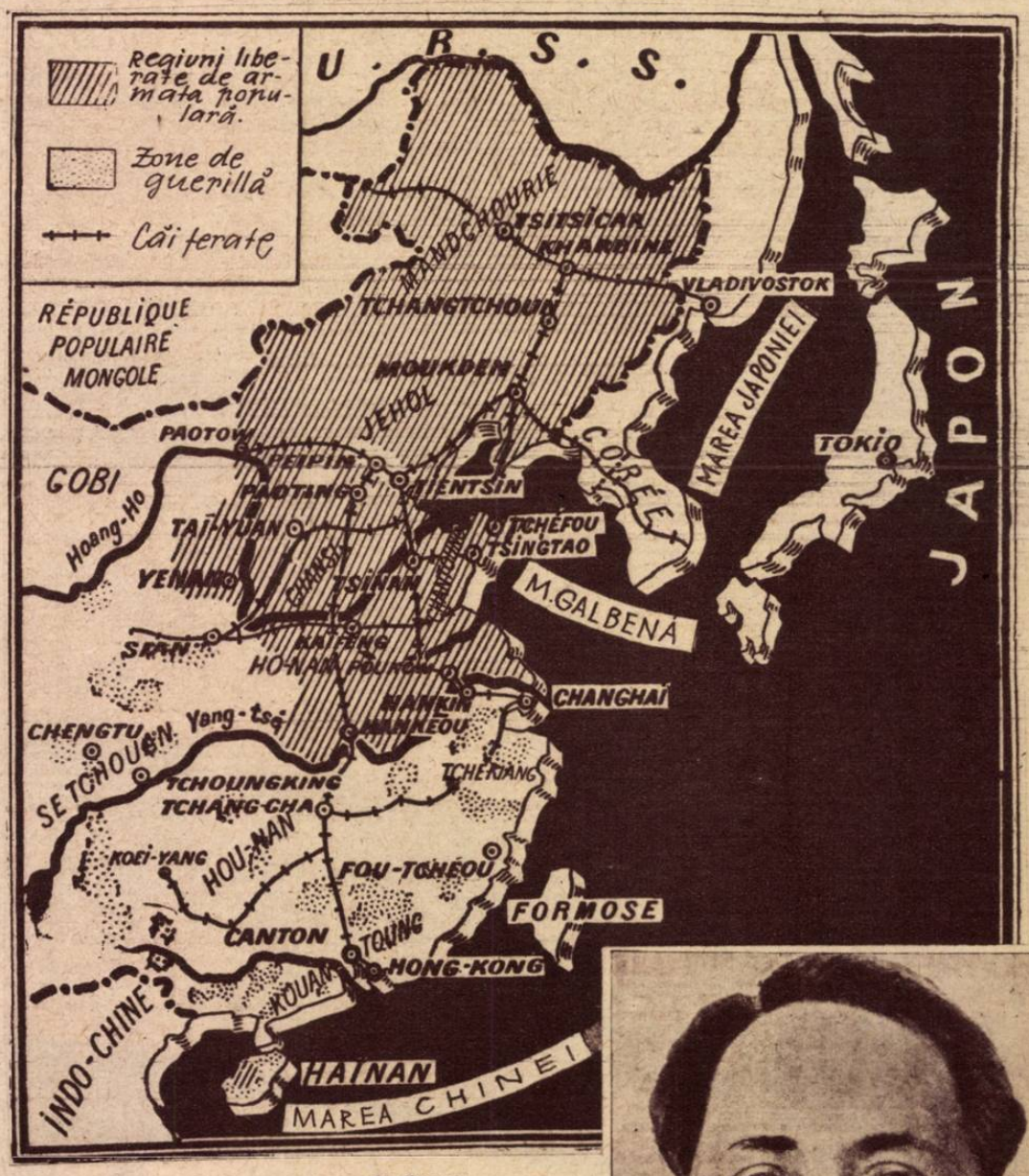

GREVELE DIN FRANŢA

A. Greva minerilor din Franţa continuă, cu toate atacurile înverşunate ale poliţiei şi armatei. In regiunea Loirei rezistenţa a fost deosebit de hotărîtă. Străzile au fost baricadate cu arborii tăiaţi depe marginile lor.

B. Docherii din Marsilia au declarat şi ei grevă. Iată-i străbătând in corpore piaţa Jolliette, după lăsarea lucrului.

MAO TSE TOUNG

DOFTANA

Ruinele închisorii dela Doftana

D. prim ministru dr. Petru Groza şi tov. Gh. Gheorghiu-Dej prim vice-preşedinte al consiliului, depunând flori pe mormintele dela Doftana

Tov. Gh. Gheorghiu-Dej şi fiul lui Ilie Pintilie în faţa fostei închisori

COMEMORAREA A 8 ANI DELA MOARTEA EROILOR COMUNIŞTI SUB DĂRÂMĂTURILE INCHISORII

Doftana.

Noaptea de 9 spre 10 Noembrie 1940.

O noapte rece de toamnă, noaptea în care s'au prăbuşit zidurile Doftanei, închisoarea în care regimul burghezo-moşieresc din ţara noastră întemniţase pe cei mai buni fii ai poporului muncitor, luptători neînfricaţi împotriva exploatatorilor, pentru progres, pentru o viaţă mai bună,

Prinşi sub dărâmături, îngropaţi odată cu ele în pământul umed, şi-au jertfit atunci viaţa cauzei poporului muncitor, Ilie Pintilie, Horbac Ionaş, Andrei Prot, Vania Goluzinschi, pictorul Paloş, studentul Itzo Salamander, şi alţii.

Numele lor alături de pildele măreţe ale eroismului de care au dat dovadă, au rămas înscrise adânc în inimile şi pe stindardele roşii de luptă ale comuniştilor din ţara noastră, şi au semănat mereu impulsuri noui de muncă şi de luptă pentru sdrobirea regimului burghezo-moşieresc, pentru victoria deplină a proletariatului.

De sub zidurile prăbuşite ale Doftanei, sângele martirilor clasei muncitoare s'a scurs ca un rug pârjolitor în inimile tovarăşilor lor de luptă, oţelindu-i şi călindu-i din ce în ce mai mult în ură nestăvilită şi nimicitoare pentru uneltele burgheziei agresive.

In istoria eroică a luptelor duse de comuniştii din ţara noastră pentru o viaţă mai bună şi împotriva exploatării omului de către om, Doftana a însemnat una din paginile cele mai glorioase, una din paginile în care unitatea de luptă şi hotărîrea nesdruncinată a comuniştilor, cari au dus în ilegalitate cea mai crâncenă luptă pentru victoria clasei muncitoare în ţara noastră, apar în toată măreţia lor.

După opt ani de zile, comemorarea tragicului eveniment dela Doftana se desfăşoară în Republica Populară Română, sub semnul cuceririlor cele mai decisive ale Partidului Muncitoresc Român împotriva burgheziei şi a moşierimii exploatoare.

In aceste zile de reculegere, muncitorimea din ţara noastră face nou şi puternic legământ pentru ducerea mai departe, cu forţe din ce în ce mai viguroase, sub conducerea Partidului Muncitoresc Român, a muncii pentru desvoltarea Republicii Populare Române în drum spre construirea societăţii socialiste.

Muncind cu toată dârzenia pentru întărirea regimului nostru de democraţie populară, oamenii muncii au conştiinţa limpede că ei contribue astfel la întărirea ţării noastre şi, prin aceasta, la întărirea frontului păcii condus de Uniunea Sovietelor, frontul luptei hotărîte împotriva asupritorilor de orice fel.

Gardă la mormintele eroilor

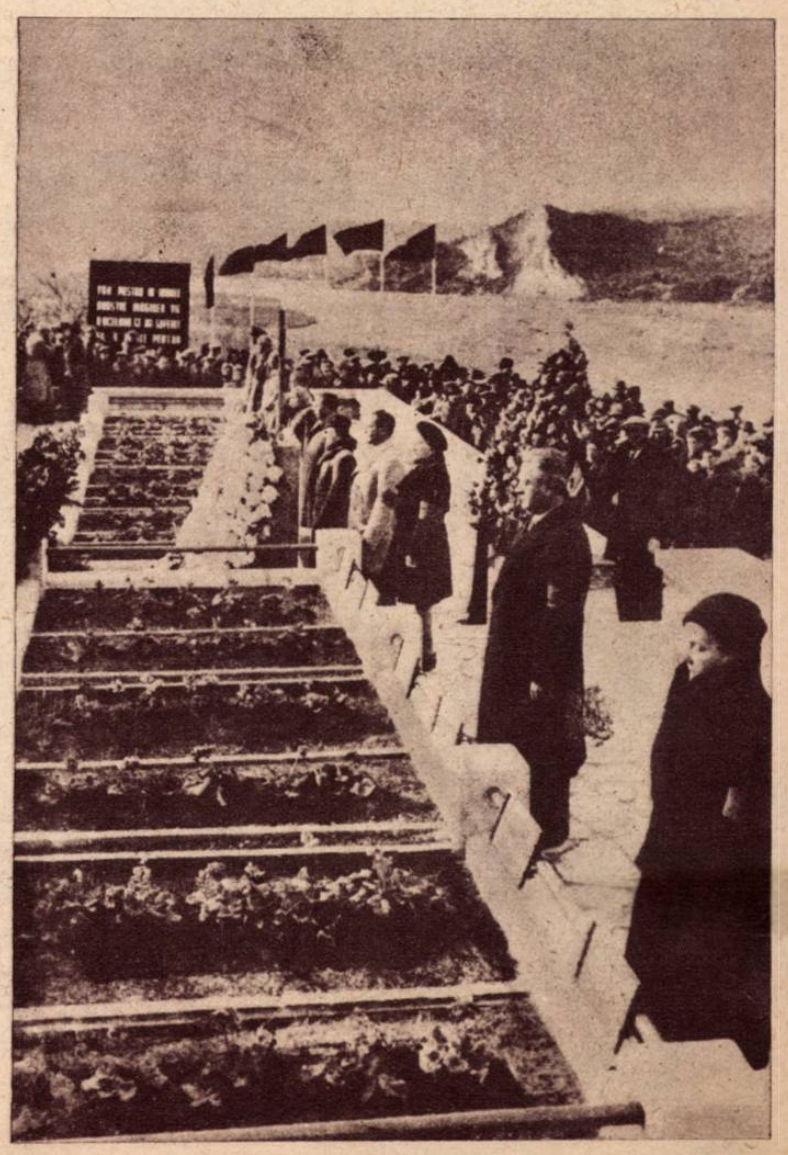

Straja mormintelor

ZAHĂRUL

izvor de energie

Un transport de sfeclă e aruncat în canalul de colectare

Laboratorul de cercetări

Sala cuptoarelor

CUVÂNTUL zahăr derivă din limba sanscrită „sarkara" și înseamnă „sare dulce".

Existența zahărului totuși, în forma actuală, nu este cunoscută decât de un secol și jumătate. In stare brută însă, acest aliment era cunoscut și de predecesorii noștri cari și-au dat seama că este un producător de energie. Până azi, experiențele înfăptuite au confirmat acest fapt.

Trestia de zahăr, plantă din care se face extracția zahărului, este cunoscută din antichitate. Bengalul este țara de origine a trestiei de zahăr. Deasemeni, a fost cultivat apoi în China și India.

Navigatorul Marco Polo, prin 1274, semnalează existența plantei dulci în țara „Gur" adică în „Țara dulce" care era Bengalul vechi.

De aici, Indienii au adus trestia de zahăr în Asia, apoi în Arabia, Siria, Africa, Egipt, Nubia și Etiopia.

Europenii au adus întâia dată trestia de zahăr din câmpia Mesopotamiei.

Un spaniol, Gonzales de Veloza, a înființat prima fabrică de zahăr, un fel de moară cu care măcina trestia de zahăr. Până în anul 1518, în insula Sf. Domingo, numită pe acea vreme Hispomiola, s'au înființat 160 de fabrici de zahăr.

Dar iată că se descoperă o altă plantă, sfecla de zahăr, care din 1842, tinde să înlocuească trestia. Țările Europei, în urma blocusului continental al lui Napoleon, prin care se închideau porțile Europei navelor engleze, au fabricat zahărul exclusiv din sfeclă.

RAFINAJUL ȘI ROLUL ZAHĂRULUI

Arta rafinării zahărului este atribuită Arabilor de către unii, alții o atribue venețienilor, care la finele secolului al XV-lea, au început primele procedee de rafinaj.

In Franța, sub Henric IV, zahărul era atât de rar, că se vindea numai în farmacii, cu gramul.

Abea în sec. XIX-lea, procedeul de curățire și cristalizare, a fost desăvârșit.

Zahărul sau zaharoza, se găsește în sfecla de zahăr în proporție de 16%, iar în trestie 30%.

Dintre alimentele hidrocarbonate — corpi organici care conțin carbon — zahărul absorbit în organism joacă un mare rol în menținerea forței umane, fiind — cum am mai spus — un aliment dătător de energie.

Dar, zahărul nu este numai un aliment, el este și condiment și abuzul de zahăr poate produce perturbațiuni în bunul mers al procesului de oxido-reducție, adică rolul său — al zahărului — de a întreține arderile, poate să dăuneze atunci când prin o depășită ardere, se produce un consum prea intens de energie.

Ca și făinoasele, zahărul este numit un aliment dinamic sau endotermic. Mai plastic, el este numit încă și cărbune al mușchilor.

Astfel, în forța musculară, pentru a se înlocui un kg. de zahăr, ar fi nevoe de 3.500 kg. de carne sau 12 kg. de legume verzi.

Zahărul mărește forța, triplează efortul muscular și suprimă oboseala.

In organism, se petrec o serie de fenomene și transformări cu zahărul, până ce acesta intră în sânge.

Zaharuri, din punct de vedere chimic, sunt mai multe: glucoză, levuloză, zaharoză, și lactoză. Numai glucoza este însă aceia care se absoarbe complect. — Glucoza este o substanță dulce, care o găsim într'un mare număr de fructe dulci: prune, portocale, smochine, struguri, fragi, morcovi.

Un fiziolog arată că 170 grame glucoză este echivalent cu 730 grame carne.

ROLUL ZAHĂRULUI IN ORGANISM

Mașinile de spălat sfeclă

Spălarea tăițeilor de sfeclă

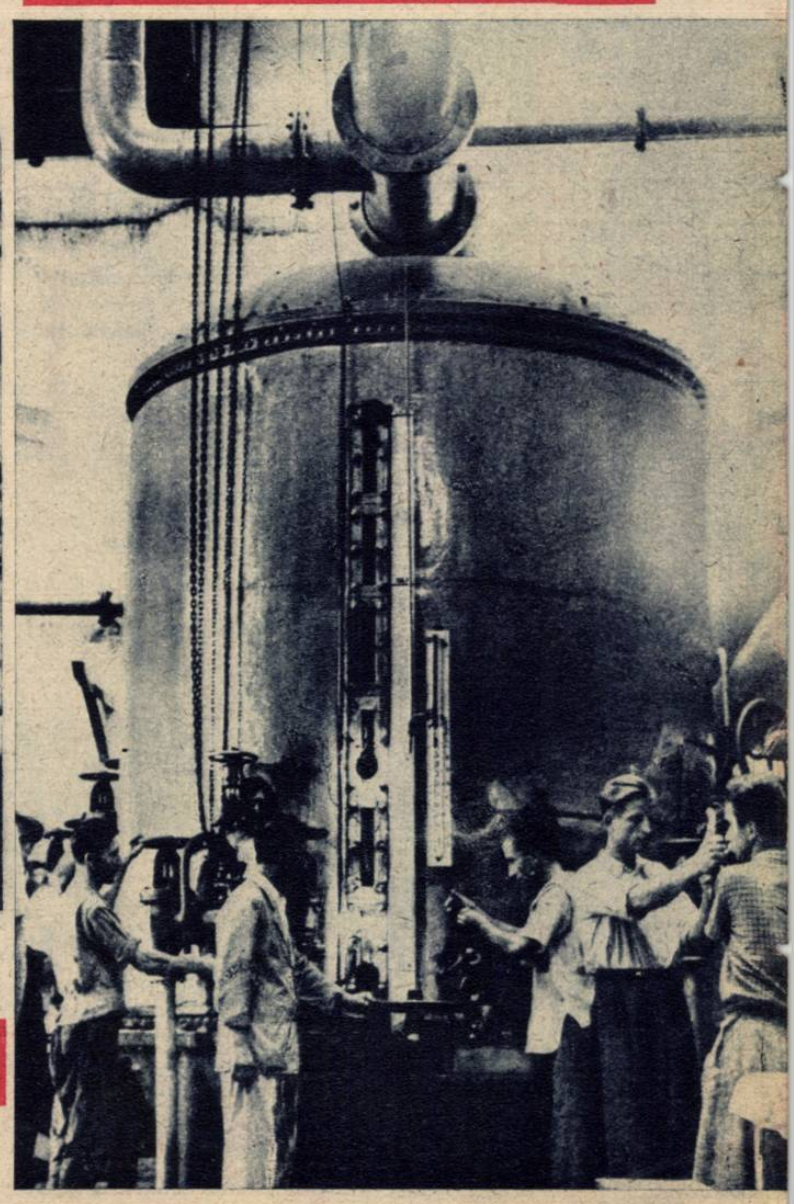

Glucoza ajunsă în corp, este absorbită de intestine, trece apoi prin sânge care o transportă la nivelul tuturor ţesuturilor. Muşchii consumă cel mai mult glucoză, iar muşchii inimii, au o predilecţie specială pentru glucoză.

La omul sănătos, glucoza se află într'o proporţie de 1 gr. — 1,20 gr. la 1000 gr. de sânge. Când glucoza întrece cantitatea de 1.20/1000, torentul circulator o transportă la ficat unde se transformă în glicogen, formând aici rezerve de zahăr. Ficatul este deci ca un fel de depozit care la nevoe, poate da spre consum organismului, când acestuia îi lipseşte zahărul necesar.

Abuzul de consum al zahărului, creiază o cantitate prea mare de glucoză în sânge, ceeace medicina numeşte o stare prediabetică, omul căzând pradă infecţiunilor, ca guta, tuberculoza, pneumonia, gangrena.

Dar organismul este aşa fel constituit, că are paznicii lui, care opresc procesele acestea prin intervenţia pancreasului, care face ca surplusul dăunător să fie ars în organism.

Numai în cazul când glucoza trece de 1,80 la mie, devine vătămătoare. Atunci, glucoza apare ca o adevărată otravă şi se elimină în parte prin rinichi ; atunci se spune că omul suferă de diabet sau boală de zahăr.

După cum se vede, abuzul este vătămător, dar consumul zahărului, este de mare preţ, cu condiţia să fie raţional.

Zahărul natural, îl găsim în miere şi fructe coapte, care nu prezintă desavantagiile zahărului industrial, pentru omul sănătos. Adică aceste alimente, prin felul cum se absorb ele în organism, nu pot produce diabetul. Rolul lor însă, este la fel cu al zahărului în raport cu valoarea energetică.

Dr. O. C.

LA FABRICA DE ZAHĂR DIN CHITILA

Pe şoseaua Chitila casele se înşirue, unele mai scunde altele mai înnalte, alternând cu terenuri întinse, cultivate cu diferite plante agricole, până departe, spre Săbăreni.

O singură casă, mai arătoasă ca celelalte, rupe decorul acela rustic, cu furnale înnegrite de fum şi de vreme, cu rezervoare imense şi locomotive în miniatură, care pufăie întunecat, colorând până în zare, atmosfera.

E fabrica de zahăr Chitila, cea mai veche fabrică de zahăr din ţară.

Priveliştea care ţi se înfăţişează înaintea o-

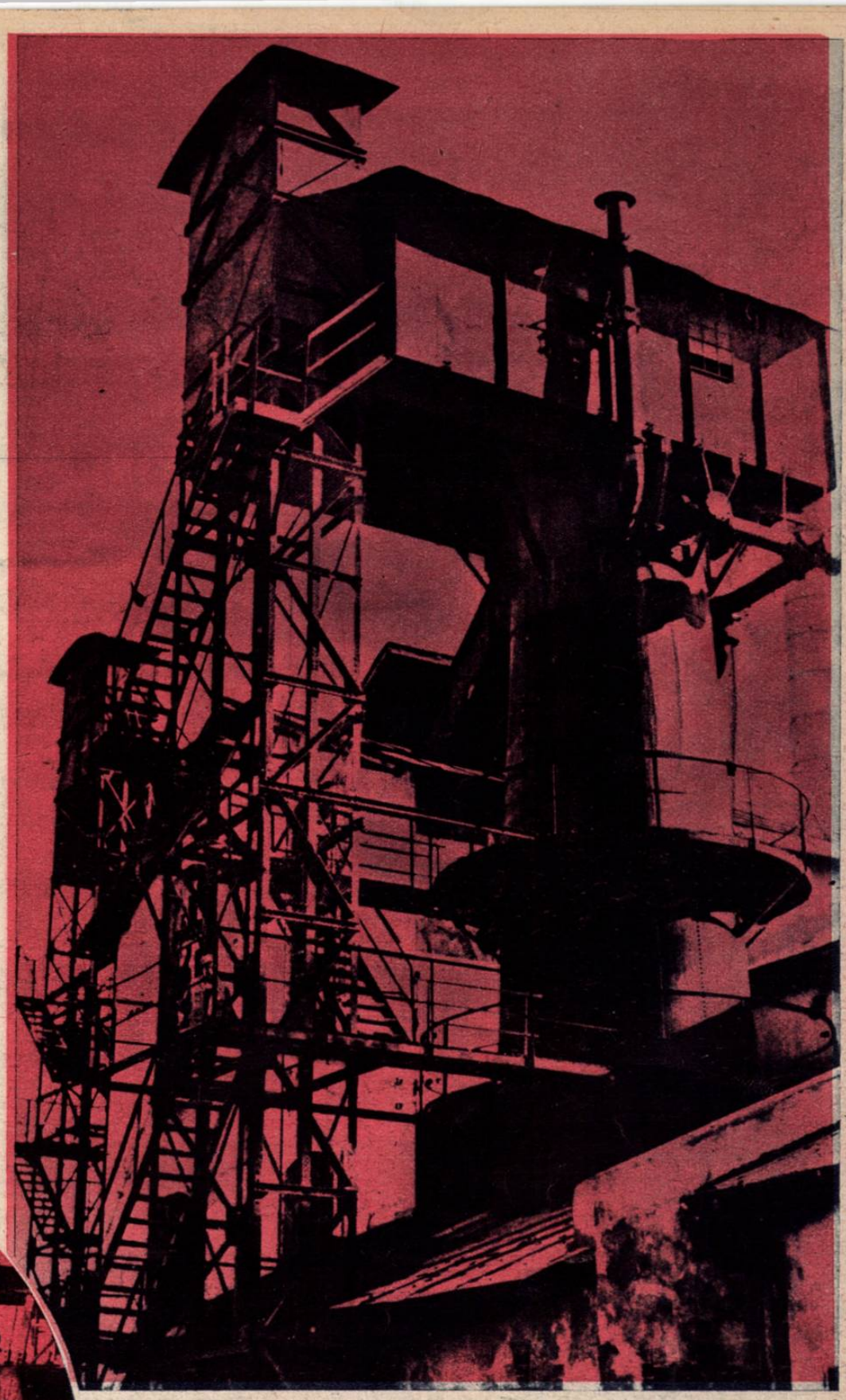

O secţiune a fabricii de zahăr

Elevatorul în funcţiune

Zahărul e cântărit şi pus în saci

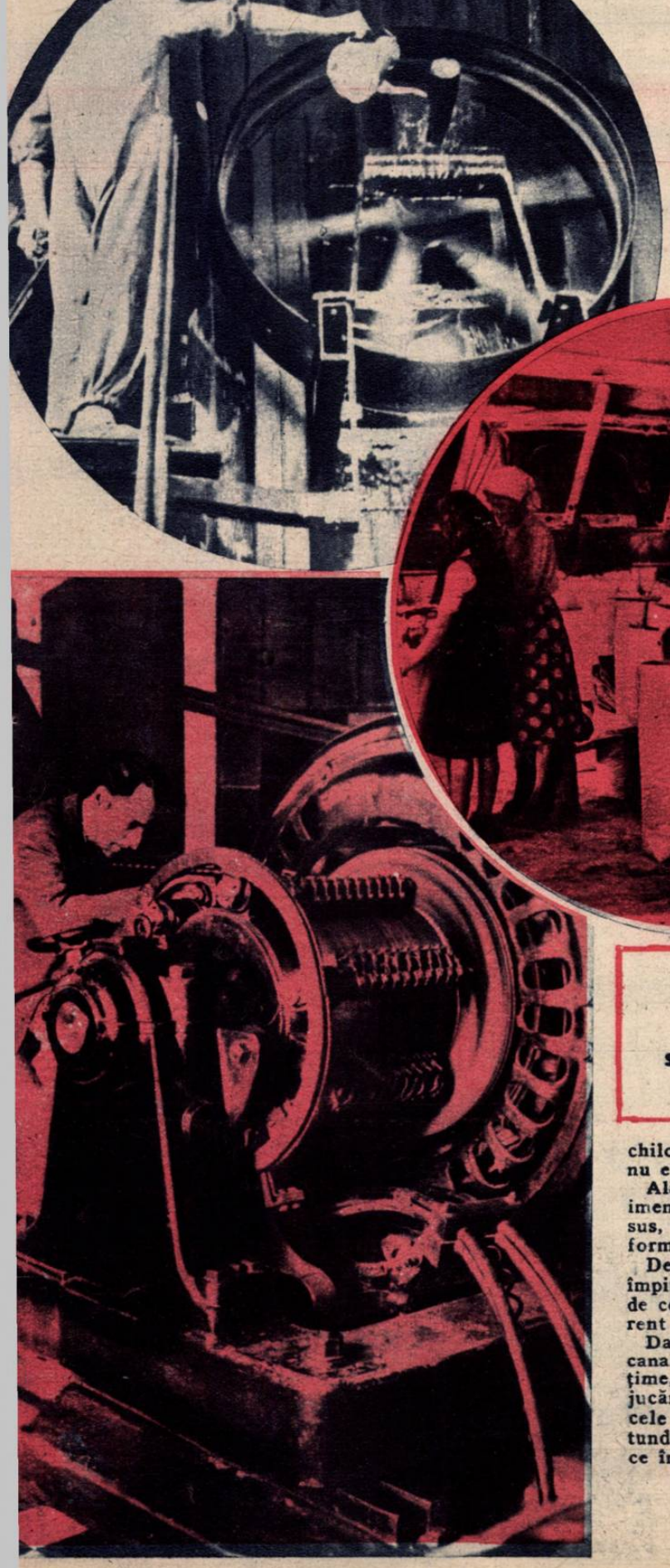

In uzină, sgomotul liniştit şi mereu acelaş al motoarelor, zumzetul sfios al roţilor imense, oamenii concentraţi asupra lucrului, gâlgâitul cristalin al apei strecurată în unde calme sau repezi prin maşinile de spălat, alcătuesc o sonorizare specifică pentru această uzină, în care munca unei secţii se desfăşoară strâns legată de munca celorlalte.

Urcăm o serie de trepte, şi din punctul acela înnalt, unde ne aflăm, avem o privire de ansamblu din cele mai interesante, asupra întregei fabrici.

Rotindu-ne privirile în toate colţurile sălilor imense, regăsim, aşezate unele după altele, toate maşinile care contribue la fabricarea zahărului.

Iată, de pildă, maşina aceea mare şi greoaie, în care sfecla, adusă acolo de curentul de apă din canale şi colectoare, este spălată.

Aşa cum stă, suspendată sus, deasupra atelierelor, maşina aceasta, în care începe viaţa zahărului, are parcă o existenţă a sa proprie, cu sgomotul ei la aceleaşi intervale.

(Continuare în pag. 6.)

In uzina electrică a fabricii

Stive de saci cu zahăr gata spre a fi trimişi în comerţ

chilor când intri pe poarta fabricii, nu este lipsită de un anumit pitoresc.

Alături de clădirile uzinei, un munte imens de sfeclă cu oameni căţăraţi sus, în vârf, deschide decorul prin forma sa ciudată.

De acolo, de sus, din vârf, oamenii împing cu furcile sfecla spre canalele de colectare, prin care trece un curent puternic de apă.

Dacă priveşti sfeclele conduse prin canal de curentul de apă, de pe înălţime, ai impresia unor mici bărci de jucărie, plutind pe apa cu reflexe din cele mai ciudate, spre o groapă rotundă în care le absoarbe, multe, din ce în ce mai multe...

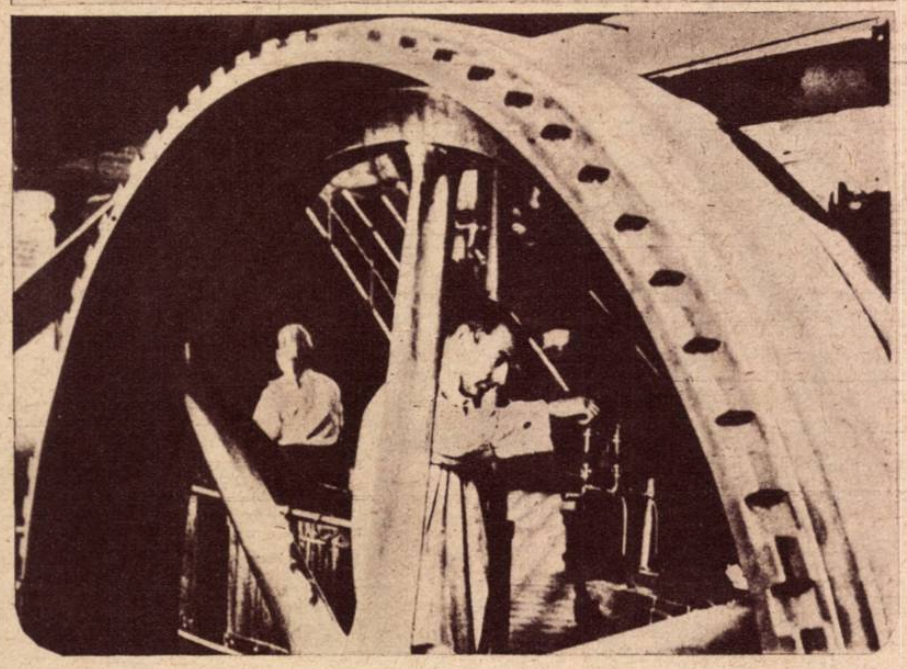

ZAHĂRUL, IZVOR DE ENERGIE

(Urmare din pag. 5.)

Din maşina aceasta de spălat, sfecla este condusă spre un cântar automat, care la fiecare 400 kilograme primite, se închide automat şi-şi răstoarnă încărcătura spre maşinile care taie sfecla.

Urmând drumul parcurs de sfeclă, coborîm spre o serie de vase, aşa numitele „Vase de difuzie".

Aci se extrage din sfeclă, „apa dulce" cum o numesc muncitorii.

Acestei „ape dulci" i se adaugă un procent de lapte de var, care este apoi extras împreună cu toate impurităţile pe care „apa dulce" le-ar fi avut.

Siropul acesta subţire se concentrează şi apoi se cristalizează.

Urmând apoi o ultimă etapă, în maşinile centrifuge, se obţine zahărul tos, cum se află el în comerţ.

Acesta este, pe scurt, procesul de fabricaţie a zahărului.

★

Pereţii atelierelor, tapetaţi cu lozincile Partidului Muncitoresc Român, strălucesc de curăţenie, întregind atmosfera aceea de laborator ştiinţific, pe care roţile imense, maşinile uriaşe şi becurile de semnalizare, îl dau atelierelor.

Sala cuptoarelor, în care focul dogoreşte fără încetare în tot timpul celor aproximativ cincizeci de zile cât durează „sezonul" de fabricaţie, este şi ea întreţinută în cea mai perfectă ordine.

Dealtfel, aici se află inima fabricii; cuptoarele acestea alimentează toate maşinile.

Unii din muncitorii care supraveghează focul, ne lămureşte în legătură cu „sezonul" de fabricaţie:

— Fabrica de zahăr, are un regim cu totul special, în ceeace priveşte producţia. Astfel, fabrica nu lucrează decât aproximativ trei luni pe an, adică atâta timp cât poate consuma producţia de sfeclă, a anului respectiv. După ce se termină „sezonul", fabrica este demontată în întregime, şi refăcută piesă cu piesă, pentrucă efortul la care maşinile sunt supuse în timpul celor trei luni de muncă continuă, îşi spune şi el cuvântul.

★

In curtea fabricii, o clădire simplă, de o arhitectură modernă, ne atrage atenţia.

Este clădirea în care se află instalate dormitoarele muncitorilor.

Pe pereţi câteva ziare de perete, artistic lucrate, oferă cititorului articole scrise de muncitori, rânduri în care e vorba de dragostea oamenilor muncii pentru Partid şi pentru muncă.

Intr'un colţ al dormitorului, un grup de muncitori, din schimbul de noapte, s'au adunat să citească în colectiv ziarul „Scânteia", să discute, să aprofundeze şi să-şi însuşească învăţătura marxist-leninistă.

Ei sunt conştienţi că ridicarea nivelului lor ideologic, contribue în cea mai mare măsură, la îmbunătăţirea calităţii muncii pe care o depun şi totodată la îmbunătăţirea din ce în ce a vieţii lor.

★

Un pătrăţel imaculat de zahăr. o acadea, o bomboană...

Câtă fericire nu închid în suprafaţa lor minusculă, pentru copiii care aleargă cu câte cinci sau zece lei în mână la băcanul din colţ după dulciuri, mici produse zaharoase?

Atunci când le vezi atât de mici şi pretutindeni, nu-ţi vine să crezi că ele sunt produsul muncii intense depuse într'o uzină uriaşe, de sute de muncitori şi de zeci de maşini din cele mai perfecţionate.

Şi parcă, în zâmbetul acela fericit de copil, se resfrânge şi ceva din dragostea pe care muncitorii au pus-o în fabricarea zahărului, aducător de bucurie în lumea celor mici ca şi în lumea celor mari...

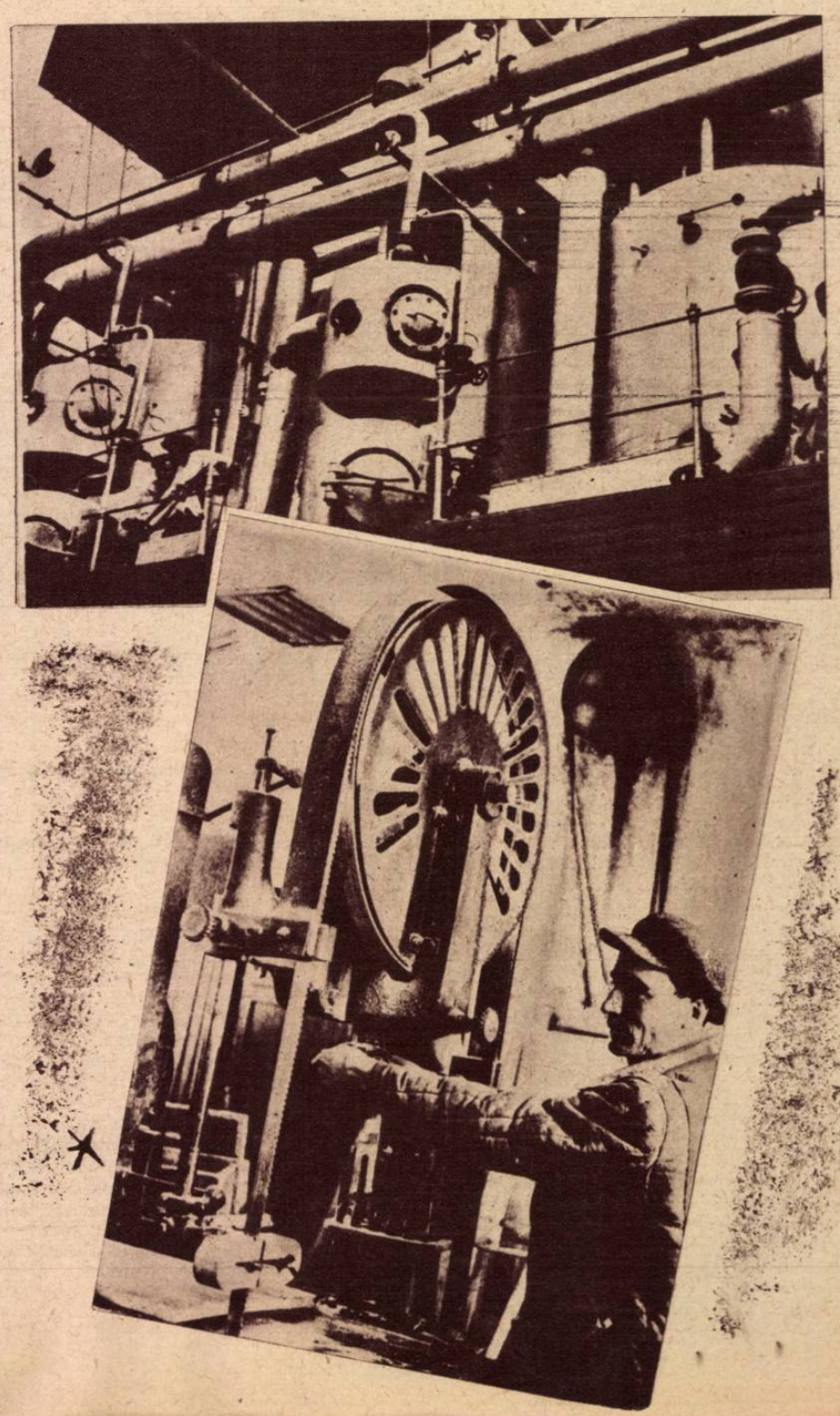

BILETE DE CINEMATOGRAF CU 50% REDUCERE

In dorinţa d-o a fi cât mai pe placul cititorilor, revista noastră a obţinut la principalele cinematografe din Capitală şi din ţară, bilete cu 50% reducere. Ca atare în cinematografele mai jos enumerate, vor putea intra la spectacole două persoane pe un singur bilet. Cititorii noştri vor detaşa biletul special din revistă, şi-l vor prezenta la cassa cinematografului respectiv.

LISTA CINEMATOGRAFELOR ŞI PROGRAMELE FILMELOR

BUCUREŞTI:
Cinema Scala: *Când trandafirul înfloreşte*
„ Marna: „ „
„ Izbânda: „ „
„ Volga: *Marite*
„ Moşilor: *Fetiţa rătăcită*
Cinema Casa prieteniei Româno-Sovietice: *Valsul primăverii*
„ Volta: *Inima noastră*
„ Odeon: *Chimie şi dragoste*

CRAIOVA:
Cinema Scala: *Mica şcolăriţă*

BRAŞOV:
Cinema Aro: *Din zori până'n amurg*

CONSTANŢA:
Cinema Progres: *Băiatul dela periferie*

R. DE VEDE:
Cinema Carpaţi: *Balada Siberiei*

BACĂU:
Cinema Fantasio: *Balada Siberiei*
„ Forum: „ „
„ Mărăşti: *Tadjikistan*

PLOEŞTI:
Cinema Roxy: *Băiatul dela periferie*

GIURGIU:
Cinema Modern: *Cenuşăreasa*

P. NEAMŢ:
Cinema Popular: *Fetiţa rătăcită*

SIGHIŞOARA:
Cinema Apollo: *Balada Siberiei*

TG. JIU:
Cinema Căldăruşe: *In numele vieţii*

TULCEA:
Cinema Popular: *Balada Siberiei*

REALITATEA ILUSTRATĂ

CUPON CU 50% REDUCERE

VALABIL NUMAI IN SĂPTĂMÂNA DELA
18 XI — 24 XI 1948

DETAŞAŢI ACEST CUPON ŞI PREZENTAŢI-L LA CASSĂ

Coafor Leonardo

de LEONID SOBOLEW

ERA desigur un artist în domeniul rasului, şi al permanentelor, acest tânăr Figaro din regiunea Odessei.

Pentru prima oară l-am întâlnit la una din bateriile de coastă ale marinei, aţi ghicit că ne aflam la Odessa pe front. Din ordinul sovietului orăşenesc, ne făcea vizite de trei ori pe săptămână, întruchipând pentru marinarii flotei Roşii, pe un vesel reprezentant al higienii.

Intr'un desiş, lângă postul de apărare numărul doi se instala o măsuţă cu o oglindă; oamenii bateriei se aşezau în cerc şi aşteptau cu nerăbdare să le vie rândul. Şi în timp ce foarfecele clămpăneau ca nişte castagnete, cânta, fluera, spunea glume, şi degetele lui agile se mişcau miraculos de repede prin părul marinarilor. Când avea ambele degete ocupate, punea pieptenele pe buza superioară, şi-l fixa între buză şi nas, lucrând cu aceeaşi viteză şi aceleaşi gesturi de mare virtuos. Briciul deasemeni, avea aceeaşi viteză ameţitoare, în timp ce clienţi îngrijoraţi priveau pe furiş prin oglindă la nasul sau urechile lor, aşteptând parcă în orice moment să le fie şi ele tăiate. Dar glumele şi cântecele nu turburau deloc lucrul, şi briciul sbura cu iuţeala fulgerului fără ca să lase cea mai mică urmă.

„Şase luni de zile garanţie că nu mai creşte barbă, strigă Leonard, să poftească următorul".

Când m'am aşezat pe scaun, aproape involuntar am privit degetele lui. Cu siguranţă şi fineţe ele se plimbau prin ciuful meu, luând la o parte tot ce era de luat din calea lor.

Fiecare din degetele acestea albe şi elegante păreau că trăesc viaţa lor aparte. Nu m-am putut stăpâni şi i-am spus:

„Cu astfel de degete şi o ureche atât de muzicală trebuia să te faci violonist".

Mă privi prin oglindă şi-mi răspunse voios:

„O frizură lucrată cu artă este deasemeni o sonată. Vreţi să notaţi aceasta?"

Incepurăm o convobire animată. Ochii săi mari negri deveniră visători. Imi povesti despre profesorul său care-l numea „tânărul virtuos", despre vioara sa, că atunci când se va sfârşi războiul vrea să urmeze o şcoală tehnică superioară, şi să renunţe la brici şi foarfecă. Că pentru toate aceste talente fusese poreclit Leonard, deşi pe el îl chema simplu şi ruseşte: Lew. Imi vorbi despre muzică şi bucăţile sale preferate. La un moment dat degetele sale se opriră, şi din felul cum degetele sale strângeau pieptenele, aveai impresia că se odihnesc pe gâtul unei viori. După ce termină de ras şi tuns pe numeroşi amatori, luă vioara, pe care o aducea totdeauna la baterie, şi marinarii Flotei Roşii se adunară în jurul său.

Soarele strălucitor de început de toamnă, lucea pe feţele tinere proaspăt rase; marea se vedea albastră prin verdele boschetelor şi massa întunecată a bunkerelor de coastă. Postul numărul doi răsună în curând de melodiile ucrainiene, de acordurile perlate şi atât de curgătoare ale muzicii lui Sarasati; în timp ce cânta Leonardo privea printre cazemate şi desişuri, departe spre mare, ca şi cum ar fi fost acompaniat de o orhestră invizibilă. Se părea că se află undeva pe un podium, în mijlocul unei păduri de viori şi alămuri războinice.

Canonada bateriilor inamice, întrerupse concertul.

A doua oară l-am văzut pe Leonardo la spital, era învelit până la bărbie, şi ochii săi mari negri priveau trişti. L-am recunoscut şi l-am salutat. Mi-a zâmbit şi a căutat să glumească. Dar era un zâmbet tare chinuit. Pe coridor l-am întrebat pe medic ce s'a întâmplat cu el.

Fusese alarmă aeriană. Din frizerie au fugit cu toţii în adăpost. Se afla în pivniţa unei clădiri cu cinci etaje; o bombă lovi în plin acoperişul. Intreaga clădire veche şt şubredă se prăbuşi. Pivniţa fu acoperită de un morman de dărâmături. Era întuneric, cald şi aerul plin de un praf înnecăcios. Nimeni nu fusese lovit, dar lumea se înghesuia spre eşire. Femeile şi copiii începură se ţipe. Deodată se auzi vocea liniştită a lui Leonardo:

„Linişte! Nu s'a întâmplat nimic, numai o mică alarmă... Totul s'a terminat... Sunt la gura de ventilaţie, faceţi tăcere ca să pot face legătura cu cei de afară".

Ca prin farmec totul în pivniţă se cufundă în tăcere şi calm. Leonardo strigă prin gura ventilatorului, şi fiecare auzi cum cheamă pe cineva, desigur unul din aceia care fugise spre movila de dărâmături; cum a dat adresa casei, „fosta adresă", spunea el, şi cum ceru să vie imediat ajutor şi pompierii. Rămase singur în faţa ventilaţiei şi nu cedă nimănui locul său; acuma explica cum se poate ajunge mai repede jos, sfătuia pe cei de afară cum să lucreze. Intrebă despre mersul operaţiunilor de curăţire a molozului şi transmise mai departe în pivniţa întunecată. Lumea stătea liniştită şi aştepta. Multora le era sete. Leonard ceru să se introducă un furtun pe ventiiaţie. Asigură pe cei din pivniţă, că dela postul său se aude foarte bine sgomotul ciocanelor şi al târnăcoapelor. Se interesă de durata operaţiunilor şi transmise din nou cele comunicate de sus. După spusele sale, şase ore trecuseră dela bombardament şi până în momentul acela. In realitate operaţiunile de salvare au durat douăzeci şi patru de ore şi salvarea nu veni dela ventilaţia prin care vorbea Leonard. Nu veni, pentrucă aceasta nu exista, precum nu existau nici pompierii, nici echipele cu târnăcoape şi elevatoare. Toate acestea le creiase veselul frizer Leonardo, pentru a împiedica panica, pentru a păstra speranţa în sufletul celor ce se băteau între viaţă şi moarte.

Când echipele de salvare ajunseră la el, zăcea într'un ungher întunecat, iar mâinile sale atârnau inerte ca nişte bolovani grei. Degetele îi fuseseră sdrobite.

A trebuit să-i taie ambele mâini până la încheietură.

In prima săptămână după operaţie ruga să fie închis aparatul de radio când se transmitea muzică. Cu timpul se obişnui însă şi asculta în linişte... numai că ascultând închidea ochii.

UN CÂINE DE RASĂ

de A. CEHOV

Locotenentul Dubow, un ofiţer trecut de prima tinereţe, şi medicul militar Knaps, stăteau împreună la masă şi beau coniac.

„Formidabil câine"! spuse Dubow, privind spre căţeaua sa Milka. „Un câine minune, priveşte numai ce bot are. Numai botul ăsta şi merită o avere. Dacă găsesc un iubitor de câini, numai pentru botul ăsta iau cel puţin două sute de ruble. Ce, nu mă crezi? Atunci nu ai ideie ce înseamnă aia câine de rasă."

„Pricep eu ceva, dar..."

„Ăsta e un setter, un setter englezesc de cea mai pură rasă! Capul e o minune şi trupul, n'am cuvinte... Şi are un simţ al mirosului! Dumnezeule! Ce simţ! Ai d-ta ideie cât am plătit pentru Milka, când era abia un căţeluş? O sută de ruble! Un câine minune! O comoară! Vino aici Milka! comoara mea!"

Dubow o trase pe Milka spre el şi o sărută între urechi. Ochii i se umplură de lacrimi.

„Nu te-aş da pentru tot aurul din lume, mă iubeşti Milka? Da? Marş! strigă deodată locotenentul. „Pui labele murdare pe uniforma mea nouă! Da da, Knaps, o sută cincizeci de ruble am plătit pentru căţel, când era numai un pui! Fă socoteală şi dă-ţi seama cât merită! Păcat că nu am timp să merg la vânătoare! Aşa, fără să facă ceva, se leneveşte şi pierde şi talentul... De aia şi vreau să-l vând. Cumpără-l mata Knaps! O să-mi fii recunoscător o viaţă întreagă. Şi dacă nu ai bani destui ţi-l las cu un sutar. Te mai gândeşti... Ştii ce? Ia-l cu cincizeci! Bagă mâna în buzunar şi scoate banii!

„Ascultă locotenente, bolborosi Knaps, dacă Milka nu ar fi căţea, poate că..."

„Milka căţea"? se minună locotenentul, „nu ţi-e bine Knaps, Milka are mutră de căţea? Şti că-mi placi. Nu poţi deosebi un câine de o căţea!

„Vorbeşti de parcă sunt copil sau orb", răcni Knaps jignit, „nici vorbă: Milka este căţea".

„Până la urmă o să susţii că eu, sunt cucoană! Şi pentru asta ai pierdut şase ani la medicină! Nu iubitule! Ăsta e un câine de cea mai pură rasă! Nu numai atât, oricărui dulău poate să-i dea 10 înainte. Şi matale spui că e căţea... Ha, ha!!"

„Scuză-mă Michail Ivanovici, dar mata mă crezi tâmpit... E jignitor..."

„Ei! acu te superi în definitiv nu te oblig să-l cumperi. Am vrut să fac plăcere unui prieten. Wahramejew, coniac!"

Ordonanţa aduse din nou coniac. Prietenii umplură paharele şi băură în tăcere. O jumătate de oră rămaseră tăcuţi unul în faţa celuilalt.

„Şi în definitiv, dacă e căţea!" rupse însfârşit locotenentul tăcerea, „eşti mult mai câştigat. Va avea pui, şi fiecare pui face cel puţin o hârtioară de douăzeci şi cinci! O să se bată pentru căţeluşii tăi. Nu ştiu ce-ţi pare atât de ciudat? De o mie de ori mai bine că e căţea, şi dacă ţi-e atât de frică de sexul slab, ia-o cu douăzeci şi cinci de ruble".

„Nu, iubitule, nu dau o copeică pentru javra ta... Primo, nu-mi trebuie câine, secundo, nu am o para chioară..."

„Asta s'o fi spus dela început, marş Milka".

Ordonanţa aduse o farfurie cu jumări. Prietenii începură să mănânce, sorbind din când în când din coniac.

„Eşti un băiat de zahăr Knaps, o bomboană" spuse locotenentul ştergându-şi buzele cu şervetul. „Imi pare rău că nu-ţi pot face o bucurie... Ştii ce? Ţi-l dau pe gratis".

„Ascultă prietene, unde să-l ţiu?" se înfurie Knaps, „şi cine să vadă de el?"

Knaps se ridică cât putu de repede dela masă şi se îndreptă spre cuier...

„Ce te grăbeşti aşa.." mormăi supărat locotenentul.

Doctorul îşi înfundă chipiul pe cap şi fără să spuie o vorbă se îndreptă spre uşe.

„Mai încet, mai încet, aşteaptă-mă să te însoţesc", se răsti locotenentul vădit contrariat, de această grabă excesivă.

Dubow şi Knaps eşiră în stradă. Prima sută de paşi merseră în tăcere.

„Nu ştii pe cineva care ar putea să ia câinele?" începu cu oarecare sfială locotenentul. „Nu ai ceva cunoştiinţe? Ştii bine că e vorba de un câine de rasă: un setter englezesc veritabil, dar mie nu-mi e de nici un folos!"

„Iubitule nu cunosc pe nimeni, ştii prea bine că sunt străin de oraş".

Până la casa doctorului parcurseră drumul în tăcere. Abea când Knaps întinse locotenentului mâna, şi se pregătea să intre, locotenentul îi spuse cu o jenă vădită:

„Nu cumva ai ideie dacă hingherii iau şi câini cari au stăpân?"

„Probabil că iau, dar nu ştiu nimica precis".

„Atunci o trimit mâine acolo, cu ordonanţa... Las' să-i taie gâtul! O scârbă de câine! O nenorocire la casa omului! Nu numai că-mi murdăreşte toate odăile, dar ieri mi-a furat toată carnea din bucătărie... Dacă ar fi măcar un setter, da dracu ştie ce e, o încrucişare de câine ciobănesc, cu un porc. Noapte bună!

„Să fi sănătos!" spuse Knaps.

Uşa se închise şi locotenentul o porni încet spre casă.

INCOTRO

se îndr... Germ...

Control la trecerea dintre două zone. Alături de soldatul amer... se află... şi un membru al formaţiilor paramilitare germane

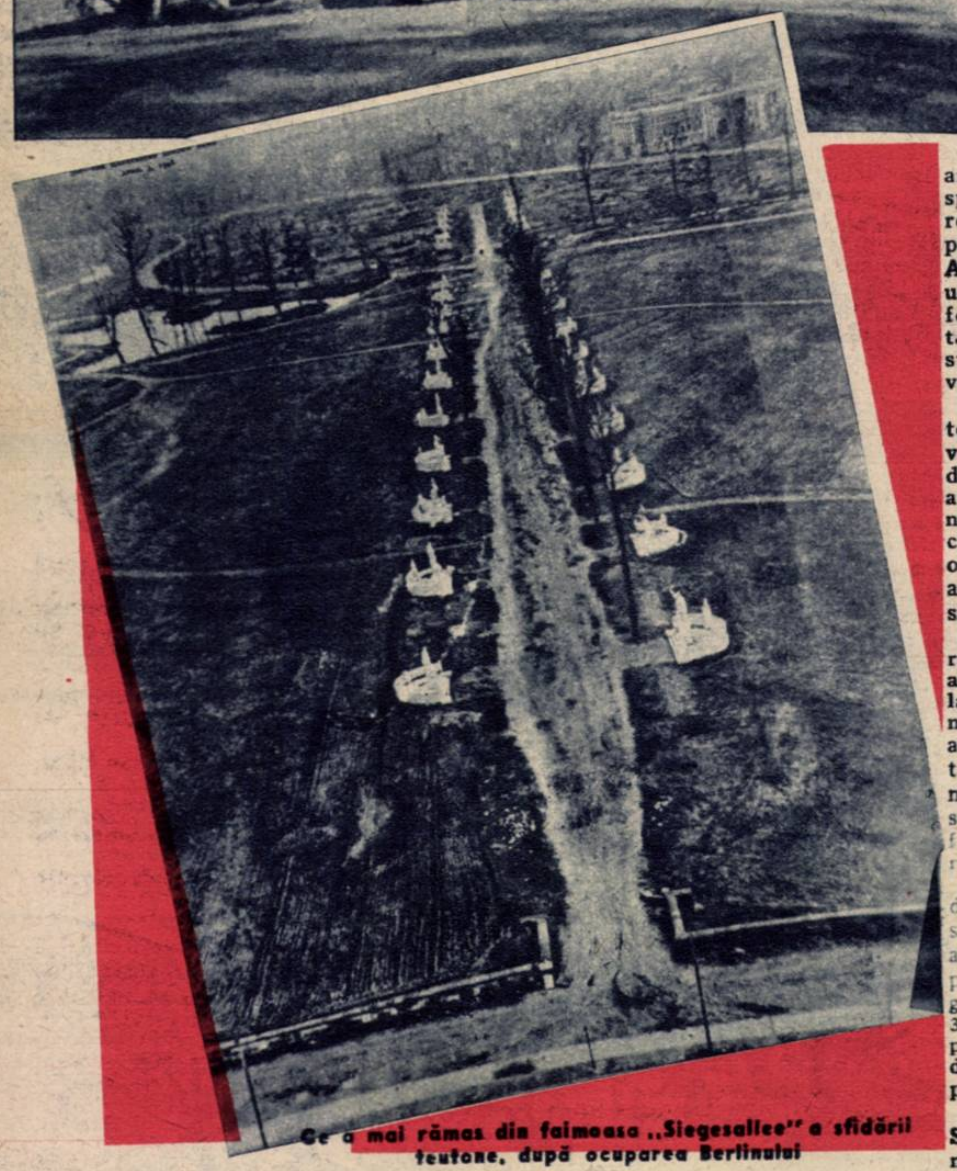

Ce a mai rămas din faimoasa „Siegesallee" a sfidării teutone, după ocuparea Berlinului

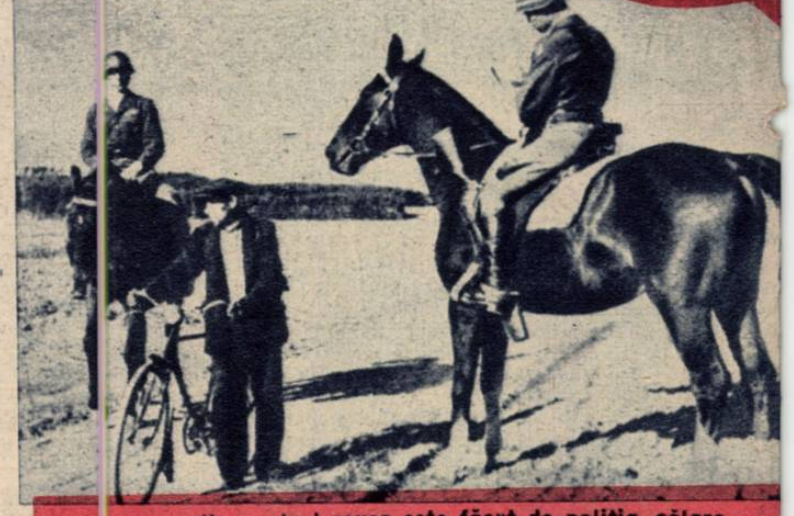

Un control sever este făcut de poliţia călare americană pe câmpiile Bavariei

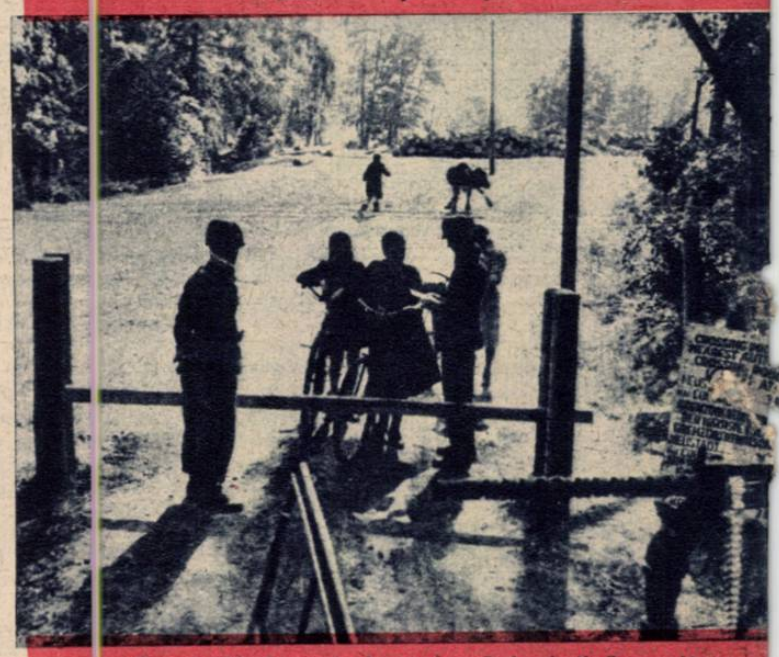

O patrulă de control americană, împiedică muncitoare germane să treacă în sectorul controlat de ei

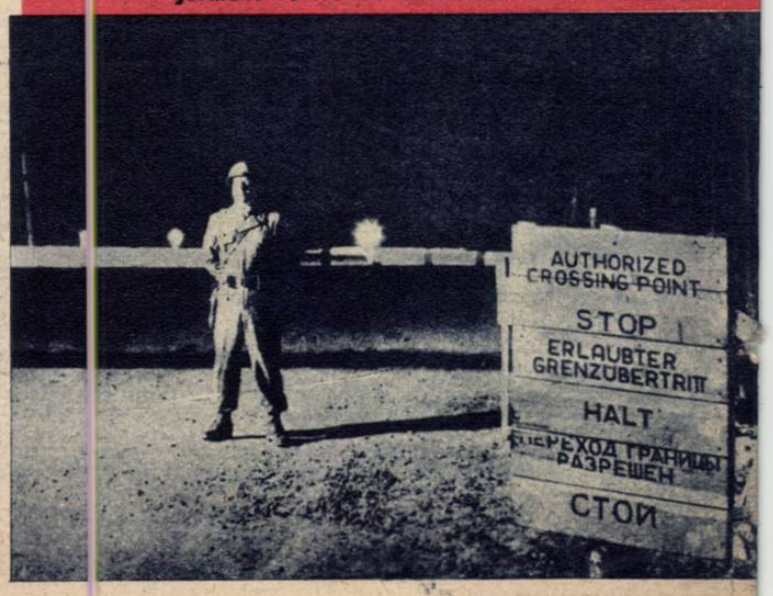

Post de control la Neustadt în Turingia

americane nu se sfiesc să acorde tot sprijinul lor făţiş celor cari în timpul regimului hitlerist au fost călăii poporului german şi ai întregii omeniri. Aceiaşi oameni cari odinioară purtau uniforme cafenii, poartă astăzi uniformele diferitelor formaţii paramilitare subvenţionate cu dolarii Wall-street-ului şi antrenate în vederea unei viitoare agresiuni.

In ceeace priveşte sinceritatea puterilor occidentale cu privire la convenţiile internaţionale referitoare la dezarmarea Germaniei, nu mai există astăzi nici un dubiu. Nici Londra şi nici Washingtonul nu s'au gândit vreo clipă să le aplice şi imediat după ocupaţie, formaţii militare germane au fost menţinute în zonele vestice, sub numele de „unităţi de serviciu".

In Iunie 1946, generalul Robertson recunoştea prezenţa în zona britanică a unor forţe germane, care se ridicau la 150.000 de oameni. Aparent lucrurile nu ar fi prezentat gravitate, dacă nu ar fi unanim recunoscut (nici autorităţile britanice şi americane nu o neagă), că pentru aceste unităţi de serviciu sunt preferaţi aceia cari au făcut parte în timpul regimului hitlerist din S.S. şi S.A.

Şi pentru a se vedea care sunt tendinţele în zona vestică, este suficient să arătăm că în momentul de faţă aceste unităţi de serviciu, care au primit numele de „organizaţia civilă germană de muncă" au un efectiv de 323.000 oameni, a căror orientare politică nu mai lăsa nici o îndoială, dacă ne gândim la cadrele din care provin.

Politica făcută de Departamentul de Stat faţă de Germania nu constitue o noutate. E pe linia unei politici care dăinuie încă de acum treizeci de ani. După războiul din 1914-1918, artificiile „fondurilor de reparaţiuni", ale planurilor Dawes şi Young, au îngăduit capitalismului american să finanţeze cu o sumă de 30 de miliarde mărci, până în 1930, reînarmarea Germaniei. Americanii erau perfect informaţi cu privire la destinaţia pe care o dădea guvernul Germaniei sumelor primite, dar au făcut tot ce le-a stat în putinţă spre a camufla cooperarea activă a capitalismului yankeu cu pangermanismul.

Povestea se repetă. Naziştii au reapărut sub aripa protectoare a autorităţilor de ocupaţie din zona vestică şi fiecare a căpătat câte o misiune, care mai de care mai însemnată, unii fiind numiţi chiar în... comisiunile de denazificare.

Dar ceeace este mai grav, este că oamenii aceştia sunt puşi şi sub comanda directă a foştilor lor şefi na-

O manifestaţie la Berlin.

Oameni cu chipuri încordate, oameni ho...răîţi. Sunt oameni peste care au trecut anii grei ai războiului şi ai bestialităţii hitleriste. Astăzi toţi aceşti oameni s'au trezit şi-şi dau seama ce a însemnat fascismul şi ce încearcă el să readucă în actualitate după atâta suferinţă.

Ne aflăm în zona sovietică a Berlinului.

Pe pancartele purtate de manifestanţi se poate citi:

FRITZSCHE, PAPEN ŞI SCHACHT SĂ FIE JUDECAŢI DE UN TRIBUNAL GERMAN

sau

FEMEILE MUNCITOARE CER MUNCA OBLIGATORIE PENTRU SOŢIILE CRIMINALILOR DE RĂZBOI

sau

ESTE OARE DREPT DUPĂ 12 ANI DE SÂNGE ŞI RUŞINE?

CEREM PEDEPSIREA CRIMINALILOR DE RĂSBOI

Dece toate aceste manifestaţiuni şi mai ales care este rostul pancartelor cu lozinci atât de categorice?

Călătorul care vizitează în zilele acestea Berlinul anglo-american, va înţelege cu uşurinţă cauzele care determină revolta cetăţenilor. Autorităţile de ocupaţie anglo - franco-

...reaptă Germania

O fortificație antiaeriană din zona franceză a Berlinului, care a fost aruncată în aer cu dinamită

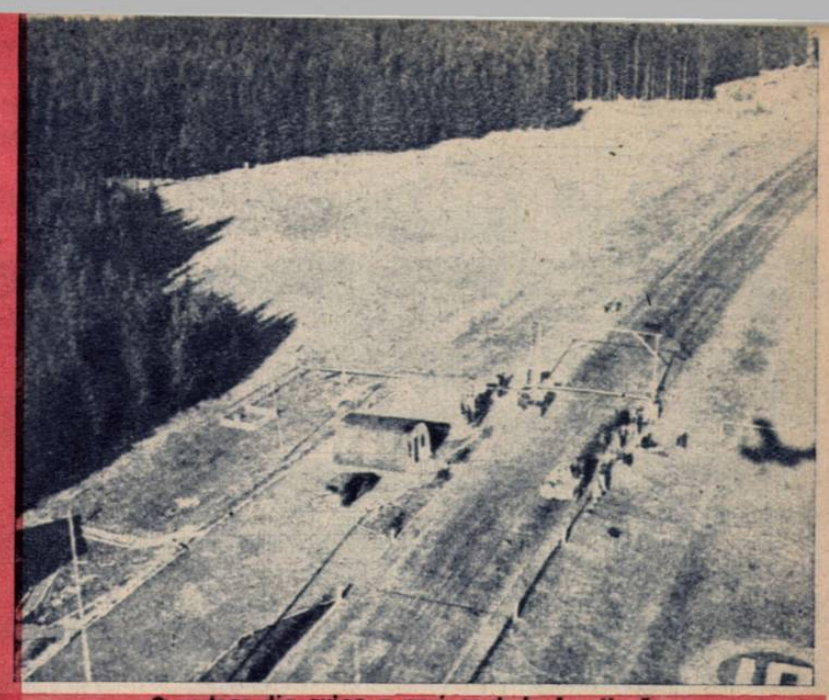

O vedere din avion a unui post de frontieră între zone, în nordul Bavariei

Jeep-uri puternic înarmate străbat zonele anglo-franco-americane spre a se preveni orice manifestație de nemulțumire

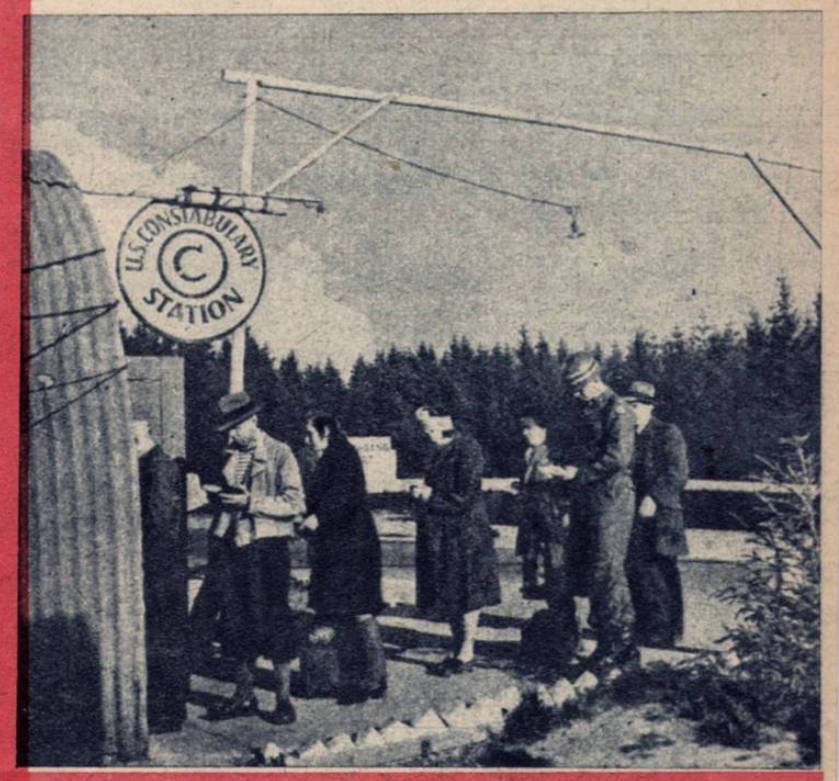

Cetățenii germani trebue să-și vizeze actele în biroul militar american

...ști. Generalul S. S. Erwin Lahusen, generalul Warlimont și atâția alții fac parte din statul ...jor german, camuflat de autoritățile americane la Neustadt, sub numele de „comisia pentru cercetarea arhivelor ge mane".

In ceeace privește intenția americană de a ridica din nou Germania din punct de vedere economic, ea s'a manifestat încă de pe vremea când războiul mai însângera încă Europa. Este știut, că serviciul de spionaj american a făcut încă înainte de finele războiului, toate diligențele spre a se ajunge la o luare de contact între forurile conducătoare naziste și Departamentul de Stat.

Șeful acestui serviciu nu era altul decât fratele lui John Foster Dulles, anume Allan Dulles, care a luat contact cu emisari ai doctorului Schacht încă din 1944, iar în Martie 1945, înainte de căderea Berlinului, fostul ministru de justiție al Statelor Unite, Biddle, semnala primele luări de contact directe dintre reprezentanții Wall-street-ului și cei ai industriei grele din zona vestică a Germaniei.

Din acel moment teza Morgenthau, prin care se cerea transformarea Germaniei într'un stat agricol fu complet abandonată. Se pare chiar, că această teză excesivă a omului politic american, era întenționat pusă sub o formă exagerată, pentru a îngădui un succes facil susținătorilor refacerii potențialului industrial german.

Imediat după realizarea ocupării totale a Germaniei vestice a început domnia „coloneilor—oameni de afaceri". Oameni de încredere ai puternicului trust bancar Dillon Read et Co, ai firmelor industriale ca Republic Steel Corporation, Reconstruction Finance Corporation, United States Comercial Company, sunt unii din adevărații conducători ai vieții politice și economice din Bizonia.

Privite prin prizma acestor date, aspectele vieții din Germania vestică devin de înțeles. Numai astfel se explică bunăvoința arătată față de criminalii de război germani, de autoritățile anglo-americane și faptul că ei se pot afla din nou în posturi de conducere, ca oameni de încredere ai monopoliștilor din City și depe Wall-street.

Și în atmosfera aceasta creiată intenționat de forurile anglo-americane, cuiburile naziste, revanșarde, au început să prindă glas. In zona anglo-americană tineretul care fusese încadrat în „Hitlerjugend", adea școală a crimei, își continuă „cultura" sub oblăduirea comandamentelor militare ale Bizoniei. Făcând o vizită în Germania, cunoscuta ziaristă Dominique Desanti arată că aflându-se cu prilejul unei manifestații într'un grup de tineri germani, i-a auzit pe aceștia discutând fără nici o stingherire despre „dreptul Germaniei de a se reînarma, despre revanșa pe care o pregătesc".

Dar dece ar fi să ne mire atitudinea unor tineri cari n'au împlinit încă douăzeci de ani, dacă primarul neconfirmat al Berlinului, Herr Reuter, vorbind unui gazetar neutru, i-a declarat:

„Vom forța mâna americanilor și le vom face cu neputință să se mai sustragă. Berlinul este și va deveni din ce în ce mai mult un casus belli". Și acelaș om al anglo-americanilor nu s'a sfiit, ca după ticăloșia comisă atunci când s'a dat jos drapelul sovietic depe Brandeburgertor, să declare în public:

„Timpul negocierilor s'a sfârșit; trebue să adoptăm un alt limbaj... timpul revanșei va veni" și „vom merge până la Stettin și Breslau". (Din *Democratie Nouvelle*).

Unui asemenea limbaj nu-i poate corespunde decât manifestații ale tineretului german din zona occidentală, când au fost arse în piețele publice, după modelul lui Goebbels, ziarele democrate.

Incotro se îndreaptă Germania?

Iată o întrebare la care este foarte greu de dat un răspuns. Pentru a lămuri însă pe cititori, vom reproduce dintr'un articol publicat în „Democratie Nouvelle", de Dominique Desanti, următorul pasagiu:

„Intr'o uzină din sectorul oriental responsabilul mișcării tineretului german liber, îmi spune:

— Greutatea este să le trezim spiritul critic.

Il întreb: Ați da foc ziarelor Tagesspiegel? (este cel mai provocator ziar american scris în germană).

Râde: „Să le dăm foc? dece? Calea justă este să luptăm spre a răspândi ziarele noastre. Este mai eficace".

Un alt tânăr spune mai precis:

— O ordonanță lansată la început de cei patru aliați, interzice presei germane, să atace puterile ocupante. Tagesspiegel, Telegraph și Sozial-demokrat împroașcă zilnic cu noroi U.R.S.S.-ul, mint și calomniază... Ordonanța nu li se aplică. In schimb însă aceeaș ordonanță este folosită spre a se interzice ziarul „Freiheit" (oficiosul comunist din Ruhr). Unde este în cazul acesta dreptatea?"

Tineretul german începe să se trezească. Drogul fascist nu mai își are efect asupra tuturor și încetul cu încetul Germania tânără, Germania oamenilor muncitori, cinstiți și doritori de pace, se va îndrepta pe o cale cu adevărat constructivă.

Ofițer britanic fraternizând cu membri ai fostului S. S.

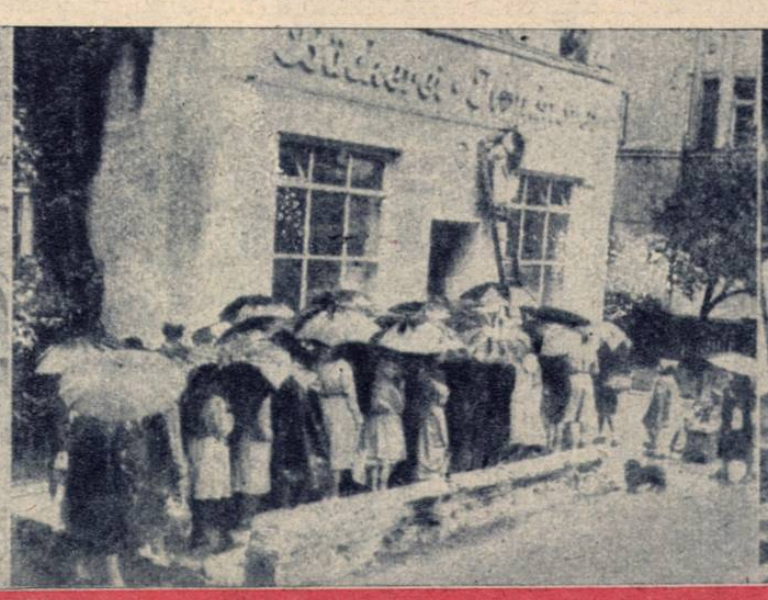

In Berlinul anglo-franco-american se stă la coadă pentru orice

Un „atelier" de cizmărie în Berlinul anglo-american

CRONICA FILMULUI

Poetul ALIŞER NAVOI

VECHIUL Herat. — O mulţime de moschei şi caravanseraiuri. — O piaţă pestriţă şi sgomotoasă.

Prin poarta centrală, însoţit de o suită somptuoasă, intră călare în Herat, Husein Baikara...

Clocoteşte piaţa populată a oraşului. Pe fondul moscheelor şi a minaretelor, ale căror mozaicuri sclipesc în soare, se mişcă mulţimea iritată. In straie scumpe trece nobilimea îngâmfată, garda regală zăngăneşte armele, în halate rupte se înghesuie sărăcimea din Herat...

Iar alături de acest tablou, care ne transportă cu cinci secole înapoi, clocoteşte viaţa oraşului socialist. La câţiva metri de „piaţa din Herat" vuieşte aparatul operatorului cinematografic şi de pe platformă răsună comenzile regisorului. — Intre monumentele arhitectonice vechi, înconjurate de legende, în Samarkand şi împrejurimile sale, expediţia studio-ului de filme artistice din Taşkent filmează exterioarele noului film istoric-artistic „Alişer Navoi"

Pentru filmările din partea de nord a Samarkandului, lângă zidurile vechei cetăţui Afrosiab, unde dela sud spre nord se întind cupolele anticelor mauzolee Şah-i-Zinda, au fost ridicate cu măestrie poarta şi zidurile vechiului Herat. Iar „piaţa din Herat" — nu e altceva decât piaţa Reghistanului din Samarkand, înconjurată din trei părţi de portalurile madresse Ulugbek, Şir — Dor, şi Till-Kari, pe fondul cărora au fost ridicate suprastructuri speciale.

In Samarkand expediţia a filmat majoritatea exterioarelor. Pe malul râului Dargom a fost filmat epizodul construirii stăvilarului şi a canalului. —

Pe movilele şi în împrejurimile oraşului obiectivul aparatului cinematografic a fixat scenele de bătălie dintre armatele lui Hussein Baikara şi Iadâgar.

Scenele principale s'au filmat în pavilioanele Studio-ului din Taşkent. Pictorul poporului RSS Uzbekă Varşan Eremian a făcut decoraţiile pentru sala de tron şi dormitorul lui Husein Baikara, cortul lui Djalaletdin, camera lui Alişer Navoi în turnul castelului din Herat, camerele din Actrobad şi observatorul lui.

Realizarea filmului „Alişer Navoi" este prima experienţă a colectivului de creaţie al Studio-ului din Taşkent în realizarea unui mare film istoric. — Regisorul filmului — conducătorul artistic al studio-ului, activist emerit în domeniul artelor al RSS Uzbekă şi Tadjică Kamil Iarmatov, operatorul şef Mihail Krasniavski, pictor al poporului RSS Uzbekă Varşam Eremian au depus eforturi mari şi iniţiativă creatoare, pentru a realiza o valoroasă creaţie artistică a cinematografiei sovietice uzbekă.

O muncă mare şi migăloasă a fost realizată deasemenea de autorii scenariului filmului — dramaturgii uzbeci M. Uigun şi Izzat Sultanov, cari au lucrat în strânsă colaborare creatoare cu scenariştii din Moscova, A. Speşnev şi V. Sclovskii. — Scenariştii au căutat să desvăluie chipul real şi să povestească despre viaţa marelui poet cugetător uzbek, Alişer Navoi.

Realizarea filmului „Alişer Navoi" — spune regisorul filmului, Kamil Iarmatov, — este un însemnat eveniment în viaţa studio-ului nostru. Crearea acestui film este un examen sever al maturităţii creatoare pentru mulţi activişti ai cinematografiei uzbece.

Rolul lui Alişer Navoi a fost interpretat de tânărul şi talentatul actor, artist emerit al RSS Uzbekă, Razan Hamraev. — Munca asupra creerii chipului lui Alişer Navoi a fost pentru actor o şcoală mare de creaţie.

In rolul lui Husein Baikara apare artistul emerit al RSS Uzbekă, Isat Ismatov.

Muzica din film a fost compusă de R. Glier, laureat al premiului Stalin, artist al poporului URSS, în colaborare cu compozitorul uzbec Sadâcov.

El. Cr.

ȘCOALĂ NOUĂ — ELEVI NOI

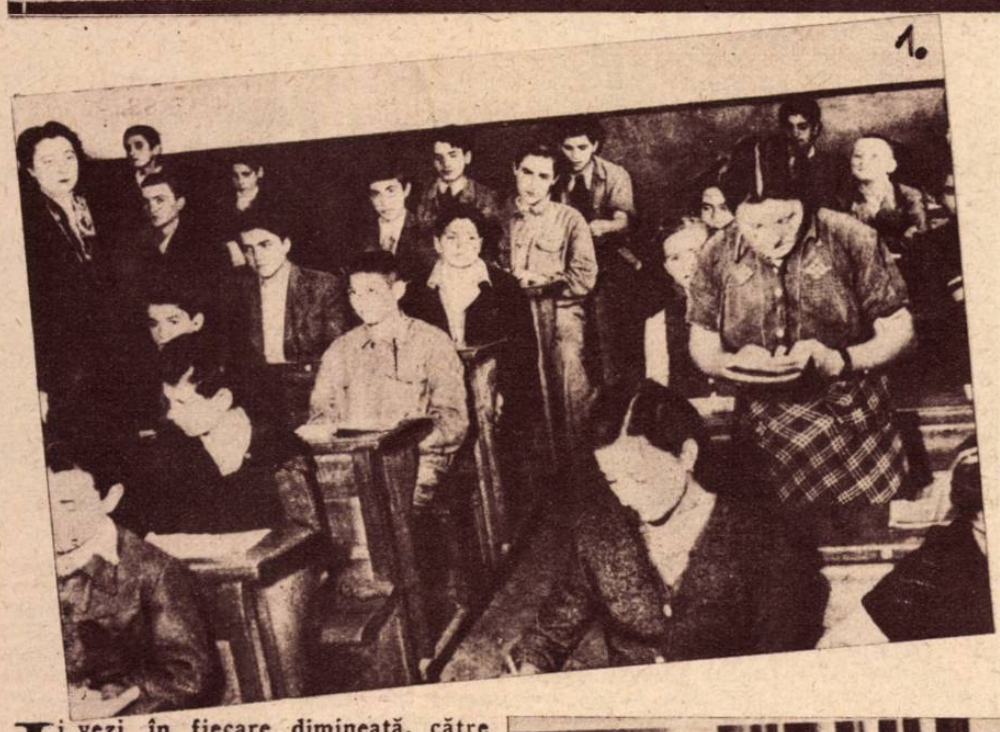

Îi vezi în fiecare dimineaţă, către orele 8, îndreptându-se grupuri, grupuri, dinspre Calea Moşilor, spre strada Argeş şi intrând disciplinaţi pe poarta unei clădiri mari şi arătoase, împodobită cu lozincile mobilizatoare în muncă, lansate de Partidul Muncitoresc Român.

Cine sunt?

Dacă ne vom apropia, pe nesimţite, de unul din grupuri, ne vom lămuri îndată, din dialogurile lor, schimbate cu vioiciune, dela unul la altul.

Sunt foştii ucenici din tipografiile bucureştene, cărora, pentru prima oară în ţara noastră, li s'au deschis largi porţile unei şcoli, întemeiată special pentru pregătirea lor profesională, pentru recrutarea din rândurile lor, a viitoarelor cadre tipografice.

Şi tinerii aceştia de-o şchioapă, băieţi şi fete laolaltă, sortiţi altădată unei ucenicii nesfârşite în funduri de tipografie, lipsiţi de orice orizonturi dincolo de transportarea istovitoare a caselor de litere dela un colţ la celălalt al atelierului, au venit cu inimile pline de bucuria unei vieţi noi, să se înfrupte din luminile ştiinţei, să cunoască multe, cât mai multe lucruri, să rupă pentru totdeauna cu un trecut de mizerie şi de obscurantism.

Pentru ei, şcoala reprezintă un aspect din cele mai palpabile de viaţă nouă şi sănătoasă.

Şi, conştienţi de sarcinile ce le revin în munca de consolidare a acestui început de viaţă nouă şi sănătoasă, copiii aceştia, educaţi de Uniunea Tineretului Muncitoresc într'o disciplină muncitorească, just înţeleasă, au pornit cu seriozitate şi dârzenie, să cucerească învăţătura.

Şcoala lor străluceşte de curăţenie.

In clasa, cu bancile frumos aliniate şi ferestrele mari şi luminoase, băeţi şi fete, aşezaţi ordonat în băncile curate şi primitoare, participă clipă de clipă, intens, la munca de luminare a lor, pe care o depun profesorii, recrutaţi şi ei din rândurile muncitorimii tipografice.

In clasa I-a tov. profesor D. Avramescu, care este totodată şi directorul şcolii, predă cursul de educaţie cetăţenească.

Se explică elevilor condiţiile sociale şi politice care au premers în Rusia Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie 1917, şi importanţa reuşitei acestei revoluţii pentru muncitorimea din lumea întreagă.

Din cuvintele profesorului, elevii află despre eroismul muncitorilor şi ţăranilor ruşi, cari, cu armele în mâini, în condiţii din cele mai nefavorabile, au reuşit să răstoarne orânduirea nedreaptă a regimului burghezo-moşieresc, o orânduire socială de exploatare şi împilare a omului de către om, şi să institue dictatura proletară împotriva moşierimii, a ţărănimii chiabure şi a burgheziei.

In momentul revoluţiei, industria ţării era ca şi inexistentă. Din peste două sute de milioane de locuitori, cât era evaluată populaţia Rusiei pe atunci, nici cinci milioane de oameni nu erau lucrători calificaţi.

Patru ani mai târziu, industria sovietică reuşea să asigure împlinirea din producţie proprie, a tuturor necesităţilor interne.

Şi aceste realizări au fost posibile, pentrucă în Uniunea Sovietelor, grija pentru om, este mai presus de orice, pentrucă omul este acela care făureşte şi întrebuinţează atât mijloacele de producţie, cât şi producţia propriu zisă.

Atenţia elevilor vine să sublinieze odată în plus admiraţia lor pentru realizările marei noastre vecine dela răsărit.

Din când în când, unii iau notiţe, alţii pun întrebări.

Şi ora de educaţie cetăţenească se desfăşoară în continuare, cu analizarea în profunzime a tuturor ideilor, pe care profesorul le comunică elevilor.

★

In clasa I-a C este ora de geometrie.

Când intrăm în această clasă. tov. profesor Firescu Dumitru explică elevilor obiectul de studiu al geometriei plane.

„Geometria se împarte în două: geometrie plană, care se ocupă cu studiul figurilor plane şi Geometria în spaţiu, care se ocupă cu studiul corpurilor.

Astăzi ne vom ocupa de studiul figurilor netede şi întinse, care fac parte din studiul geometriei plane.

Să începem cu cea mai simplă figură întinsă şi netedă, adică cu cea mai simplă figură care nu ocupă nici-un loc în spaţiu.

Cine ştie care este această figură?

— Triunghiul...

— Dr ptunghiul...

— Patratul...

Şi răspunsurile se îmbulzesc din toate colţurile clasei.

Profesorul dă mulţumit din cap.

— Dar linia, nu e mai simplă?

— Ba da, recunosc aceleaşi glasuri sglobii.

— Şi mai simplu decât linia, ce este?

— Punctul, rosteşte triumfătoare o fetiţă cu obrajii rumeni de sănătate.

— Aşa e, întăreşte profesorul. Ia să vedem noi acuma, ce este acela, un punct geometric. In general, când pronunţăm cuvântul punct, mulţi dintre noi, ne gândim la punctul acela pe care îl punem la sfârşitul fiecărei propoziţiuni în temele de limba română, sau la punctul de deasupra lui i. Dar acest punct are d i m e n s i u n i, are lăţime şi grosime. Or noi ştim că nici-o figură din geometria plană nu are dimensiuni...

★

Şi aşa, elevii cuceresc ştiinţa, zi de zi, şi oră de oră. O tipografie complect utilată stă la dispoziţia lor pentru practică, iar un cămin şi o cantină, special amenajate, le asigură condiţii din cele mai bune de întreţinere.

Ei îşi apropie cu aviditate cunoştinţe profesionale şi îşi formează totodată o bogată cultură generală, menite să contribue laolaltă la desăvârşirea educaţiei lor profesionale şi cetăţeneşti.

Cu puterile sporite de forţa pe care le-o dă ştiinţa, crescuţi în spiritul victoriilor decisive repurtate asupra vechii orânduiri burghezo-moşiereşti, tinerii aceştia vânjoşi, avizi de cultură şi de libertate, vor şti să apere cu hotărîre şi să desăvârşească cuceririle poporului muncitor în marş spre socialism, să consolideze şi să desvolte Republica Populară Română, descătuşată pentru totdeauna de exploatare şi obscurantism.

HORIA NICOARĂ

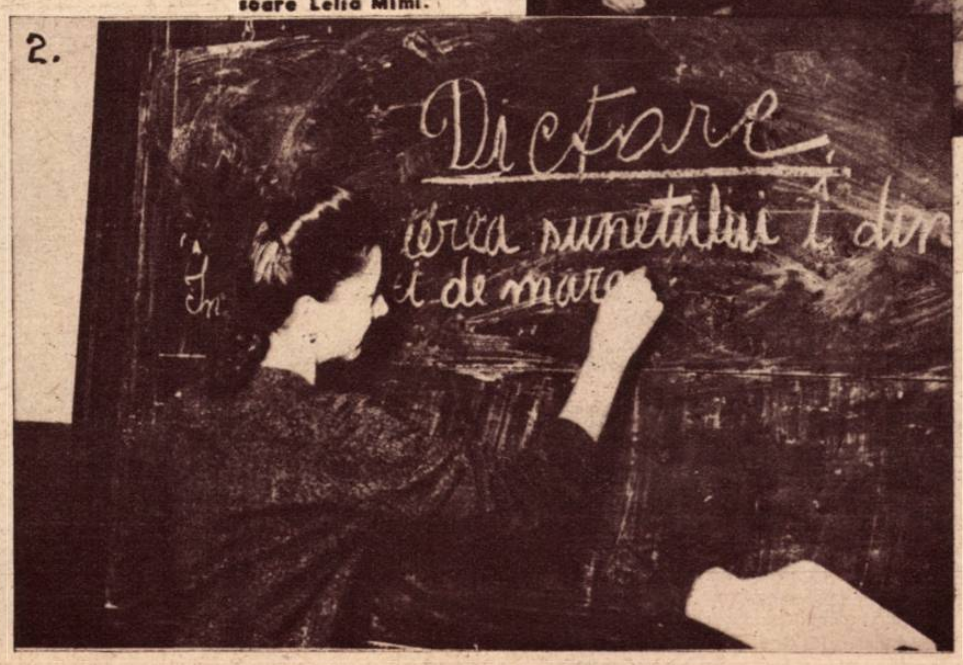

1. In ora de limba română, în clasa I-a A.

2. In clasa I-a D, o elevă la tablă.

3. Ora de tipărire în clasa I-a D.

4. Elevele Tecseanu Teodora; Dogaru Eugenia Dumitru Ecaterina şi Niţescu Magdalena din clasa I-a B, ascultând cu o deosebită atenţie explicaţiile d-nei profesoare Lelia Mimi.

Țăranii, la [illegible]

Caterpiliar în funcțiune.

Pe drumurile refăcute ale județului ILFOV

La volanul compresorului tovarășa Olia Astafi, primește instrucțiuni.

CĂLĂTORUL pe care treburile l-au mânat până de curând pe drumurile și podurile județului Ilfov, nu a avut prea multe motive să se declare încântat de comoditatea unei astfel de călătorii.

Intr'adevăr, drumurile și podurile acestea, construite sub vechile regimuri, din materiale lipsite de rezistență, improvizate în cea mai mare parte, ajunseră la un moment dat într'un asemenea stadiu de degradare, că reușeau mai mult să deservească, decât să contribue la asigurarea transporturilor în regiune.

In aceste împrejurări, ținând seama și de însemnătatea deosebită pe care drumurile și podurile din județul Ilfov o au în aprovizionarea Capitalei, cetățenii județului, mobilizați în muncă de Partidul Muncitoresc Român, au pornit la așezarea de noui drumuri și poduri și la refacerea vechilor lucrări.

★

Șantierele freamătă de voioșie și acțiune, în sărutarea răcoroasă a zorilor, iar muncitorii, majoritatea voluntari, adunați în jurul meselor comune, primesc ziua cu chiote de bucurie.

Un tânăr chipeș, în costum de brigadier, sfidează depărtările, cu mâna streașină la ochi, pentru a vesti apoi triumfător: Sosesc!

Sosesc carele țăranilor, încărcate cu pietriș, și între ele, duduind cu sgomotul său specific, un caterpilar. „Un plug special pentru șosele", după cum ne lămurește Badea Petre din comuna Vidra. Și tot el continuă: „Scormonește drumul pe distanța care trebue reparată".

Carele s'au apropiat, și după ce căruțașii își dau binețe cu oamenii care-i așteaptă, începe munca.

Pietrișul este descărcat la marginea drumului și așezat apoi pe porțiunea de drum scormonită de caterpilar.

Dar pietrișul, nu este așezat în mod egal pe toată suprafața aflată în lucru.

Și, observând mirarea noastră, exprimată instinctiv printr'o arcuire semnificativă a sprâncenelor, Vasile Gheorghe ne spune:

— Șoselele trebue să fie puțin bombate la mijloc, încât apa ploilor să se poată scurge, și să se evite astfel facerea gropilor.

Din depărtare, sosesc uruind, două imense cilindre compresoare, care, cu greutatea lor de 12 până la 14 tone, presează pietrișul.

— Pentruca piatra spartă să se lege, astfel încât să se asigure o deosebită rezistență șoselei, se răspândește printre pietriș, un amestec de nisip cu apă, precizează tovarășul inginer Rădulescu.

Când unul din cele două cilindre compresoare s'a apropiat mai mult de noi, am putut zări la volan, cu destulă uimire desigur, o tânără fată, care părea că stăpânește de minune mașina aceea greoaie și uriașe.

E Olia Astafi, o fetișcană cu obrajii rumeni de sănătate și brațele vânjoase, dar nu lipsite de o anumită grație, cu părul blond răvășit de undele năvalnice de vânt, cu privirea fermă, dar prietenoasă, cu vocea hotărîtă:

— Păi cum să nu muncim cu drag pentru drumurile astea, ale noastre, dacă de buna lor întreținere este legată aprovizionarea tovarășilor noștri de muncă din Capitală ? Și apoi, cum vor putea merge la oraș țăranii din împrejurimi, să-și cumpere cele necesare gospodăriei, dacă drumurile ar fi desfundate și podurile șubrezite?

Dealtfel, cea mai bună dovadă a înțelegerii noastre pentru munca pe care o depunem, este participarea noastră, a miilor de muncitori și țărani din județ la aceste lucrări, inițiate de partidul nostru, al tuturor oamenilor muncii pentru îmbunătățirea vieții noastre.

Și parcă în cuvintele Oliei Astafi, e adunată toată dragostea ei și a tovarășilor săi de muncă pentru partid, pentru viața nouă și sănătoasă

Construcții terminate.

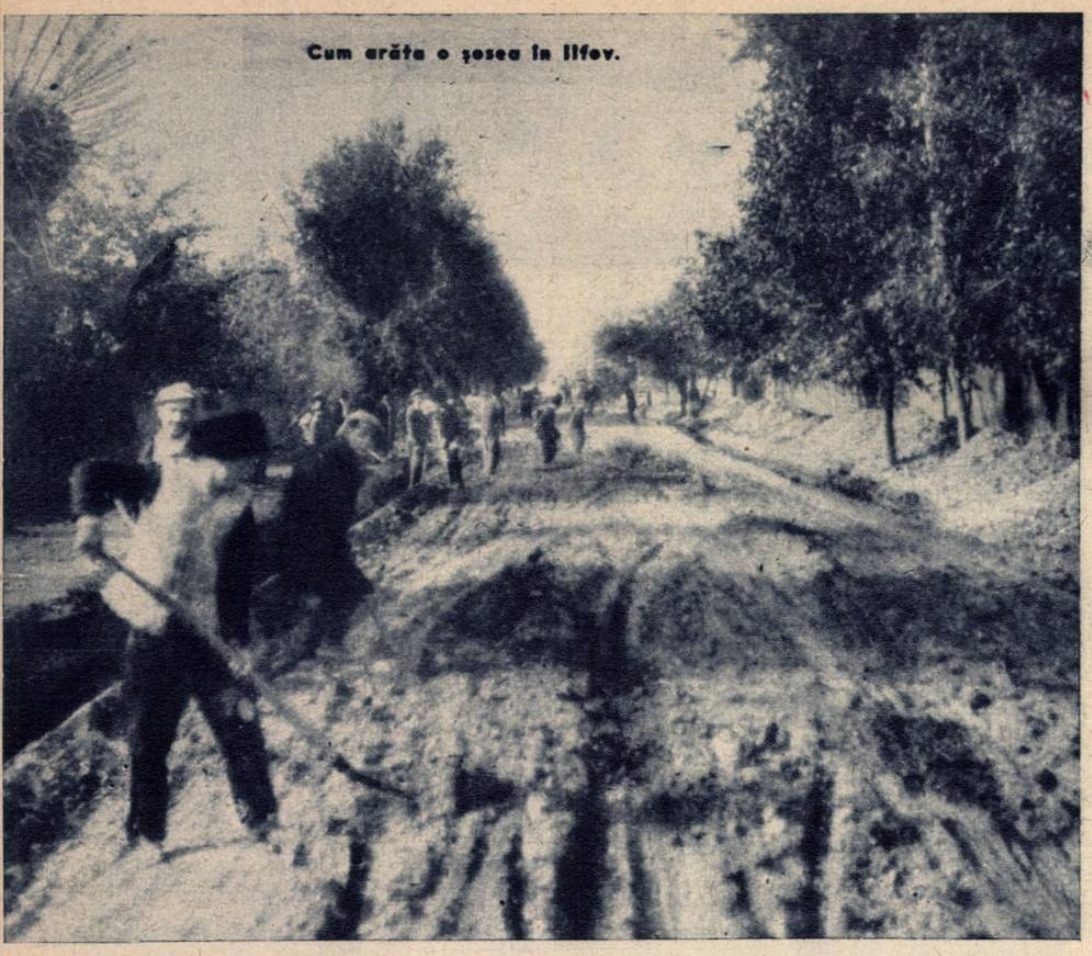

Cum arăta o şosea în Ilfov.

spre care se îndreaptă cu toţii, sub conducerea acestuia.

Când ziua se apropie de amiază şi soarele ridicat deasupra capetelor împrăştie pretutindeni linişte şi căldură, în ziua aceasta răcoroasă de toamnă, oamenii se adună în coloane şi pornesc spre locul de adunare pentru masă.

Şi aşa cum merg, braţ la braţ, cu paşi mari şi hotărîţi, par, priviţi din depărtare, un uriaş motor viu, un motor în care fiecare om e un şurub, o forţă, şi care se apropie din ce în ce, creşte şi vine năvalnic, aducând cântece şi veselie, răspândind pretutindeni sănătate şi voe bună.

★

Munca la poduri, cunoaşte şi ea aceeaşi intensitate.

Peste râul Argeş, la Malul Spart, la Hereşti, la Soldanul, la Radovanul şi la Grădinari, apoi peste Sabar, la Câmpurelu, peste Ciorogârla, la Domneşti, cresc podurile zi de zi.

— Podurile, le facem din lemn de stejar, ne explică tehnicianul Nicolae Vasilescu. Aceasta cu titlu provizoriu. In fiecare an noi definitivăm câte unul în beton armat. Pentru anul acesta, îl avem în program pe cel dela Domneşti.

Paralel cu lucrările întreprinse pentru restaurarea drumurilor şi podurilor, s'a pornit şi o vastă acţiune de reconstruire a comunei Cioplani.

Aici, în mijlocul satului, un foc alimentat de un vânt puternic, a mistuit 49 de gospodării şi a variat nenumărate altele.

Deîndată, organele locale de partid, în colaborare cu autorităţile, au cazat populaţia sinistrată şi au pornit munca de reconstruire.

Au fost construite locuinţe tip, compuse din 2—3 încăperi plus un coridor, un chelar, tinda ş. a. m. d.

Plăşile şi sindicatele din judeţ contribue şi ele la ştergerea urmelor dezastrului

Case în construcţie la Cioipani.

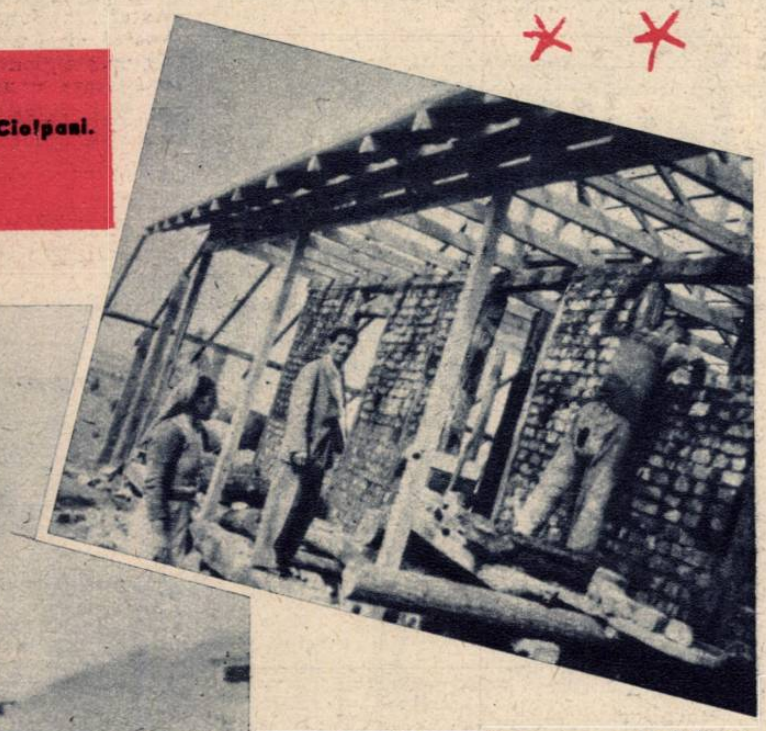

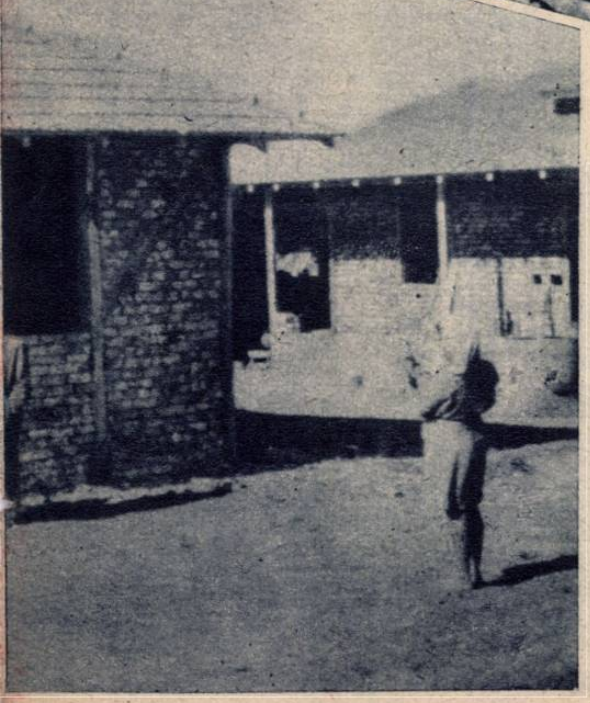

prin participarea în munca activă de reconstrucţie, a reprezentanţilor lor.

Ministerul de interne, a alocat un prim fond de trei milioane de lei pentru aceste lucrări.

Toate aceste atitudini tovărăşeşti vorbesc dela sine şi ilustrează odată mai mult, spiritul de frăţească prietenie şi colaborare, care domneşte pretutindeni în tânăra noastră republică populară.

Şi acolo, în mijlocul muncii intense a şantierului, se încheagă adevărata prietenie între muncitorime şi ţărănimea muncitoare, se călesţe alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, chezăşie sigură a desvoltării Republicii Populare Române, temelie nouă şi solidă pentru o viaţă mai bună.

ILIE STUPARU

CRONICA DRAMATICĂ

„PENTRU CEI DEPE MARE" de BORIS LAVRENIEV

IN prezentarea pe care o face piesei lui Boris Lavreniev, „Pentru cei depe mare", în programul teatrului, d. Horia Deleanu arată că autorul răspundea într'unul din articolele sale unor „aşa zişi teoreticieni", cari susţineau că dramaturgia sovietică se află într'un impas, deoarece prin apropierea formelor de viaţă de comunism, conflictele de clasă dispar şi cu ele odată conflictele principale serioase.

Nu ştim cum a răspuns Lavreniev acestei absurde susţineri prin articol, fiindcă acesta nu este citat în întregime. Un răspuns însă prompt şi viguros îl constitue însăşi piesa „Pentru cei depe mare", acel fragment cuceritor de viaţă sovietică, în care conflictele dramatice apar puternice şi în care tema serioasă, aprofundată, captivează pe spectator.

Boris Lavreniev a plasat acţiunea piesei sale în mediul marinei de războiu, în timpul Războiului pentru ApărareaPatriei. Este o simplă întâmplare, deoarece eroii lui sunt valabil prezentaţi pentru oricare alt mediu al societăţii sovietice, fiindcă ei judecă, vorbesc şi acţionează ca oameni sovietici, din indiferent care profesiune şi preocupare.

Desigur că apărând ca elemente complimentare, există şi trăsăturile caracteristice mediului din care sunt aleşi eroii. Vrem însă să scoatem în relief că autorul nu a înţeles să-şi propună ca temă exclusiv mediul marinăresc ci acea lume sovietică, eroică, hotărîtă, încordată, care în momentele de mare pericol a găsit în sinea ei forţa de a resista şi apoi de a învinge în chip hotărâtor.

Pornind dela adevărul că arta este o formă specifică a conştiinţei sociale, o formă specifică a cunoaşterii lumii, Boris Lavreniev a isbutit să dea în „Pentru cei depe mare", un fragment din viaţa de sbucium a anilor războiului dus de oamenii sovietici, să prezinte caractere, dintre care unele, cele pozitive, s'au călit în focul luptei, iar altele, negative, s'au fărâmiţat, au trecut prin crize, pe care până la urmă au isbutit să le rozolve numai printr'o aderare totală la colectivitate şi numai cu ajutorul acestei colectivităţi.

Boris Lavreniev este fără îndoială, un mare maestru al teatrului. Piesa lui perfect construită, având momentele dramatice bine studiate, realiste şi just gradate, reprezintă, după cum am mai spus mai sus, nu numai un moment al vieţii celor depe mare, ci un fragment de viaţă sovietică.

Conflictul principal se centrează în jurul a două personagii: Maximov, comandant de vedetă, om al lumii sovietice prin toată concepţia lui de viaţă şi Borovschi, prietenul său, care nu a adoptat din această viaţă — în momentul în care spectatorul ia contact cu el — decât o formă şi care a rămas în realitate în sinea lui, un om frământat de ambiţii egoiste, de setea de a ajunge, un izolat şi un egotic, pe care marile frământări ale colectivităţii nu isbutesc să-l mobilizeze.

Contrastul între aceste două personagii este cu atât mai izbitor, cu cât toţi ceilalţi eroi au un ideal comun, o concepţie de viaţă identică, singur Borovschi plasându-se efectiv în afara aspiraţiilor şi luptei lor.

„Pentru cei depe mare" este bine construită, deoarece faţă de conflictul principal dramatic, iau atitudine eroi cari reprezintă, oameni din toate aspectele vieţii sovietice. Gorelova, femeea care-l iubeşte pe Borovschi, dar care cu toate acestea îl judecă şi-l vede aşa cum este, e actriţă; Sabunina, soţia lui Borovschi, este medic, om de ştiinţă, încadrată în marele efort cerut Patriei, ca medic-căpitan; Lişev, ofiţer de marină în rezervă, este ziarist, Globucov e inginer şi ofiţer, Recalov, un ofiţer cu suflet de poet, toţi ceilalţi reprezintă fiecare un tip caracteristic, iar ca elemente centralizatoare apar comandorul Haritonov, un om dintr'o bucată, un om lămurit, care judecă în adâncime, un cunoscător de oameni, în a cărui minte şi suflet găseşte fiecare înţelegere, chiar şi rătăcitul Borovschi, precum şi mama comandorului Sonia Petrovna, prototipul mamei sovietice, generoasă, caldă, bună.

Este interesantă şi caracteristică atitudinea faţă de Borovschi, pe care cu toate vinile lui evidente şi grave, societatea sovietică nu-l sdrobeşte, nu-l aruncă în afara ei, ci-i dă posibilitatea să se reabiliteze, să se încadreze în spiritul şi efortul tuturor. Ba mai mult, la o atitud ne impulsivă a lui Maximov, comandorul Haritonov face o analiză a împrejurărilor care au determinat rătăcirea lui Borovschi şi făcând celorlalţi critica şi şi-şi autocritica, scoate în relief vina tuturor celor din jurul celui care a greşit şi care nu şi-au dat seama de rătăcirea lui şi nu i-au ajutat să iasă din ea.

Toate aceste elemente verifică odată mai mult adevărul, că arta realismului socialist este o artă cu adevărat realistă, veridică prin conţinut şi pătrunsă de umanismul socialist.

Din păcate, în înterpretarea care a fost dată pe scena Teatrului Armatei piesei lui Boris Lavreniev, nu se regăsesc toate acele elemente pozitive, atitudinea justă cerută imperios de textul autorului. D. Al. Finţi a făcut fără îndoială un lăudabil efort de a se apropia de adevăr, efort care n'a fost însă încununat total de succes. D-sa a încercat să imprime o notă de naturaleţă, o atitudine degajată interpreţilor, dar tocmai prin exagerarea în acest sens, a căzut în declamatoriu. Când actriţa Gorelova, povesteşte la masa dată de comandor, o întâmplare a ei din timpul retragerii, când era cât pe aci să cadă în mâinile nemţilor, ea ia o atitudine de exaltare, de iluminată, care este elementar că nu poate cadra cu mentalitatea unei femei sovietice. Gorelova (Agnia Bogoslava) îşi *declamă* aventura, în loc s'o relateze concentrat, cu încordare, astfel încât cei de faţă să înţeleagă impasul greu prin care a trecut şi ura de care e permanent animată faţă de invadator. Aceeaşi atitudine falsă îi este imprimată lui Globucov (Gh. Câmpianu), care este neîndoios un obsedat de problemele tehnice, de ceeace este grav şi însemnat în ele pentru câştigarea războiului, care poate exagera această preocupare, dar care în nici un caz nu este un lunatec aşa cum este prezentat atunci când vorbeşte şi el la masa dată de Haritonov.

O nepotrivire cu intenţiile autorului o constatăm în interpretarea care a fost dată lui Borovschi, (V. Lucian). Acest Borovschi, oricât ar fi de rătăcit dela linia justă, a fost totuşi prietenul lui Maximov (Dem. Hagiac), personagiul pozitiv al piesei. Este, prin urmare, neveridic ca Borovschi să fie prezentat *numai* ca un om antipatic, respingător. Ca să-şi fi câştigat prietenia lui Maximov şi a celorlalţi eroi ai piesei, el trebue să fi prezentat şi laturi pozitive convingatoare, atât de convingătoare încât să-i fi făcut la un moment dat pe toţi ceilalţi să se înşele şi să nu vadă elementele meschine care-l imping pe Borovschi. Prezentându-l astfel pe Borovschi, se scade valoarea morală şi de discernământ a celorlalţi eroi ai piesei.

D. V. Ronea în rolul comandorului Haritonov a făcut eforturi lăudabile de a fi la înălţimea tex ului. Cu toate acestea socotim că omul care reprezintă suportul moral incontestabil al subalternilor săi, omul cu mintea limpede, hotărât, de un ridicat nivel ideologic, nu poate avea gesturile efeminate, acea necontinuitate temperamentală pe care o are în realizarea d-lui Ronea. E oarecum isbitoare prin contrast masca d-lui Ronea, atunci când se declară urmaş al amiralului Nahimov. In genere toată atitudinea d-sale, mişcările au ceva din uşurinţa unor paşi de dans, lucru ilogic, deoarece este ştiut că mersul marinarului are ceva apăsat, din cauza punţii vasului în continuă mişcare.

D-na Lucia Sturza Bulandra în rolul Soniei Petrovna, a fost o mamă sovietică, simplă, inteligentă, înţelegătoare şi profund umană, interpretând rolul realist.

D-na Agnia Bogoslava în rolul Gorelovei a fost prea declamatorie, puţin artificială, realizând totuşi pe alocuri momente juste. Ar fi fost de dorit un joc mai concentrat.

D-na Clody Bertola, în rolul Şabuninei, a găsit des accente impresionante, lealiste. A fost o militară sovietică, pe care duritatea vieţii de campanie nu a făcut-o să-şi piardă feminitatea.

Ceilalţi interpreţi nu au depăşit media generală a spectacolului. Figuraţia slabă, bătoasă şi stingheritoare.

Decorurile d-lui arh. St. Norris, frumoase, în afara decorului care trebue să reprezinte o cabină la bordul unui vas de războiu. Aspectul isbutit a fost acela al unui salon decorat „original" de un om fistichiu. Cabinele la bordul vaselor de războiu sunt scunde, mult mai mici, iar spaţiul este utilizat cu sgârcenie.

Pentru Teatrul Armatei realizarea piesei lui Lavreniev, nu este un succes. E însă un indiciu de preocupări serioase, de multă bunăvoinţă, care cu o revizuire mai severă a distribuţiilor, poate justifica viitoare succese.

AL. CALISTRAT

Realitatea sportivă

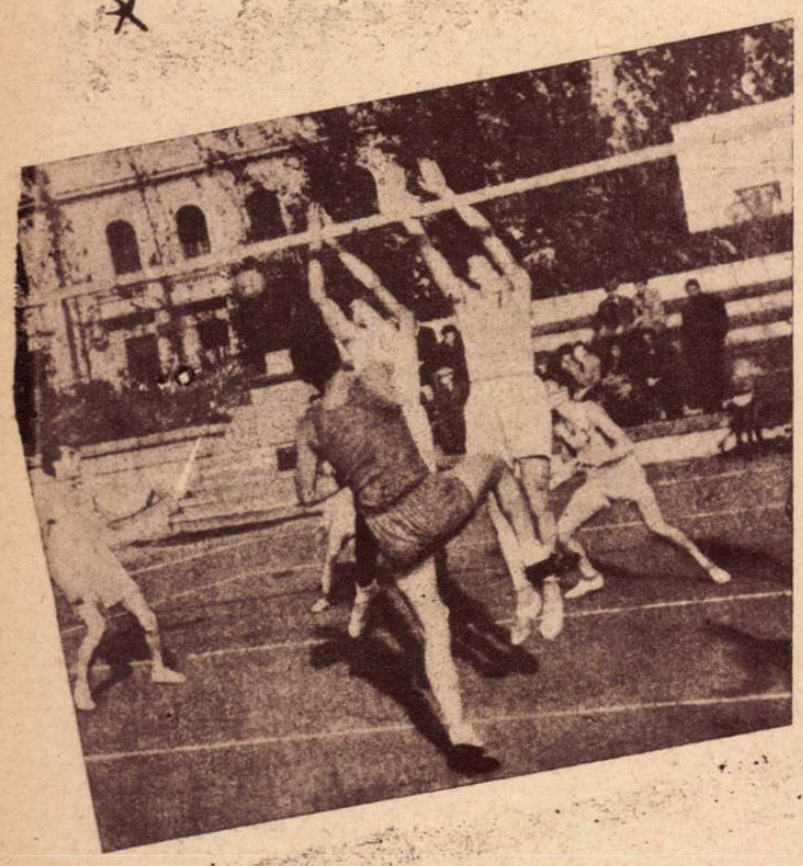

VOLLEY-BALL ŞI BASKET-BALL, JOCURI DE ECHIPĂ

DESIGUR, acuma când este toamnă, dacă aveţi drum pela facultatea de Drept, printre pomii văduviţi de frunze veţi vedea terenurile de volley şi basket ale C. S. U.

Dacă ai curiozitatea să intri pentru câteva clipe, te va întâmpina un cor de glasuri tinereşti. Este obişnuita „galerie" a tuturor manifestaţiunilor sportive, prezentă la datorie şi pe terenurile de volley şi basket.

Sunt mulţi îndrăgostiţi de aceste sporturi, cari vin să încurajeze echipele lor favorite, să se bucure de victorie, sau să se întristeze de înfrângere.

Mulţi vin ca şi d-ta cetitorule pentru prima oară; nu prea greu se vor lăsa cuceriţi de farmecul acestor sporturi, aşa zise minore, vor deveni ca şi d-ta poate, spectatori asidui, îngroşând pe zi ce trece numărul susţinătorilor.

Volley şi basket sunt două sporturi de echipă, în cea mai strictă accepţie a cuvântului. Intre jucătorii unei astfel de echipe trebue să existe o desăvârşită înţelegere sufletească, un elan comun şi o lipsă de ambiţii personale, care să concretizeze eforturile fiecăruia numai pentru binele echipei.

Mişcările, iniţiativele fiecărui jucător trebue să fie înţelese de ceilalţi, nu singularizate, altfel rezultatele vor fi cu totul contrare intenţiilor.

Există desigur în orice echipă jucători mai buni şi mai slabi; menirea celui mai bun nu este ca să apară el în chip de vedetă ci să suplinească prin eforturile sale lipsurile celorlalţi, să-i ajute nu din vanitate, ci din convingere că efortul său contribue la victoria tuturor.

Match de volley.... Două echipe de câte şase jucători stau faţă în faţă. Sunt doisprezece tineri cari abea aşteaptă să se dăruiască cu toată energia întrecerii prieteneşti ce va urma. Arbitrul fluieră scurt. Dintr'un colţ al terenului, mingea a pornit, sboară peste plasă, a venit înapoi, unul din echipierii la fund o pasează spre fileu, cel dela fileu la rândul lui o ridică trăgătorului, dar în faţa lui ca un gard viu se ridică două perechi de braţe: adversarii dela fileu parează. Mingea a venit înapoi. Intr'o fracţiune de secundă au observat totuşi un loc gol în terenul advers, o „gaură", mingea a pornit bolid, punct! Din nou fluierul arbitrului şi mingea saltă mai departe peste plasă, deasupra capetelor, oprită din când în când de aceleaşi sunete stridente ale fluerului.

Şi jocul continuă, din ce în ce mai pasionant, disputat cu aceiaşi ardoare până la victoria finală a uneia dintre echipe.

Basket! Decorul s'a schimbat. Locul plasei l-au luat două panouri cu câte un coş fiecare. Ele sunt situate la câte o extremitate a terenului.

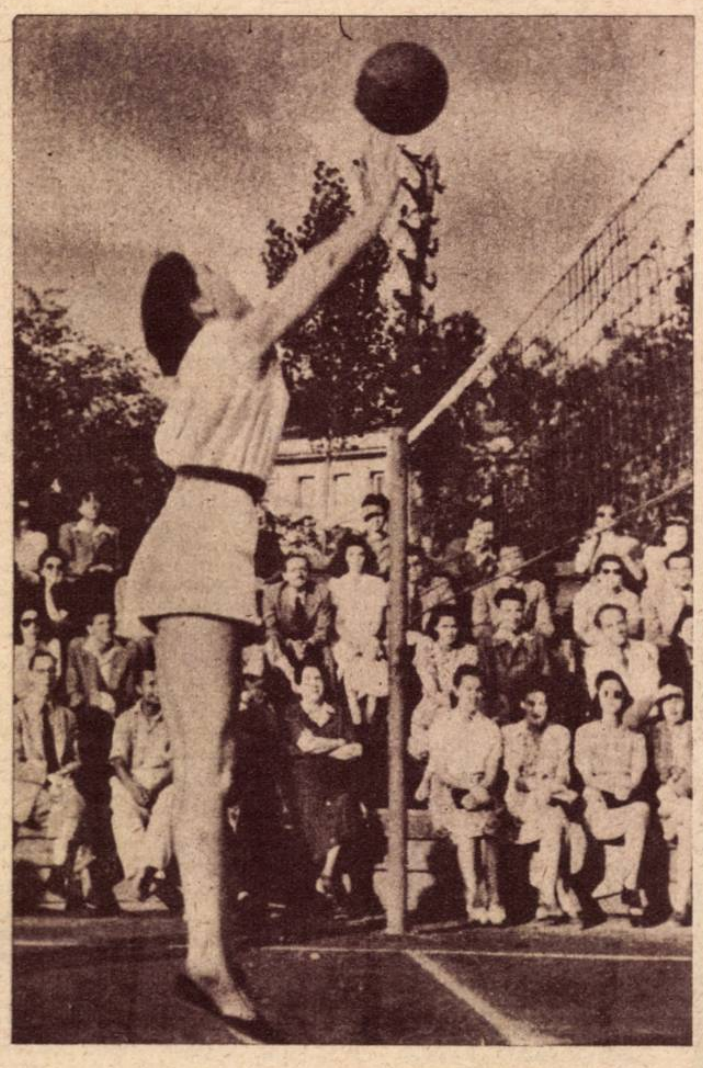

Fiecare echipă este formată din cinci jucători. Mai mult însă ca la volley, cei cinci trebue să formeze un tot omogen. Fiecare trebue să ştie ce are de făcut, ceilalţi trebue să ştie la orice acţiune a colegului lor ceiace va urma. Cinci oameni în atac, cinci oameni în apărare! Iată deviza oricărei echipe de basket şi însăşi raţiunea ei de a fi.

Sunt cunoscute succesele extraordinare ale basket-ului sovietic. Anul trecut la Praga cât şi recent în turneul din Polonia echipele sovietice au depăşit net toţi adversarii. Acestea se explică în mare parte printr'o perfectă coeziune a echipei, printr'o excelentă tactică de ansamblu pe care şi-au însuşit-o deopotrivă toţi cei cinci echipieri.

Un match de basket presupune un efort continuu. Dacă unul din cei cinci are mingea, o singură greşală şi mingea a ajuns la adversar, şi iată cinci oameni cari, pornesc la rândul lor la atac, mingea trece cu o viteză uluitoare dela unul la altul, spre panou, l-a lovit şi cuminte a scuturat plasele coşului. Coş! Şi un coş înseamnă două puncte pentru echipa care a marcat. L'a realizat unul dintre jucători, dar succesul lui este al întregii echipe care l-a secundat cât a putut de bine în eforturile sale.

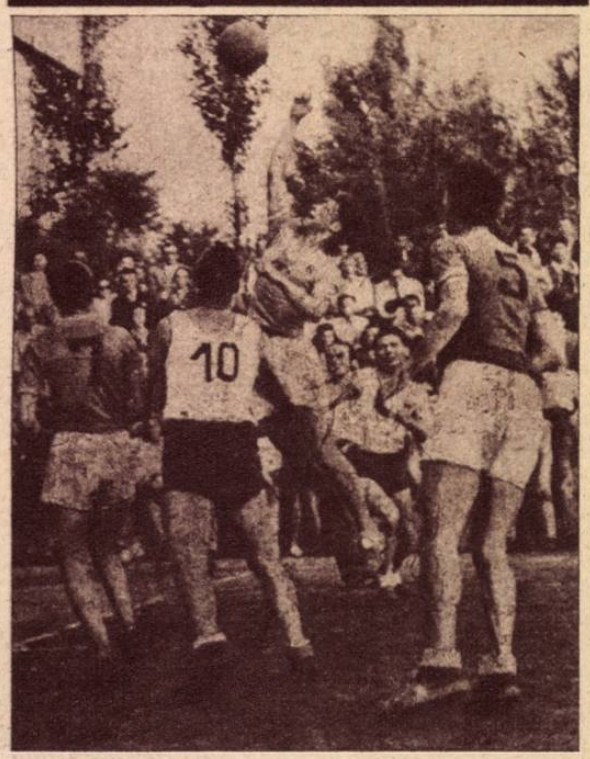

O CURSĂ DE MARŞ PE 60 KM.

Pe distanţa Ploeşti - Bucureşti s'a disputat o cursă de marş la care au participat 31 de concurenţi. In fotografie un grup de concurenţi după ce au parcurs 20 km.

Basket-ul şi volley-ul au început timid acuma douăzeci de ani, prin liceele cu elevi „înstăriţi". Incetul cu incetul au trecut porţile şcoalei, s'au format câteva grupări şi feciorii lui „papa" au încercat să-şi alunge plictiseala practicând un sport care pentru ei avea mai ales farmecul noutăţii.

S'au format câteva grupări, câteva terenuri dar toate acestea în cerc închis pentru cei puţini şi „aleşi" Şi cei aleşi erau întotdeauna cei cu bani mulţi. Fiii muncitorilor, tineretul din uzine şi puţinele şcoli industriale n'au cunoscut atunci bucuria şi destinderea ce o aduc aceste sporturi.

Astăzi lucrurile s'au schimbat. Zeci de echipe sindicale, băeeţi şi fete iau parte cu regularitate la competiţii de basket şi volley. Nu există sindicat, fabrică sau întreprindere mai importantă care să nu aibă o echipă de volley, adeseori şi de basket.

Terenuri noui, lucrate în orele libere de tineri entuziaşti răsar în fiecare zi în oraşele ţării.

Marea competiţie „Cupa Unităţii Tineretului", a deschis drum pentru volley şi la sate. Din rândurile tineretului muncitoresc, din rândurile celui dela sate se vor ridica noi talente, făuritori de noi succese. Mai presus de performanţe, trebuie menţionat că aceste sporturi vor deveni sporturi de masse, că mii de tineri uniţi de acelaşi spirit frăţesc se vor întrece pe terenul de sport ca şi în fabrici, în şcoli şi pe ogoare.

Ei ştiu că eforturile lor colective îi duc spre o viaţă nouă, spre o orânduire de dreptate socială, spre aceleaşi năzuinţi de mai bine ale tuturor.

g. g.

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENT

SĂ NE INSUȘIM BOGATA EXPERIENȚĂ SOVIETICĂ

1) Armata puternică a Partidului Bolșevic. ziarul care a apărut pentru prima dată în ziua de 22 Aprilie (5 Mai, stil nou) la Petersburg, fiind fondat conform directivelor date de Lenin, din inițiativa lui Stalin, Olminski și Poletaev.

2) In primul număr al acestui ziar a fost publicat articolul lui I. V. Stalin: **Criza și directoriul.**

3) A fost însărcinat de Comitetul Central al Partidului Bolșevic să organizeze trecerea lui Lenin în Finlanda, la sfârșitul lui Iulie 1917.

4) Republică Socialistă Sovietică.

5) In ședința solemnă a Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd a spus la 25 Octomvrie (7 Noemvrie) 1917: **De azi înainte începe o epocă nouă în istoria Rusiei, și această a treia revoluție rusă trebue să ducă în cele din urmă la victoria socialismului.**

6) Republică socialistă Sovietică.

7) Ministrul de Externe al Uniunii Sovietice.

8) Primul grup marxist care apăru în Rusia în 1883, fiind organizat de G. V. Plehanov.

9) Republică Socialistă Sovietică.

10) Ei socoteau că lupta politică era treaba burgheziei liberale, iar în ceeace privește pe muncitori, acestora le este deajuns lupta economică împotriva patronilor.

11) Republică Socialistă Sovietică.

12) Celebru scriitor Sovietic, autorul volumului: **Căderea Parisului.**

13) Societatea narodnică secretă care a asasinat la 1 Martie 1881 pe Țarul Alexandru al II-lea.

14) Ziarul fondat de Lenin în străinătate și apărut în Decemvrie 1900, având ca subtitlu motto-ul: **Din scânteie va izbucni flacăra.**

15) Distrugerea lui ideologică a desăvârșit-o Lenin prin importanta sa lucrare științifică: **Desvoltarea capitalismului în Rusia,** terminată în Siberia în timpul deportării.

16) **Dijma pe jumătate,** rânduirea prin care țăranul era obligat să dea moșierului jumătate din recolta sa, drept plată în natură pentru pământul luat în arendă (aceasta după desființarea iobăgiei).

17) Aici s'a născut în anul 1870 Vladimir Ilici Lenin.

18) Adepții lui Martov și adversari ai bolșevicilor la cel de al II-lea Congres al P.M.S.D.R.

19) Mare Republică Socialistă Sovietică.

20) Mare oraș sovietic care a rezistat eroic asalturilor și încercuirilor armatelor hitleriste.

21) Republică Socialistă Sovietică.

22) Slăbit în urma înfrângerii militare suferite în campania din Crimeia și înfricoșat de „răzmerițele" țărănești împotriva moșierilor, guvernul țarist se văzu nevoit s'o desființeze în anul 1861.

Citind inițialele cuvintelor care corespund semnificațiilor de mai sus, veți afla titlul unei lucrări de capitală importanță, scrise de I. V. Stalin, genialul conducător și învățător al omenirii muncitoare.

MARIN IORDAN

STRUGURI

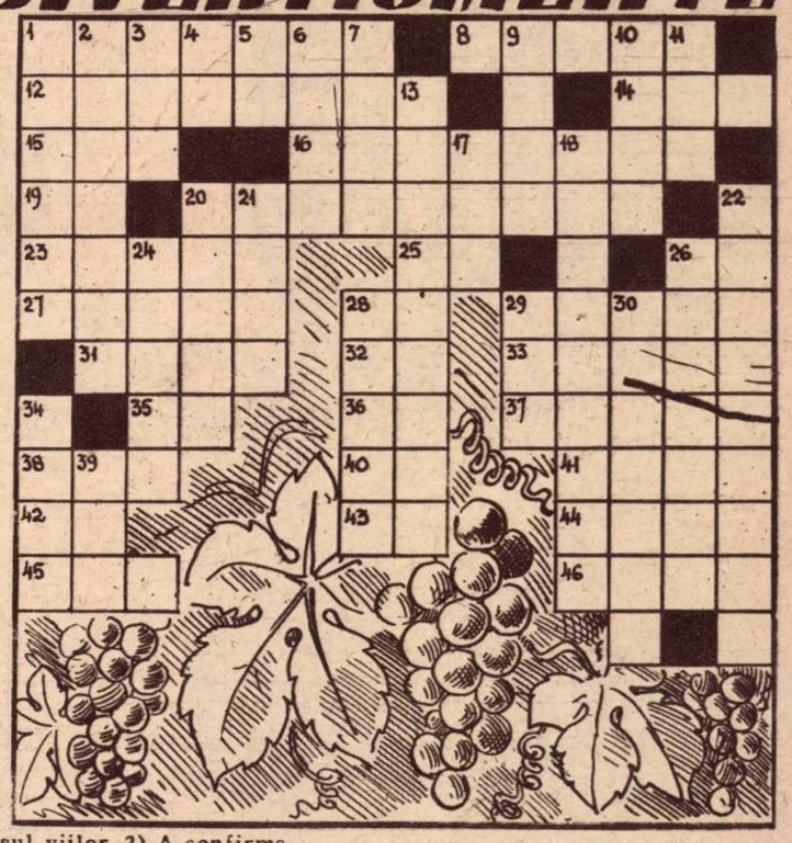

Orizontal: 1) Specialitate de vin. 8) Cultivatori de sezon. 12) Orășel în Putna cu podgorii renumite. 14) Ursită (fig.) 15) Cu ce se hrănesc cei care nu mănâncă nimic!? 16) Vinul „reveillon-ului". 19) 1.005. 20) Varietate de struguri. 23) Vin, care în America ar fi linșat!? 25) Lamă ruptă. 26) Costică Băuturescu. 27) Aci s'a născut Robespierre. 28) Deasupra. 29) Costrein, un fel de meiu pentru păsări. 31) A da năvală. 32) Un șmecher, mare amator de vin. 33) *Indici* depozitul de vin cel mai apropiat. 35) Pe cal. 36) Patria lui Mezeray. 37) Aprovizionarea cu ele se face cu mult înainte de începerea toamnei. 38) Biban fără cap și fără coadă! 40) Un toc gol pe dinăuntru. 41) Mă frământ. 42) Tună!? 43) Nu se au bine cu lupii. 44) Piesă de șah. 45) Sort de vin. 46) Scot din pepeni.

Vertical: 1) Incepe culesul viilor. 2) A confirma. 3) Decedează. 4) Fruntașele alfabetului. 5) Cămașa leliței, care s'a dus în vie să culeagă struguri. 6) Munte în Grecia. 7) Sedem. 9) Pășune. 10) Scabie. 11) Ele deobicei se încurcă. 13) Verb conjugat de cel ce merge pe două cărări. 17) Vă garantez că în el nu cresc strugurii. 18) Lacalitate în Tecuci, bogată în podgorii. 20) Locul unde se păstrează vinul. 21) Chestiunea lui Simonov. (Ați văzut piesa de teatru sau filmul?) 22) Starea celui care nu știe să bea cu măsură. 24) Varietate de struguri. 26) Vinul preferat al ieșenilor. 28) Vin exotic. 29) Loc de naufragiu pentru Parpanghel. 30) Varietate de struguri. 34) Mama vinului. 39) In timpul lui se servesc gustări și șprițuri.

Erwin Hornstein

Monoverb literar

(4 părți — 8 litere)

Volum de:
LEW TOLSTOI

Sandu Mircea

Poșta jocurilor

Lămuriri în legătură cu pagina de sport intelectual se pot primi în fie. care Sâmbătă între orele 18 — 20.

CAROL PETER.— Ne interesează în deosebi — după cum am arătat în repetate rânduri — problemele care tratează subiecte interesante, folositoare, din care se pot trage anumite învățăminte. (Spre exemplu cele publicate în ultimele numere.) Un articol despre rebusismul din Uniunea Sovietică este de o importanță imediată și fiind bine întocmit îl vom putea prezenta fără întârziere cititorilor noștri. Cele trimise vor fi publicate, iar pe viitor încercați să compuneți probleme care să cuprindă realizări din tânăra noastră Republică Populară, sau lucrări cu subiecte ca: literatură sovietică, cinematograful și teatrul în U.R.S.S., etc. Puteți să ne faceți o vizită la redacție în orice Sâmbătă între orele 18—20.

STOICA A. ADAM, Giarmata. — Se publică.

L. CANTEMIR, Giurgiu. — Trebue să mai cercetăm lucrarea d-tale. Din privirea aruncată însă fugitiv asupra ei am observat că ai amestecat numele între ele. Nu te-ai oprit asupra unei singure țări. In felul acesta deslegătorul nu va putea urmări lesne tema tratată, căci d-ta ai înserat laolaltă artiști din întreaga lume. De ce n'ai continuat în sensul în care începuseși?

MARIN IORDAN, loco. — Am schimbat titlul deoarece nu corespunde cu subiectul ales. Careul are greșeli serioase, care necesită o revizuire completă a încrucișării?

ERWIN HORNSTEIN. loco. — Problema trimisă de d-ta a fost publicată cu atâta întârziere din cauza desemnului care a trebuit să fie refăcut. Dar asta nu înseamnă ca să nu mai trimiți și altceva, căci desigur că ai compus și alte probleme. Incrucișezi bine și în temă. Așteptăm deci să trimiți nu una, ci mai multe lucrări. Si iectele nu trebue să ți le indicăm noi. Poți să ție alegi d-ta singur. Sunt felurite și interesante.

COSTEL MARINESCU,— N'am primit decât două. Probabil că celelalte s'au pierdut pe drum. Monoverbele sunt bune, afară de vreo câteva pe care par'că le-am mai întâlnit noi undeva.

Redd.

RUBRICA ȘAHULUI

COLȚUL PROBLEMEI

No. 1 (25) ing. Leon Loewenton
București
inedită

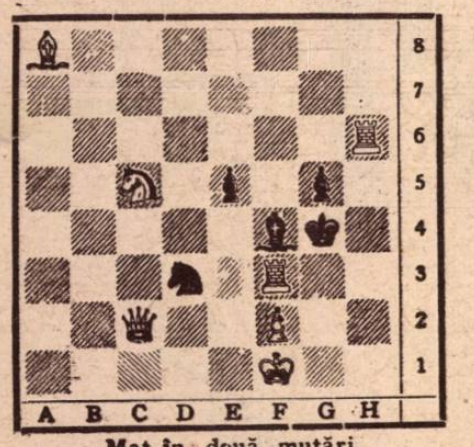

Mat în două mutări

No. 2 (26) Gheorghe Goșman
Țânțari — Brașov
inedită

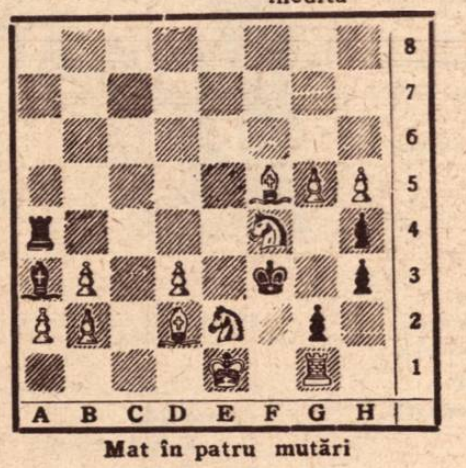

Mat în patru mutări

CONCURS PERMANENT DE DESLEGĂRI DE PROBLEME

Cu problemele publicate în numărul de față, revista noastră organizează un „concurs scară" permanent. Condițiunile de participare sunt următoarele:

1. Deslegătorii trebue să trimeată soluțiile problemelor și studiilor din fiecare număr. Netrimeterea soluțiilor din două numere consecutive, atrage după sine pierderea punctelor câștigate.

2. Pentru fiecare soluție justă se acordă un număr de puncte egal cu numărul mutărilor problemei. Pentru studii și probleme cu mai mult de cinci mutări, se acordă cinci puncte.

Pentru indicarea soluțiilor duble, incorectitudinei sau însolubilității unei probleme, cu arătarea intenției autorului, se acordă câte două puncte la probleme și câte patru puncte la studii.

3. La atingerea unui total de 50 (cincizeci) de puncte, fiecare deslegător, primește ca premiu cărți din *„Editura de Stat"*.

4. Revista apărând regulat — săptămânal, — deslegătorii trebue să trimeată soluțiile până cel mai târziu 15 zile dela apariția numărului respectiv, plus cuponul respectiv.

PARTIDE...

Siciliana

Alb: S. Gligoric *Negru: J. FOLTYS*
13. IX. 1948
Match Jugoslavia—Cehoslovacia

1. e4, c5; 2. Cf3, Cc6; 3. d4, c×d4; 4. C×d4, Cf6; 5. Cc3, d6; 6. Ng5, e6; 7. Nb5, Nd7; 8. 0—0, a6; 9. N×c6, b×c6; 10. e5, d×e5; 11. Cb3, Dc7; 12. Df3, Ne7; 13. Tads, h6!; 14. N×f6, N×f6; 15. Dd3, Ne7; 16. Ce4, Td8!; 17. D×a6, 0—0; 18. Cec5, Nc8; 19. Dc4, Td5; 20. Ce4, Db6; 21. De2, Na6; 22. c4, Db4; 23. Tc1, Tfd8; 24. Tc3, f5; 25. Cg3, e4; 26. f3, T×b3!; 27. T×d3, T×d3; 28. f×e4, N×c4; 29. Dc2, T×b3!; 30. a×b3, Nc5+; 31. Rh1, N×f1; 32. C×f1, Dd4 și Albul cedează. — Matchul a fost câștigat de jugoslavi cu 15—5.

ȘTIRI ȘAHISTE

DIN STRĂINĂTATE

BRUXELLES. **Campionatul Belgiei pe 1948 a revenit pentru a 6-a oară maestrului Paul Devos cu 7 pte urmat de Dunkelblum cu 6½, etc.**

VENEȚIA. **Turneul internațional din localitate a revenit lui Miguel Najdorf cu 11½ pte urmat de: Canal și Borcza cu 9½; Dr. Euwe cu 8 pte; Castaldi 7½; Lockvenc și dr. Tartakower cu 7 pte; H. Grob cu 6, etc. (14 participanți).**

HAGA. **Matchul pentru campionatul Olandei a revenit D-rului M. Euwe care l-a învins pe van Scheltinga cu 5½—2½.**

PAUL DIACONESCU

CUPON ȘAH No. 1

HUMOR DIN TOATĂ LUMEA

— Dece te-ai legat la urechi? Te dor?
— Nu! nu suport muzica flaşnetei!

ORA DE DRESAJ ÎN PARCUL ZOOLOGIC ANGLO-AMERICAN

Anglia e vândută cu ajutorul conducătorilor laburişti milionarilor americani.

— Cuş, Leo, dacă umbli şi mueşti bine, capeţi dolari de zahăr!

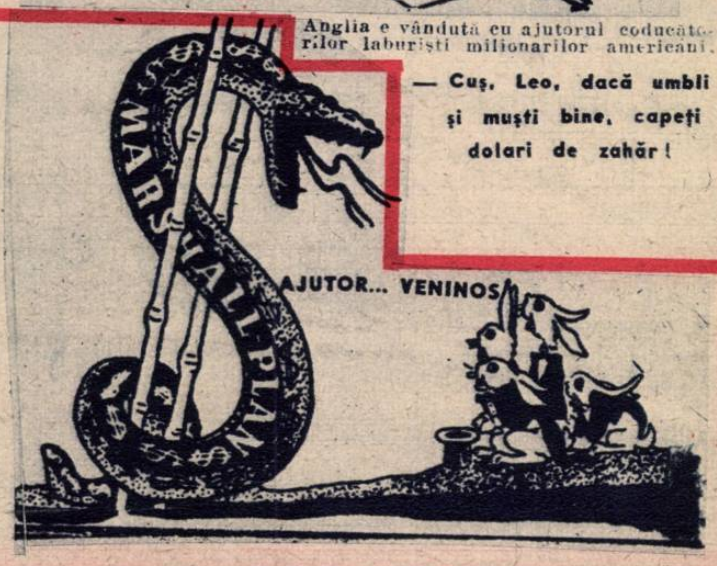

Napoleon: Nu... pentru asta eşti încă prea mic.

POŞTA CONCURSULUI DE GLUME

Stelian Vasilescu-*Ineul de Criş, Bihor:* Ne scrii că ne-ai trimis mai de mult 10 bancuri bune şi că, deşi a trecut atâta timp dela trimiterea lor, nu au apărut în revistă. Dacă „bancurile" trimise la care te referi erau tot atât de „bune" cât sunt ultimile două, atunci nepublicarea lor a fost pe deplin justificată şi redacţia noastră, procedând în consecinţă, te-a scăpat, indiscutabil de orice eventuale manifestaţii violente din partea cititorilor acestei pagini. In orice caz, mai trimite.

Stoica A. Adam — *Giarmata.* Se pare că la colegii mei dela paginile de jocuri şi filatelie, ai mai mult succes. In legătură cu aceasta, discutam deunăzi cu redactorul paginei noastre de jocuri. In timp ce eu susţineam că d-ta ai mult humor la încrucişat, el îmi riposta că, în schimb, în humor, ai prea multe puncte negre. Şi, cum spiritul contradicţiei nu-mi aparţine, i-am dat dreptate. Deci trage consecinţele...

Nicuşor R. — *Giurgiu.* Pentru moment am reţinut doar semnătura. Ne bucură colaborarea unui humorist vechi ca d-ta, dar am dori ca anecdotele trimise să fie cu totul pe alt plan. Adică, noui...

Lenuţa Dobrin — *Loco.* Acceptăm şi epigrame, condiţia esenţială pentru publicarea lor, rămânând aceiaşi: să fie bune. Şi cum epigramele trimise de d-ta nu păcătuesc dinspre partea asta, aşteptăm colaborări viitoare.

Haş.

S'a mai primit corespondenţă dela: Yollande-Solange Dantés, Cluj; Mircea Craioveanu-Loco; Ion Prisăcaru-Brăila; Marioara Drăguţ-Timişoara; Iuliu Raţiu Loco; Boris Petrovici - Brăila; Ioana Deleanu-Loco; Dina Marinescu-Roşiorii de Vede; Nora Miclăuş - Consanţa; Nutzy Popescu-Ploeşti, Tănăsică Alexandrescu-Loco.

MITICĂ

Mitică ia masa la un restaurant. Chelnerul îi spune la un moment dat, o ghicitoare:

— „Nu e frate-meu, nu e soră-mea şi totuşi e copilul părinţilor mei. Cine e?"

— Nu ştiu!

— Foarte simplu: eu sunt!

Seara, Mitică îşi adună prietenii şi cu un aer foarte încântat le spune:

— Am o ghicitoare strașnică: Nu e frate-meu, nu e soră-mea şi totuşi e copilul părinţilor mei. Cine e?

— Tu eşti, Mitică!

— Vă înşelaţi: e chelnerul dela restaurantul Central.

Trimisă de **Porcescu B. Adrian**
Craiova

MAI COMOD...

— Domnişoară Rodica, dacă ai cădea în apă şi te-aşi salva, ai consimţi să te măriţi cu mine?

— Sigur că da, domnule Mircea. Dar nu s'ar putea şi fără să cad în apă?

Trimisă de **Valentin Constantinescu**
Loco

IMPOSIBIL

Fotograful: Zâmbiţi, vă rog!

Clientul: Imposibil, dacă nu dai jos anunţul ăla pe care scrie: Preţurile majorate cu 50 la sută.

Trimisă de **Nicu Tomescu**
Tg. Mureş

CUPON Nr. 8
PAGINA HUMORULUI
Numele .....
Str. ..... Nr. .....
Oraşul .....

IN AMERICA

— Şi ce mai aşteptaţi să-i daţi foc?

— Ultimul tren de plăcere!

EXISTENŢIALIST

— Bah! Cu asta mă ocupam pe vremea când mă jucam cu bile.

IN FAŢA STATUII LIBERTĂŢII

— Unde o fi statuia adevărată?

— A fost trimisă în faţa Comisiunii de anchetă a activităţii anti-americane!

SOCIETATEA NAŢIONALĂ DE EDITURĂ ŞI ARTE GRAFICE „DACIA TRAIANĂ" Str. CONST. MILLE Nr. 5—7—9

REALITATEA ILUSTRATĂ

RI

Nr. 42
DUMINICĂ 28 XI 1948
LEI 25

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
20.Dez. 1948

PIONERII IN ŞCOALA SOVIETICĂ

CITIȚI REPORTAJUL ÎN PAGINA A 7-a

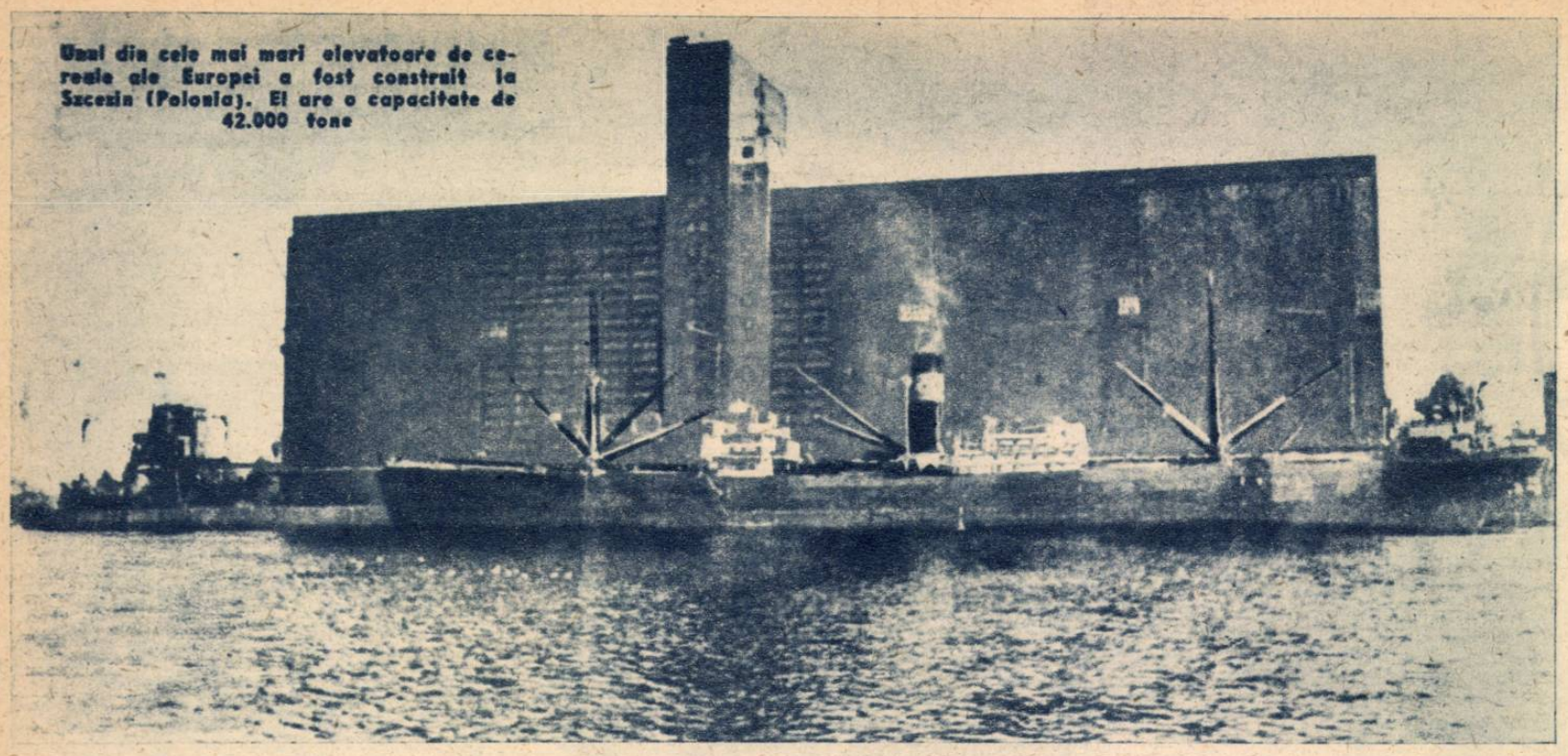

Unul din cele mai mari elevatoare de cereale ale Europei a fost construit la Szczezin (Polonia). El are o capacitate de 42.000 tone

Comentar EXTERN

In decursul ultimelor două săptămâni, centrul de atenţie al opiniei publice mondiale a oscilat succesiv de pe câmpiile de luptă din China, spre palatul Chaillot la Paris, oprindu-se şi prin Germania Occidentală, la Washington, Londra, etc. Ca un element de certitudine şi echilibru politic, s'a dovedit permanent atitudinea Moscovei, care prin glasul reprezentanţilor autorizaţi, a adus totdeauna în concertul desbaterilor mondiale internaţionale, siguranţa unui regim bazat întru totul pe participarea activă a masselor. In febra belicoasă a statelor occidentale, atitudinea U.R.S.S. fermă pentru pace şi pentru respectul angajamentelor internaţionale, aduce omenirii încrederea într'un viitor, care nu trebue şi nici nu poate fi decât acela al progresului. Aceasta a fost esenţa interview-ului acordat de Generalissimul Stalin „Pravdei", a raportului d-lui V. M. Molotov cu prilejul aniversării a 31 de ani dela Marea Revoluţie Socialistă, acesta a fost miezul de gândire al tuturor discursurilor d-lui Andrei Ianuarevici Vîşinski şi mai ales al ultimului discurs ţinut în ziua de 19 Noembrie în faţa Adunărei Generale a O.N.U.

In discuţiunile purtate înaintea forului internaţional cu privire la rezolvarea problemei controlului energiei atomice, grupul statelor occidentale a venit permanent cu propuneri a căror tendinţă este vădită de sabotare a acestui control, spre deosebire de propunerile sovietice, care, aşa după cum a precizat foarte bine d Vîşinski,

„deschid calea pentru instituirea unui organism de control internaţional, înlăturând acele divergenţe care împiedică în momentul de faţă realizarea unui acord asupra acestei probleme, ca şi asupra interzicerii folosirii energiei atomice în scopuri militare".

Desigur că propunerile sovietice nu pot conveni aţâţătorilor la război, care fac tot posibilul spre a submina orice cale de înţelegere cu U. R. S. S. Despre aceşti aţâţători la război, Generalissimul Stalin spunea :

„aţâţătorii la război, care tind să dezlănţuie un nou război, se tem mai mult ca de orice de o înţelegere şi colaborare cu U. R. S. S., deoarece o politică de înţelegere cu U. R. S. S. subminează poziţiile aţâţătorilor la război şi fac lipsită de sens politica agresivă dusă de aceşti domni".

Dar după cum am spus mai sus, acestor planuri beliciste li se opune blocul statelor democratice în frunte cu U.R.S.S. In faţa O.N.U.-ului, d Vîşinski a spus:

„Dar aţâţătorii la un nou război se sperie la rândul lor de rezistenţa crescândă a naţiunilor iubitoare de pace, împotriva planurilor lor războinice — rezistenţă care se face din ce în ce mai simţită şi care confirmă din ce în ce mai mult eşecul acestor planuri".

Desi ur că în centrul frământărilor continuă să fie problema germană care în momentul de faţă a luat aspecte cu atît mai neplăcute pentru grupul anglo-american (de data aceasta Franţa are o poziţie cu totul specială şi vom arăta mai departe dece), cu cât din iniţiativa d-lor Evatt şi Trygve Lie s'a adresat celor patru mari puteri o propunere pentru lichidarea chestiunii germane. Apelul preşedintelui actualei sesiuni a O. N. U.-ului şi al secretarului general al înaltului for, este adresat Generalissimului Stalin, precum şi d-lor Attlee, Truman şi Queuille şi cere să se procedeze la negocieri imediate quadripartite, spre a se ajunge la soluţionarea chestiunii germane, deschizându-se totodată calea pentru începerea negocierilor de pace cu Austria, Japonia şi Germania.

Parisul a primit cu simpatie demersul d-lor Evatt şi Lie, în timp ce Washingtonul şi Londra s'au arătat neplăcut surprinse, ba chiar furioase. In cele două capitale anglo-saxone se consideră că acest apel ar fi în sensul propunerilor permanente ale Moscovei de a se duce discuţii quadripartite pentru rezolvarea problemei germane, ceeace supără pe conducătorii Forreign Office-ului şi ai departamentului de stat. Or, aceşti conducători nu văd cu ochi buni începerea unor asemenea discuţiuni, câtă vreme intenţiile lor numai pacifice nu sunt, având în vedere tendinţele vădit beliciste urmărite prin Uniunea occidentală, prin politica de desmembrare a Germaniei şi prin refacerea potenţialului industriei de război germane.

Un comentator elveţian, vorbind despre initiativa d-lor Evatt şi Lie, spunea că politicienii americani au făcut o grimasă aflând-o ca şi cum i-ar fi călcat cineva pe bătătură, în timp ce un comentator american William Shirer (singurul de altfel) a declarat la radio că suspectează Departamentul de stat de nesinceritate faţă de poporul american în chestiunea germană şi că presa americană informează tendenţios, făcând jocul cercurilor interesate în a menţine atmosfera de tensiune.

Dar şi mai neplăcut le este politicienilor anglo-americani faptul că odată mai mult se vădeşte bunacredinţă şi sincera luptă pentru pace a U. R. S. S.-ului şi implicit reaua lor credinţă şi intenţiile lor agresive. Dealtfel răspunsul Moscovei a parvenit d-lor Evatt şi Lie, iar din el reese că U.R.S.S.-ul îşi menţine punctul de vedere, care constă în recunoaşterea directivelor date comandanţilor militari de la Berlin în urma conferinţei dela Moscova din August. Guvernul Sovietic reaminteşte totodată că a propus să se convoace consiliul celor patru miniştri de externe, spre a se examina chestiunea germană şi implicit situaţia Berlinului, în conformitate cu acordul de la Potsdam al celor patru puteri.

Poziţia Franţei în momentul de faţă are un aspect cu totul special. Trădată de conducătorii ei, Franţa este astăzi trădată crunt şi de cei pe care aceşti conducători i-au considerat aliaţi. După sistarea demontării uzinelor germane în contul reparaţiilor, măsură care a lovit cel mai serios Franţa, generalii Clay şi Robertson au dat legea Nr. 75 prin care se retrocedează proprietarilor germani minele şi industriile siderurgice din Ruhr. Londra şi Washingtonul sunt consecvente pe calea refacerii puterii industriale germane, într'o formă care constituie un pericol pentru pace în timp ce Franţa cere controlul internaţional al acestor ramuri de producţie germane, ca una care este direct ameninţată de reînflorirea sub oblăduirea anglo-americană, a spiritului militarist agresiv german.

Nesinceritatea anglo-americană faţă de Franţa este cu atât mai evidentă, cu cât măsura a fost luată de Clay şi Robertson în ajunul conferinţei celor şase, care trebuia să hotărască tocmai asupra acestei probleme a industriei Ruhr-ului.

Acestea sunt dificultăţile în care se sbat în momentul de faţă statele blocului occidental, bloc frământat de contradicţii şi în care „aliaţii" îşi limitează sinceritatea de interesele meschine, egoiste, ale grupurilor monopoliste şi exploatatoare care le conduc.

AL. CALISTRAT

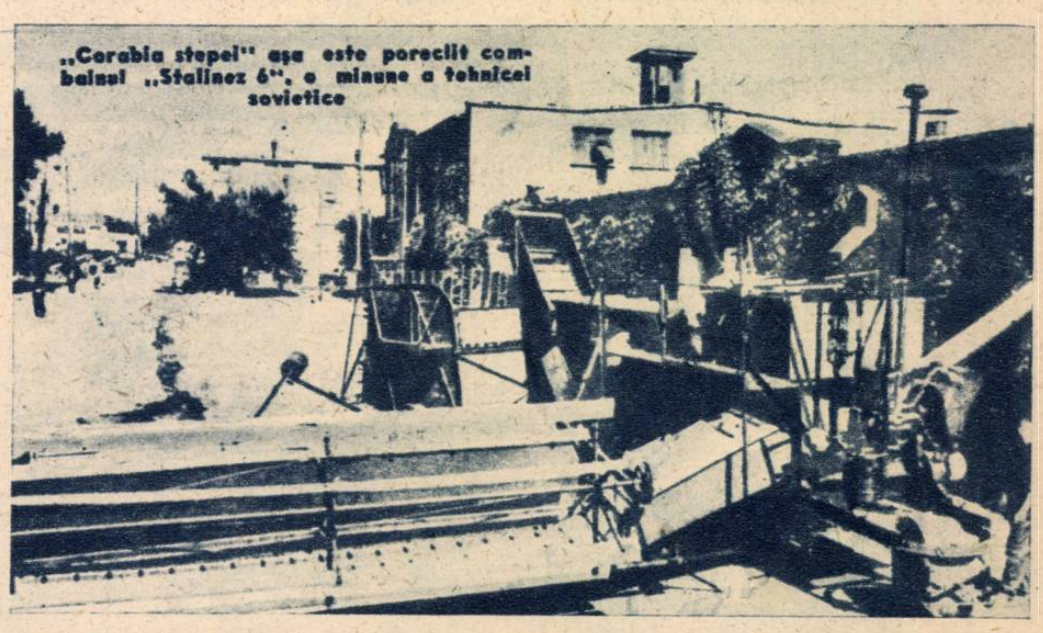

„Corabia stepei" aşa este poreclit combainul „Stalinez 6", o minune a tehnicei sovietice

O delegaţie sovietică de conducători de tractoare şi de ţărani colhoznici a vizitat pentru câteva zile Italia. Ea a oferit în dar ţăranilor italieni cincisprezece tractoare sovietice şi alte unelte agricole. Ilustraţia noastră arată un grup de ţărani italieni care probează un plug sovietic

Intr'o clipă de răgaz Florica Pârvu privește de pe terasa blocului, spre lacul Tei...

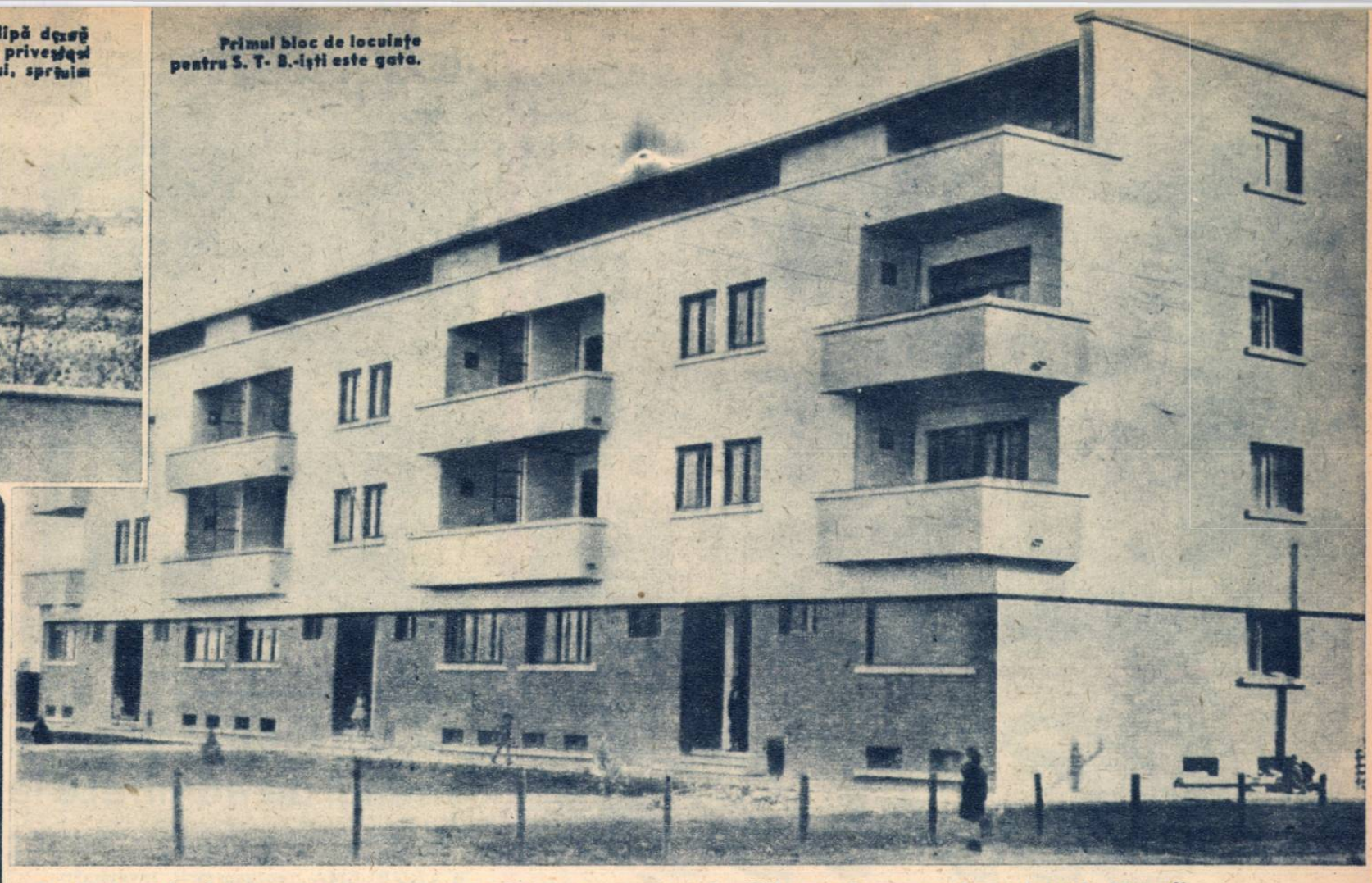

Primul bloc de locuințe pentru S. T. B.-iști este gata.

CASE NOI pentru OAMENI NOI

Grija pe care regimul de democrație populară din Republica Populară Română o arată oamenilor cari muncesc, se traduce, pe zi ce trece, în cât mai multe înfăptuiri menite să ridice nivelul de trai al oamenilor muncii.

Vizita pe care am făcut-o la parcul de locuințe pentru salariații Societății de tramvae din București și cele ce am văzut acolo, vor învedera felul cum întreprinderile și instituțiile noastre de stat, înțeleg să rezolve una din problemele care au preocupat și preocupă încă în foarte mare măsură pe oamenii muncii: Problema locuinței.

Cartierele mărginașe, periferiile și suburbanele au fost locurile unde, în toate timpurile, muncitorii și micii salariați și-au găsit refugiu. Cum arătau locuințele în care acești oameni își trăiau viața lor mizeră, cum arătau bordeele, hrubele, gangurile unde copii de muncitori se ofileau și se stingeau înainte de vreme, asta nu interesa regimul burghezo-moșieresc de pe atuncea.

Orașul plin de lumini orbitoare, lux și mașini în centru, svârlea la periferia lui tocmai pe oamenii care-i întrețineau strălucirea...

★

La capătul tramvaiului 17, aproape de malurile lacului Tei, pe un teren de circa 134.000 metri pătrați, se întinde un șantier pe care, începând din vara anului trecut, se lucrează cu febrilitate, la parcul de locuințe pentru salariații S.T.B.-ului.

Terenul a fost cumpărat de către Societate pentru amenajarea de locuințe și lucrările au început imediat.

Primul bloc de locuințe a fost dat deacum în folosință, altele două sunt aproape terminate.

In biroul șantierului, tov. inginer Busuioc, a întins pe masă planul lucrărilor:

— „Iată aici, sunt creșa și maternitatea. Clădirea este terminată și parterul este de acuma locuit.

Pentru definitivarea lucrărilor așteptăm instalațiile medicale, faianța, gresia pe care le-am comandat în străinătate. La etaj am instalat deocamdată căminul de ucenici, până la terminarea clădirii destinată căminului, care va cuprinde săli de cursuri, dormitoare, bibliotecă, sală de gimnastică, etc.

Urmărim, mai departe, planul lucrărilor.

— „Corpul B de locuințe care cuprinde 24 de apartamente este gata și a și fost dat în folosință. Un al doilea bloc urmează să fie terminat în curând. In termen de un an, proiectăm ridicarea unui bloc central, care să cuprindă toată instalația de încălzire a blocurilor, precum și finisatul la creșe și maternitate. După aceea, mai avem în proect alte 16 blocuri cu locuințe tip, muncitorești.

Părăsind birourile șantierului, ne îndreptăm, conduși de tov. inginer Busuioc, spre clădirea creșei și maternității.

Intrăm în prima sală: sala de spectacole, lungă, luminoasă, cu uși mari, prevăzute cu sticlă. Vara ușile vor fi demontate astfel încât sala să comunice direct cu o curte special amenajată pentru joacă.

Aici vor fi adunați toți copiii salariaților S.T.B.-ului, copii cari până acum aveau creșele instalate în barăci de lemn, pe lângă depouri.

Trecem mai departe prin dormitoarele spațioase și foarte luminoase. Alături instalații de băi, dușuri, chivete de dimensiuni potrivite pentru copii. Insăși caloriferele sunt de proporții miniaturale.

Lipsește deocamdată faianța, care va da și acestor încăperi aspectul de strălucitoare curățenie.

Observ grija mare pentru copii, pentru sănătatea și educația lor.

Insăși faptul că, maternitatea și creșa a fost prima clădire terminată, vorbește dela sine.

Apoi, în primul bloc terminat, cele 24 de apartamente au fost date în folosință în primul rând salariaților cu copii mulți.

Toate familiile care locuesc acolo, au între 5—12 copii. Pe una din săli, pe un panou mare stă scris: „Copiii sunt viitorul țării. Toată grija pentru ei".

★

Dintr'o încăpere isbucnesc deodată glasurile copiilor care intonează „Moscova".

Intredeschid ușa. In sala caldă, luminoasă, împrejurul mesei lungi și joase, copiii, cu obrajii rumeni, cântă cu însuflețire, cu ochii la educatoarea tânără, îmbrăcată în alb, care s'a așezat în mijlocul lor.

Pe o rampă de acces, urcăm la etaj.

— „Este prima oară că se întrebuințează la noi acest sistem, spune tov. inginer Busuioc. Copii nu vor urca pe scări ci pe această rampă" (un sistem de pante, care se întretae).

La etaj trecem prin dormitoarele căminului. Mai sus va fi maternitatea; colțul medical cu săli de consultații, tratamente, raze.

Bucătăria va avea și ea instalații electrice.

Surorile și îngrijitoarele vor avea camerele lor. Etajul III

(Continuare în pag. 14)

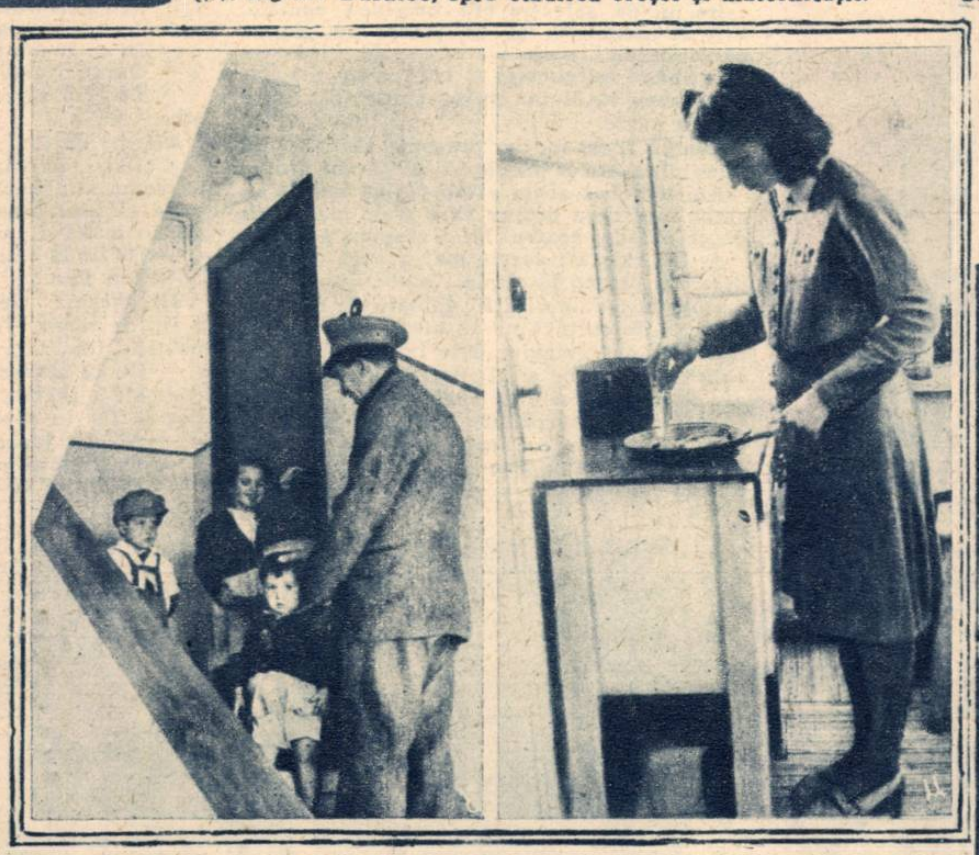

3) Copiii au eșit în întâmpinarea tatălui, care se întoarce mulțumit dela slujbă.

4) La plita de aragaz, Florica Pârvu pregătește masa.

5) La creșă copiii învață cântece și jocuri.

6) Interior din noile locuințe muncitorești: copiii se joacă sau își fac lecțiile în camere spațioase și luminoase.

Candidatul Mircea Popescu, dela „Artă Dramatică" recită cu deosebit elan o poezie

La examenul de canto: candidata Mocanu Ştefania execută o vocaliză

Arta găseşte pe făgaşuri noi

O dimineaţă printre candidaţii la examenul de admitere la Institutul de Arte

PROBLEMA reorganizării învăţământului artistic a frământat în anii de după 23 August 1944 pe toţi oamenii artei.

Realităţile de fiecare zi, ne-au pus în faţa unor constatări surprinzătoare

Pentru angajarea actorilor necesari teatrului de stat din Arad, a fost nevoe de o muncă obositoare, timp de câteva săptămâni, pentruca la sfârşit concluzia să fie, că nu avem elemente valabile fără angajament.

Da! Acesta este realitatea! Cum s'a ajuns la această situaţie? O simplă analiză ne va lămuri. Dacă ţineai să faci teatru, trebuia să treci, fie examenul la acel pseudo-sindicat al artiştilor dramatici şi lirici, fie la conservator ..

In afara faptului că rezultatul examenului depindea în bună măsură de buzunar, criteriul de selecţie era originea socială. Fiii de muncitori şi de ţărani nu puteau pătrunde aici, unde era nevoe de elemente aparţinând burgheziei şi care erau dispuse să-şi pună totul în slujba clasei din care făceau parte.

Pentru acest motiv, prezenţa sau absenţa talentului, era o problemă de planul doi.

Am întrebat acum vre-o câţiva ani, pe un actor mediocru despre care n'am mai auzit de ce a făcut teatru. Mi-a răspuns prompt:

— Nu există meserie mai uşoară şi eu nu prea mă pricep la nimic... sincer spus!

Dovada mediocrităţii, dublată de o totală lipsă de cultură ne-au oferit-o diversele examene de revizuire date în cadrul sindicatului artiştilor şi al tuturor salariaţilor din întreprinderile de spectacole, unde am putut afla cu surprindere, că „Romeo şi Julieta" e scrisă de Caragiale şi că autorul dramatic contemporan lui Shakespeare se numea Al. Jolson şi era cântăreţ negru.

Reorganizarea învăţământului artistic este o adevărată revoluţie. Institutul de arte, cu cele patru facultăţi — teatru, muzică, plastică, coregrafie — asigură celor cari prezintă calităţi, posibilitatea însuşirii în mod ştiinţific a materiei după metode noi, pe baza experienţii câştigate în 31 de ani dela Marea Revoluţie din Octombrie, de către oamenii artei din republica vecină şi prietenă, U.R.S.S.

Pentru aceasta — fostul palat Cotroceni a fost destinat ca local pentru şcoala în care se vor forma noi cadre artistice, intr'o ţară nouă, pentru oameni noi.

*

In ziua de 17 Noembrie au începnt examenele de admitere. Numai la secţia artă dramatică a facultăţii de teatru s'au prezentat peste 900 de candidaţi. In faţa şi în „gangurile" fostului teatru al Ateneului e agitaţie. Toţi vorbesc, toţi vor să afle câte ceva „nou" toţi au emoţii...

— In ce toane-i comisia?

— Oare întreabă ideologie?

— Te lasă să reciţi până la sfârşit? etc. etc.

Alături de unii gălăgioşi, alţii mai tăcuţi, mai timizi, parcă, îşi aşteaptă rândul... Par oarecum stingheriţi de tot ce văd. E limpede că sunt din provincie. Unul dintre ei are în mână o chitară.

— De unde eşti?

— Din Panciu.

Il cheamă Gegea Minu, are 18 ani şi e fiu de ţăran. Tatăl lui are un hectar de pământ. Jumătate vie, jumătate semănătură.

— De ce ai venit la facultatea de teatru?

— Mi-a plăcut. Ş'apoi dacă urmez aici, pot să fac în acelaş timp şi liceul seral.

— Ai mai jucat teatru?

— La Panciu, cu elevii şi cu U.T.M.-ul.

— Eşti U.T.M.-ist?

Comisia examinatoare la secţia de pian

Câteva clipe înaintea examenului de pian, candidata Michaela Cotaru exersează o bucată muzicală, imitând pe note, mișcarea degetelor pe claviatura pianului

O candidată în examen

Un candidat se pregătește pentru examenul de vioară...

— Da.

Și Gegea Minu ne lămurește: Tineretul nostru e organizat fie în U.A.E.R. fie în U.T.M. Impreună am făcut și muncă voluntară, împreună am jucat și teatru. Ei m'au trimis aici. Au spus că am talent.

— Și ai?

— Eu parcă așa simt. Dar...

Alături o tânără ține să precizeze că ea e un talent formidabil, că joacă pe o scenă unde a reușit la concurs prima dintre 6000 de candidați. Imposibil să o convingem de contrariu. Dealtfel și comisia a încercat, dar... n'a isbutit!

Atenția ne este atrasă de un tânăr elev, Duinea Tudor, de 15 ani. Se pare că are talent. Recită „Burtă Verde" de Marcel Breslașu. Președintele comisiei, tov. Zaharia Stancu, îi mulțumește și-l roagă să revină la anul. E prea tânăr. Candidatul începe să plângă. El vrea să facă teatru.

— Ai să urmezi și liceul?

— Dacă nu intru aici, plec și dela liceu!

Argumentul e convingător. El va urma liceul și va fi audient la facultatea de teatru. Și între timp va învăța să nu se mai supere pe școală.

Comisia se interesează de aproape de situația fiecărui candidat. Il ajută să-și învingă emoția, îl încurajază:

— Imaginează-ți că treci strada. Trece o mașină și-i gata să te calce. Te sperii, apoi observi, că te-a stropit.

Candidatul are fantezie și sinceritate. Se „sperie" bine, trage o înjurătură în gând și se șterge de noroi. E un brigadier, ospătar de meserie.

O tânără extravagant îmbrăcată, privește comisia de par'că ar vrea să farmece pe cineva.

— Ce s'a întâmplat la 7 Noembrie?

— Cred că proclamarea republicii.

Absolut autentic!...

Un flăcău din Comuna Limpești județul Gorj, Lungoci Gheorghe se urcă pe scenă. Are o voce bună și reale posibilități. E limpede că n'a avut cu cine să lucreze, dar că are toate șansele să crească. Vreau să-l cunosc mai de aproape. Era șeful echipei culturale din comuna sa. Imi vorbește de rostul echipelor culturale.

— Să știe și sătenii ce se întâmplă în lume, ce-i bine și ce-i rău, că'n întuneric au stat destul.

Ne vorbește de lupta împotriva chiaburimii, de activitatea organizației de partid din comună.

— La noi sătenii s'au lămurit! Acum, unii au lucrat împreună pământul, cu tractoare dela stațiunea de mașini. Merge mai repede și dă roade mai bune.

Și câte s'ar putea spune...

★

In Piața Amzei nr. 8 de asemeni lume multă. Se dau examenele pentru admiterea în facultatea de muzică. Și aici aceiaș schimbare de proporție în origina socială a candidaților. Majoritatea muncitori, țărani...

Alături de voci plăpânde, timide par'că, pe care le poți întâlni la tot pasul în Bucureștiul nostru înghesuit și fără aer — răsună puternice, sănătoase, noi — vocile celor din sate...

— N'am învățat niciodată muzica. Nu cunosc notele, dar vă pot cânta oricare din cântecele poporului muncitor.

Un alt tânăr tinde să ne cânte un „cântec de pe la noi", un cântec din satul care l-a trimis. Ca și tovarășul său din com. Limpești, a activat în echipele culturale sătești.

— Am vânturat satele cu echipele noastre. Avem echipe de teatru, de jocuri și de cântece. Sătenii ne așteaptă bucuroși în fiecare Duminică. Au început să ne cunoască. Un cântec te face să apuci de coarnele plugului mai cu poftă!...

„Milioanele de oameni simpli", după cum spune I. V. Stalin, dintre cari se vor recruta viitorii artiști ai poporului... sarcinile care stau astăzi în fața clasei muncitoare aflată sub îndrumarea Partidului ei se răsfrâng și în sectorul artei și culturii, cu atât mai mult cât — conștienți fiind — ne dăm seama că alături de reconstrucția materială a țării, trebue să vorbim și de opera de reconstrucție morală.

Să creem omul nou, să-i ridicăm nivelul cultural și politic, să-i desvoltăm dragostea de viață și să-l învățăm să prețuiască lupta cu tot ce-i vechi și retrograd, asta-i una din marile sarcini care stau în fața oamenilor artei.

SAVEL GRUNEA

PAȘA devine tractoristă

Publicăm mai jos traducerea începutului admirabilei nuvele „Filele unei vieți" de PAȘA ANGHELINA, apărută în revista „Litterature sovietique".

TATĂL meu, fost argat la fermă, organiză în 1925, împreună cu cei trei fii ai săi o cooperativă pentru munca în comun a pământului. Suflecându-și mânecile, se apucă să trudească spre a dovedi că se află pe drumul cel bun: Sculat în zori, ne deștepta pe toți și lucram la câmp toată ziua, cultivând cât puteam mai bine pământul colectiv.

— Omul trebue să muncească mereu, ne spunea tatăl nostru. Trebue să muncească, cât trăește.

Veni Primăvara lui 1928. Soarele de Aprilie strălucea. Pământul reavăn emana arome primăvăratice, mugurii se umflau, arborii începeau să înverzească.

In acest an a fost organizat în satul nostru, primul centru agricol. Tatăl meu conducea lucrările. Toată familia noastră aderă la colhoz. Era destul de numeroasă. Dela părintele nostru, noi copiii, Nicolae, Ivan, Vasile, Constantin, Nadia, Lelia și eu, deprinserăm — ce-i mai prețios în viață — dragostea de muncă, dragostea pentru cultivarea câmpurilor noastre colhoziene. Ne străduiam că facem cinste familiei. Culacii erau furioși, văzând cum ne întăream ferma noastră colectivă.

Colhozul primea fără încetare noui adeziuni. Viața devenea mai ușoară. Tatăl nostru era bine îmbrăcat, bine încălțat, vesel; noi copiii deasemeni trăiam îndestulați și mulțumiți.

Dușmanii vieții colhoziene, încercau însă să reziste, luptând ca puricele cu elefantul. Zvârleau cu pietre în ferestrele noastre. Culacii pregăteau asasinarea tatălui meu și amenințau: „Dacă Anghelinii nu părăsesc câmpul, casa lor va fi prefăcută în scrum".

Dar se părăsește un pământ cucerit cu prețul sudorii și sângelui?

Un pământ pentru care am luptat veacuri? — Un pământ care ne-a fost acordat de scumpa putere a Sovietelor noastre!

Aveam 16 ani. Pășteam vitele și le mulgeam, am fost rând pe rând, grăjdăriță, tractoristă.

Frații mei, Nicolae, Ivan și Vasile, munceau la câmp. Ei au fost aceia care au organizat la Staro-Bechevo un grup de J. K. Eu purtam cravata roșie a tinerilor pioneri, iar dânșii insigna Comsomolului.

Culacii spuneau zâmbind cu răutate:

— Ia priviți pe pitoacea asta cu nasul în vânt, și-a pus cravată roșie! Intâlnind-o pe mama pe stradă, i-au spus înciudați și cu venin:

— Vrei ca să ajungă ceva de capul copiilor tăi, ei bine, vom vedea noi... Dânsa le răspundea:

— Poate că sub guvernul vostru nu ajungeau nimic, dar sub puterea Sovietelor noastre, vom ajunge departe!

E ușor să vorbești azi de toate astea. Atunci însă, era greu, foarte greu. Colhozul era la primii lui pași. Culacii se agățau din toate puterile de pământ.

Indrăzneam să ne atingem de drepturile lor milenare, de proprietățile lor! Se aruncau asupra noastră ca fiarele, ca tigrii.

Intr'o noapte, am surprins doi din acești „tigri" la ferma de vite. Se strecuraseră în grajduri cu gând să ne ucidă vitele, protejați de besnă. M'am luptat cu dânșii și am încercat să-i împiedic să fugă. Mă întreb și azi, de unde am avut atâta putere: Am doborât cu o lovitură de pumn un roșcovan gogeamite găligan; cât despre celălalt, l-am împins în trapa deschisă, acolo unde ne păstram furajul. Unul dintre bandiți mă rănise la mână. A doua zi dimineața, sosiră oamenii colhozului.

— Mica mea Pașa, bandiții te-au tăiat? mă întreabă tata îngrijorat. Pufnii de râs:

— Ba, eu i-am muștruluit!

— Bravo, fata mea! răspunse tata. Tu ne arăți, cum trebue să învingem pe dușmanii vieții de colhoz.

— Am apărat bunul colhozului tată, am spus eu.

Ochii tatei scânteiară, chipul său se lumină:

— Imi dau seama că voi copiii sunteți pe drumul cel bun.

N'aș putea spune cât eram de fericită, câtă bucurie aveam în suflet, după aceste felicitări ale tatălui meu.

Eram printre prieteni, ei mă înconjurau și n'aveam nevoe de nimic alta. M'am apropiat de tata, i-am luat mâna lui mare și puternică pe care i-am sărutat-o; iar el mi-a sărutat-o pe a mea.

Zile mari începură în satul nostru, zile despre care îmi amintesc mereu cu emoție și mândrie.

Vara, noi, flăcăii și fetele colhozului, munceam din toată inima: ajutam părinților la seceriș. Recolta era frumoasă și acest fapt ne umplea de bucurie.

— Ei bine, prieteni, spunea tata, am avut o recoltă bună, anul ăsta o să fie făină deajuns pentru toată lumea. Grânarele Statului sunt pline de grâu aurit. Toate astea sunt ale noastre.

Mâinile noastre au creiat toată această bogăție. Muncim pentru noi, pentru Statul nostru.

II

Era în anul 1929. Un proverb spune că timpul coace mintea. Urmam la școală, dar serile de iarnă le petreceam la crescătoria fermei colhozului. Aici găseam timp să citesc pe Tolstoi, Gorki, Pușchin, Cehov.

Eram odată acasă și întârziasem cu treburile gospodăriei până noaptea târziu. Crăpa de zi, când fratele meu Ivan bătu la ușă. Când intră, văzui că depe hainele sale șiruia apa și parcă și ceva gros.

— Nu-i nevoe să-mi dai de mâncare Pașa, aș dori numai să pot dormi îndată, îmi spuse el. Am insistat să mănânce întâi ceva, ba chiar am țipat puțin. Știam că altfel nu-i chip cu dânsul să-l fac să accepte.

Ivan își scoase sumanul și se așeză la masă.

— De unde vii așa de târziu? l-am întrebat.

— Oh, o chestiune întreagă, ai s'o afli... și încă ce chestiune! Va exploda ca o bombă în sat, să plesnești de bucurie, nu alta! — spuse el enigmatic, dar în cele din urmă, îmi împărtăși taina: două tractoare au sosit în Staro-Bechevo. Un mecanic din oraș îl învață pe Ivan să conducă tractorul.

— Un tractor — și cum arată? întrebai eu.

Ivan începu să râdă.

— Este o mașină, dar o mașină deșteaptă, ea prăjește și seamănă singură.

— Complicată?

— Da.

— Aș vrea s'o văd.

— Vezi-ți de treburile tale, mi-o tăie scurt fratele meu.

— Și, de unde știi că tractorul nu-i și treaba mea, m'am rățoit eu. Fratele meu se ridică, se încheie la haină și rosti.

— E timpul să mă duc la tractor. Plecă.

Dela fereastră, văzui cum afară întunericul se risipea.

In clipa aceia, am înțeles mai mult cu sufletul decât cu mintea, ceeace înseamnă această mașină pentru colhoz. Gândul că locul meu era la volanul tractorului, nu mă mai părăsea.

Am vizitat de mai multe ori atelierul unde erau garate tractoarele.

Intr'o zi, am intrat în momentul când instructorul corecta caetele de curs ale viitorilor tractoriști. Două teancuri de caete se aflau pe masă. Cu ochelarii pe nas și creionul în mână, instructorul sublinia fără milă greșelile.

— Anghelin, spuse el, punând deoparte un caet, la practică ești bun, dar constat că nu prea cunoști teoria tractorului.

— Am să-mi dau silința Ivan Fedorovici, răspunse Ivan, roșind ca un școlar.

— Te-aș ruga chiar, tovarășe Anghelin, contez pe dumneata.

Fratele meu îmi aruncă o căutătură furioasă,

Nu i-am cunoscut până atunci această expresie. Ii era rușine că asistasem când i se făcuse observație, de Ivan Fedorovici. I-am spus:

— Degeaba îți faci sânge rău, o scoți tu la capăt.

— O știu și fără să mi-o spui tu! strigă el supărat.

— In cazul acesta, dece te superi? îi reproșă Ivan Fedorovici.

Instructorul se ridică și începu să se plimbe măsurând în lung și în lat atelierul.

— Hm!.., mormăi el apropiindu-se de mine. Te văd adeseori pe aici, te interesează tractorul?

— Da, m'am gândit...

— Să ajungi tractoriță? — întrebă el surâzând.

I-am răspuns afirmativ.

— Interesant, foarte interesant, dar nu te pot sfătui să conduci un tractor, este o meserie cu totul masculină. Nu s'a văzut încă o femeie conducând un tractor...

— Multe lucruri nu s'au văzut în sat înainte de sosirea la putere a Sovietelor, am obiectat eu.

— Nu te aprinde.

— Nu mă aprind. Vorbesc serios.

— E încăpățânată, nu o veți convinge. Când îi intră ceva în cap... acuma vrea să conducă tractorul! spuse fratele meu.

In unele momente ajungeam la disperare. Dacă îi spuneam ori cui, chiar mamei, ea încerca să-mi abată gândurile, să mă calmeze. Imi afirma „că nu e treaba fetelor să se ocupe de mașini".

— Invață, mica mea Pașa, Dumnezeu te va ajuta și vei putea ajunge institutoare, mă sfătuia dânsa. Cât despre tractor, asta e treaba flăcăilor, nu-i o meserie pentru tine.

Eram înjosită, nici mama mea nu vroia să mă înțeleagă...

Patruzeci și cinci de tineri, băeți și fete, din Staro-Bechevo, au plecat la oraș, să învețe. Se preparau să ajungă ingineri metalurgiști, de industrie chimică, agronomi, doctori. Iar eu, ce voi face? Visul meu era să ajung tractoristă. Indrăgeam pământul Vocația mea era cultivarea pământului, agricultura. Am moștenit aceasta dela tatăl meu, care la rându-i o moștenise dela tatăl lui și acesta dela ceilalți strămoși.

Puterea Sovietelor ne-a adus știința. Agronomul a venit la țară. Am început a pătrunde rostul unor cuvinte noi: „îngrășăminte chimice", „lucerna", „alternanța culturilor" dar mai cu seamă, tractorul și-a făcut apariția. Doream să fac ceeace nu a putut realiza tatăl meu: să ajung până la stratul gros al pământului și să dau țării, grâu mult și aurit.

Mare mi-a fost bucuria când am început să studiez la cursuri tractorul.

Iarna, învățam la școala tehnică, iar vara lucram la plugul cu atelaj. Mă apropiasem de scopul meu. Ivan avea acuma altă părere despre mine. Uneori, când nu era nimeni în jurul nostru, el îmi încredința volanul.

Era într'o zi de vară. Mă întorceam târziu acasă, ca întotdeauna când fratele meu îmi încredința conducerea tractorului său. Am deschis poarta. Tatăl meu scoase un fel de suspin când mă văzu: nu știa dacă râde sau plânge.

— Te-am văzut conducând tractorul, spuse el cu glas gâtuit de emoție.

— Poate că nu conduc încă prea bine, dar mai târziu...

— Nu, spune tata, mergi foarte bine, foarte bine spre a ajunge până la măduva bogată a pământului. Iți conduci bine tractorul.

Tata mi-a spus cuvinte scumpe inimii mele, cuvinte care doream să le aud. El mă îmbrățișă și spune:

— Nu vei mai părăsi tractorul. Ar fi cu adevărat mare păcat, dacă ai părăsi ce-ai început... Am devenit tractoristă în 1930. Obțineam rezultate bune: Tractorul meu se deteriora rar, în orice caz mai rar ca la alții, iar randamentul meu depășea pe al multora din tovarășii mei. Am primit carnetul „de lucrător de șoc" și insigna „muncitorilor de elită"; am fost recompensată cu un dar prețios și... am fost numită păzitoare a depozitului de benzină.

Mi s'a spus că asta este o avansare. Mai este nevoe să spun că mă simțeam rău?

(Continuare în pag. 14)

Pionerii în școala sovietică

PEDAGOGIA sovietică consideră școala drept veriga principală în educarea și instruirea generației tinere. Învățătorul sovietic, nu numai că învață pe elevi limba maternă, geografia sau matematica, ci îi educă în spiritul comunismului, el învață pe copii să stimeze munca, să iubească nemărginit Patria lor socialistă, să pună interesele colectivului mai presus de propriile lor interese, etc.

Pedagogul sovietic este ajutat în aceasta, în afară de comsomol, și de organizația de pionieri — uniunea benevolă a copiilor și adolescenților în vârstă de 9 până la 15 ani.

Principala problemă educativă a organizației de pionieri este de a ajuta școala și învățătorul în îmbunătățirea calității învățăturii, de a întări disciplina conștientă în rândurile elevilor, de a desvolta setea de cunoștințe a copiilor, a-i crește patrioți ai Patriei lor.

(Continuare în pag. 13)

Se face proba unui motor minuscul destinat aeromodelelor

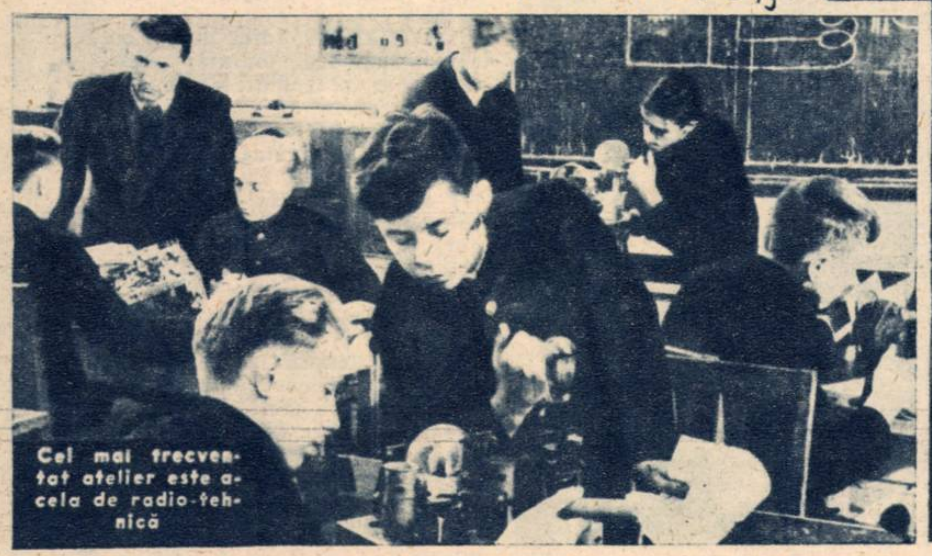

Cel mai frecventat atelier este acela de radio-tehnică

Pionerii sunt buni constructori de aeromodele

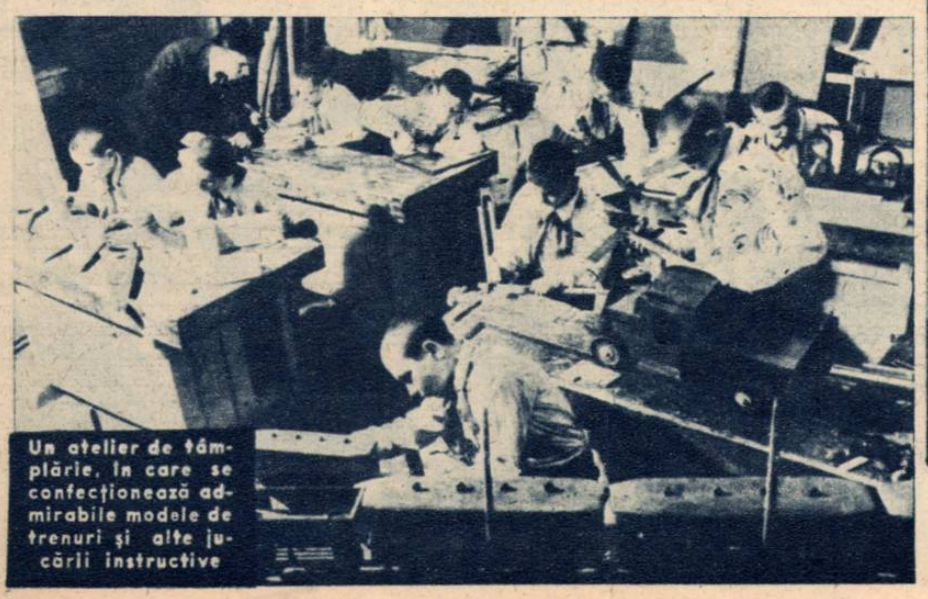

Un atelier de tâmplărie, în care se confecționează admirabile modele de trenuri și alte jucării instructive

Laboratorul de fizico-chimice, unde tinerii oameni de știință își fac ucenicia

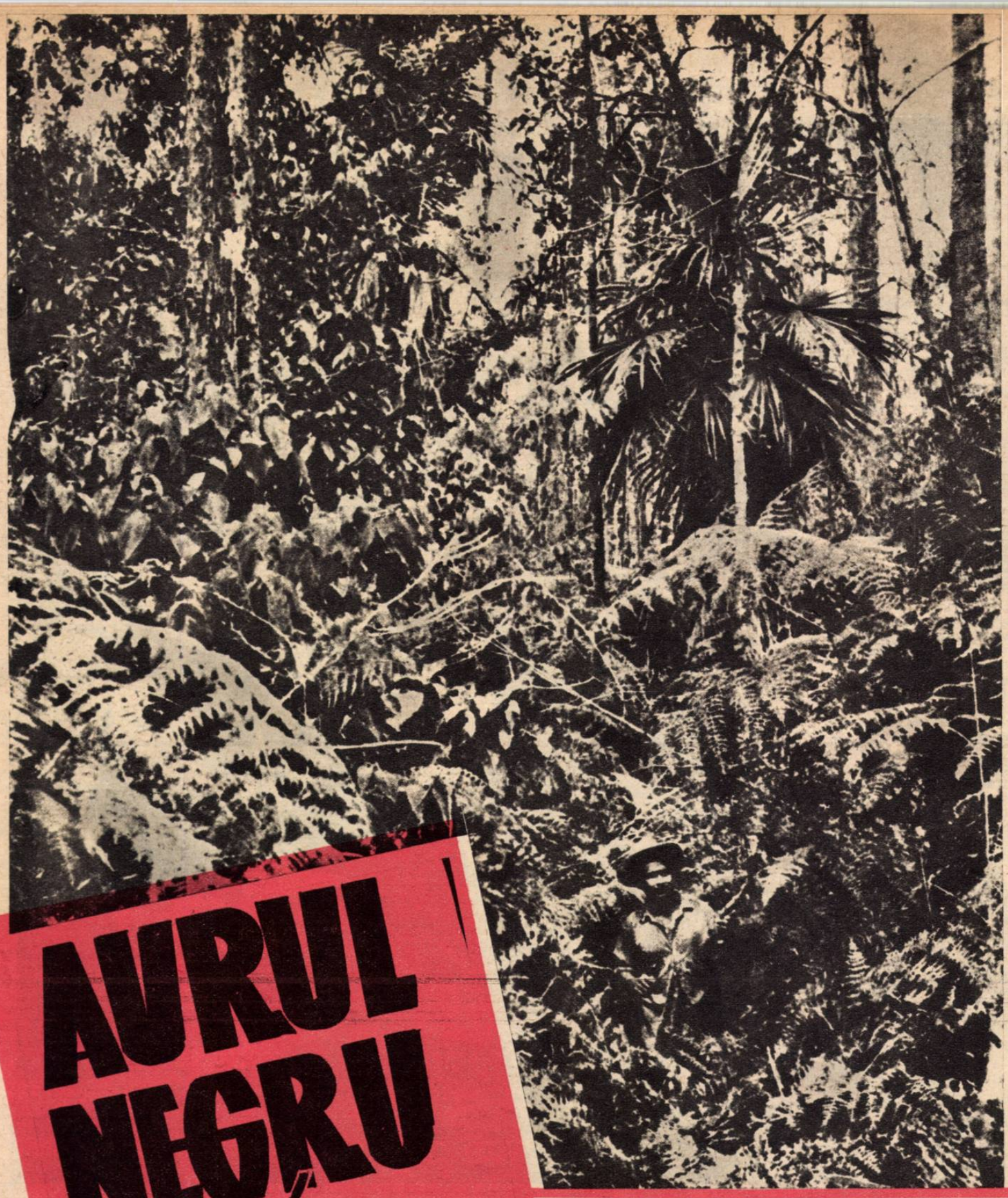

AURUL NEGRU al Venezuelei

O ŢARĂ BOGATĂ, RODITOARE ŞI FRUMOASĂ, CARE ESTE ŢINUTĂ IN CEA MAI NEAGRĂ MIZERIE DE UNELTELE INTERESATE ALE WALL-STREET-ULUI

Privelişte din pădurea virgină

ZIARELE au anunţat în cursul verii trecute un eveniment care a trecut desigur mai mult nebăgat în seamă de majoritatea cititorilor. Nu era un eveniment care să aibe vreo însemnătate oarecare pentru evoluţia politicii internaţionale şi cu toate acestea Washingtonul i-a dat cea mai mare atenţie. Despre ce era vorba?

In Iulie 1948, adică numai cu câteva luni mai înainte, senor Gallegoss, preşedintele republicei Venezuela din America de Sud, a făcut în urma invitaţiei preşedintelui Truman, o vizită în Statele Unite. Cu acest prilej a luat parte la o serie de solemnităţi, între care la inaugurarea unui monument în cinstea eroului naţional venezuelez Bolivar, în oraşul cu acelaş nume din statul Missuri, iar la sosirea sa la Washington, Casa Albă şi-a deschis larg porţile şi l-a primit cu mare pompă.

Dacă pentru multă lume toată această punere în scenă nu-şi prea găsea explicaţia, pentru oamenii Wall-street-ului, ca şi pentru cei din Venezuela, lucrurile nu erau chiar atât de greu de

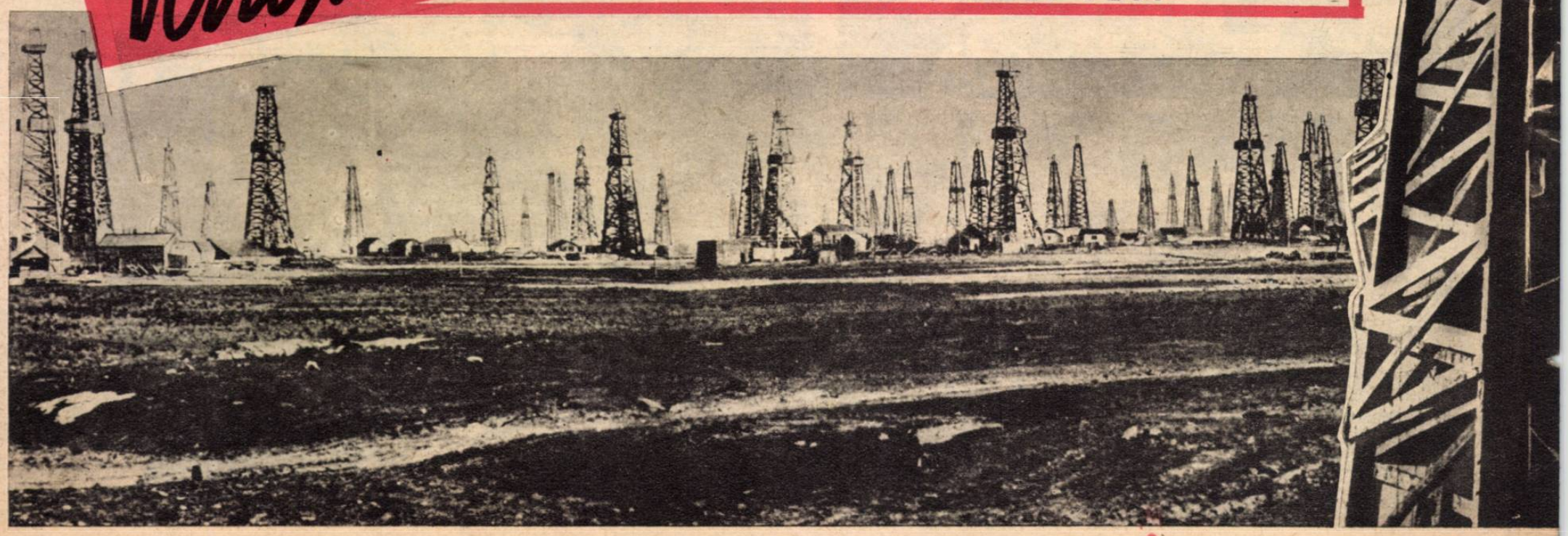

Câmpiile altădată populate de turme uriaşe de vite, sunt astăzi pustii

înţeles. Pentru gazde nu interesa persoana care le făcea vizita, ci faptul că această persoană reprezenta interesele unui grup de latifundiari din Caracas (capitala Venezuelei) şi că pe latifundiile acestor oameni se găsea din belşug „aurul negru", preţiosul petrol venezuelian.

Oriunde se manifestă suspecta simpatie a Wall-street-ului, prin oficina Departamentului de stat, se găsesc în mod sigur fie zăcăminte de petrol, fie de alte minereuri, sau în genere bogăţii pe care le râvneşte lăcomia monopoliştilor americani.

Pentru Venezuela petrolul este principala bogăţie, deşi nu singura, după cum vom arăta ceva mai încolo. In anul 1946 s'au extras din regiunile petrolifere ale ţării 56.700.000 tone petrol, iar în 1947, 63.500.000 tone. Pentru a se înţelege mai lesne ce înseamnă aceste cifre, este suficient să arătăm că producţia de petrol a Venezuelei ar fi suficientă pentru aprovizionarea largă a tuturor statelor din lume, cu excepţia Uniunii Sovietice şi Statelor Unite.

Rezervele de petrol care există în Venezuela sunt uriaşe. După ultimile calcule ar fi vorba de rezerve care ating cifra de 1.000.000.000 de tone, principalele zăcăminte aflându-se în provincia Zulia din apusul ţării. Dar în situaţia specială în care se află economia Venezuelei, tocmai bogăţia aceasta a însemnat marea nenorocire pentru muncitorii din industria petroliferă locală şi iată de ce: în timp ce o sondă din America de Nord dă în medie 2 tone de petrol zilnic, o sondă din Venezuela dă între 20 şi 30 de tone. Este dela sine înţeles, că în asemenea condiţiuni marile societăţi petrolifere, americane, care deţin acţiunile societăţilor venezueliene — în speţă este vorba de Standard Oil of New Jersey care are 75%, restul 25% fiind în mâinile monopolului britanic Royal Dutch Shell — nu au nici un interes să facă prea multe forări noi şi nici nu au nevoe să ţie mult personal, aşa că astăzi, cu toată producţia remarcabilă, în industria petroliferă venezueliană nu lucrează mai mult de 15-20.000 de oameni şi aceştia mizerabil plătiţi.

Ca pretutindeni în Venezuela se vădeşte odată mai mult contradicţia care există între imperialisme. De unde participarea capitalului englez la exploatările petrolifere din Venezuela depăşeau la un moment dat chiar 50%, astăzi, acest capital este sistematic eludat de cel american care-i ia locul.

Ar putea să pară curios că din totalitatea capitalului angajat în industria petroliferă venezueliană, nici un procent nu aparţine localnicilor. Cu toate acestea, asta-i situaţia. Clasa exploatatoare, burghezia şi moşierimea din Venezuela, n'a ezitat să trădeze interesele statului cedând, evident în schimbul unor simţitoare câştiguri personale, toate drepturile monopoliştilor străini, în ale căror trusturi sunt cointeresaţi.

Conform contractului existent între statul Venezuela şi societăţile petrolifere exploatatoare, statul urmează să primească 6% din producţia totală de petrol fie în natură, fie în numerar. Pentru stat ar fi cu mult mai avantajos să primească drepturile sale în natură, căci ar putea vinde petrolul pe piaţa mondială. Or, societăţile petrolifere, au fixat un preţ foarte scăzut de tonă, în speţă aproape un dolar şi jumătate, în timp ce ele îl negociază la 20 de dolari tona. Banii realizaţi din aceste diferenţe, sunt întrebuinţaţi de monopoliştii americani tocmai pentru subjugarea statului pe care-l exploatează sângeros.

Arborele sapodilla, din care se scoate răşina.

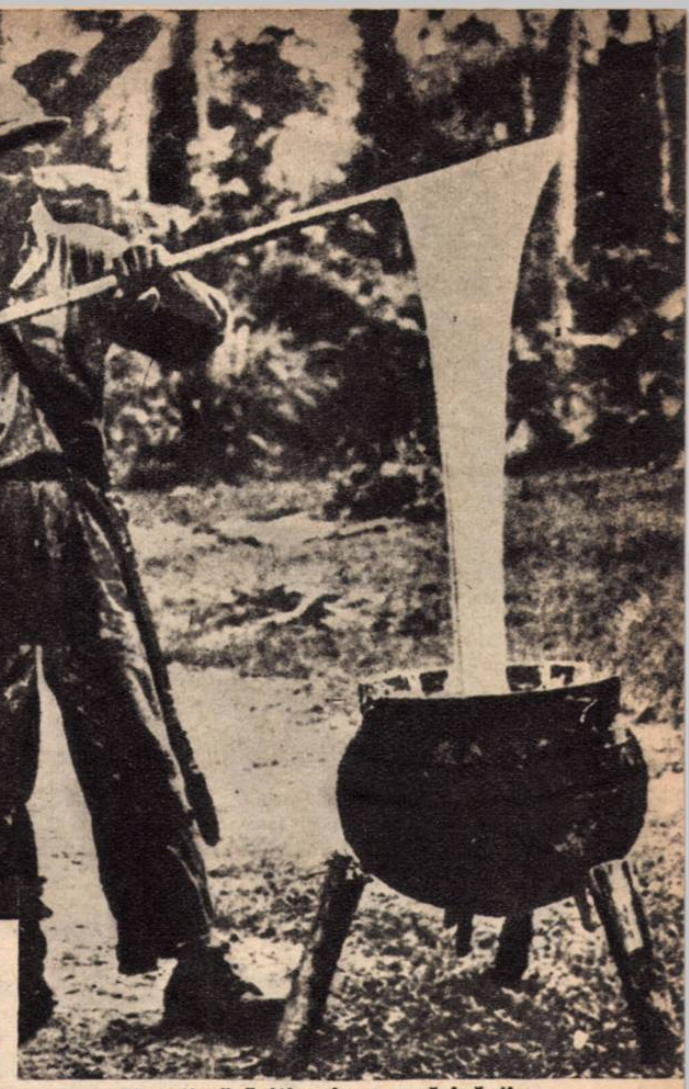

Ţăranii săraci extrag o răşină din care se poate prepara cauciucul. Dar monopoliştii nu admit nici acest mijloc de trai

In cifre, situaţia este următoarea, pentru drepturile cuvenite la cele 56.000.000 tone extrase în 1946. Venezuela a primit 278.000.000 bolivari adică 83.600.000 dolari. Dată fiind însă conjunctura specială din Venezuela, republica nu a primit aceste sume decât sub forma de produse finite americane, acestea la preţuri pipărate, deşi produsele nu sunt de prima calitate.

Sărăcirea statului exploatat în felul acesta a ajuns la un punct maxim. Starea ţăranilor şi a muncitorilor este jalnică. Protestând impotriva condiţiunilor dure ale contractului de muncă – nici acestea nefiind respectate de exploatatorii yankei — rezultatele obţinute au fost neînsemnate. In contractul de muncă erau prevăzute, dar numai formal, aprovizionarea magazinelor din centrele muncitoreşti cu articole de primă necesitate de bună calitate şi eftine, îmbunătăţirea măsurilor de securitate în timpul lucrului şi mărirea salariilor avându-se în vedere scumpetea vieţii.

La refuzul net al exploatatorilor, muncitorii au declarat grevă. Replica reprezentanţilor Wall-street-ului în acord cu clasa exploatatorilor venezueliană a fost înfometarea regiunilor petrolifere, prin sistarea oricărei trimiteri de alimente. Femei, copii şi bătrâni piereau de foame, pentru a nu se scădea veniturile monopoliştilor americani.

După sistemul yankeu, în regiunea petroliferă au apărut spărgătorii de grevă, armata şi poliţia, cari au căutat pe toate căile să intimideze pe lucrătorii cari luptau pentru drepturile lor.

Totuşi sub presiunea grevei, monopoliştii au trebuit să facă oarecari concesiuni, pentru ca imediat după încetarea grevei să treacă la o acţiune hotărîtă împotriva sindicatului mun-

(Continuare în pag. 14)

Aspectul mizer al unui sat din Venezuela

A 3-a LOVITURĂ

La 25 Octombrie 1943, armatele frontului al IV-lea Ukrainean, au străpuns fortificaţiile germane şi au pătruns în Tavria de Nord, înaintând fără încetare.

Ne aflăm la cartierul general al armatelor germane care apără Crimeea.

Comandantul forţelor germane, generalul Enekke, declară cu aplomb, arătând spre fortificaţiile construite sub comanda sa: „Crimeea este inaccesibilă. In faţa acestor fortificaţii, va cădea orice armată".

Orice armată, însă nu cea rusească.

Armata generalului Tolbuhin, a început lupta în regiunea Sivaş.

„Stalingradul nu se va repeta" spune Enekke.

Un atac de tancuri are loc la Armeansk. Dar nemţii primesc întăriturl. Genialul conducător al armatelor sovietice I. V. Stalin, ordonă încetarea atacului.

Plin de îngâmfare, Enekke declară că anul 1944 va fi anul victoriilor germane conform „itinerariului trasat de istorie"..., Berlin - Bacu-Bombay".....

Istoria trasează însă un alt drum în Crimeea: I. V. Stalin comunică generalilor săi planul de operaţii. In momentul în care armatele sovietice vor fi la Odesa, va începe ofensiva asupra Crimeei, concomitent, dela Nord şi dela Răsărit.

In timp ce în tabăra germană se discută cui îi va reveni Crimeea, soseşte vestea nimicirii la Leningrad a 11 divizii nemţeşti. Enekke îngrozit, murmură: „Stalingrad... Leningrad.... care va fi gradul următor?"...

A căzut şi Odesa şi la 8 Aprilie începe marea luptă pentru Crimeea. Enekke fuge. Armatele sovietice au ajuns la Sevastopol. După o luptă aprigă, drapelul roşu flutură victorios şi acolo.

A treia lovitură, cucerirea Crimeii, dă forţe noui armatelor sovietice, care fugăresc fără încetare pe inamic.

★

Acesta este filmul: un film care vădeşte, odată mai mult, forţa artei realist-socialiste, a acelei arte noui cu rădăcini înfipte adânc în mijlocul maselor muncitoreşti, o artă care este un instrument activ de luptă şi de desvoltare în mâinile clasei muncitoare.

Pelicula a fost produsă în studiourile cinematografice din Kiev, 1948, în următoarea distribuţie: Alexei Dikii, Nikolai, Bogoliubov, F. K. Blinnikov. V. I. Staniţân, I. V. Sumskii, Marc Bernes, Mihail Astangov, Serghei Martinson.

Cum au înţeles actorii să-şi interpreteze rolurile?

V. I. Staniţân este regisor şi unul din actorii de frunte ai Teatrului Academic de Artă din Moscova. In filmul „A treia lovitură" el a interpretat rolul generalului de corp de armată Tolbuhin. In chipul conducătorului sovietic de armate, creeat de el, este multă sinceritate şi simplitate, este calm şi hotărîre, este o deosebită forţă morală. Mihail Astangov în rolul generalului german Enekke, a creat chipul unui duşman puternic şi inteligent. Dar Astangov a jucat excelent şi rolul celuilalt Enekke, care a înţeles că totul este pierdut şi că Stalingradul se repetă în Crimeea. Deplorabil şi aproape nebun este acest Enekke, în momentul în care se salvează prin fugă.

PRAFUL D.D.T., O ARMĂ VIGUROASĂ IN LUPTA IMPOTRIVA INSECTELOR, HOLEREI, PALUDISMULUI ȘI TIFOSULUI

DUȘMANII NOȘTRI, INSECTELE

O nouă armă puternică în mâna oamenilor de știință împotriva insectelor: praful D. D. T.

D. D. T. adică: Dichlora-Difenil-Tricloretan.

Un praf albicios, cu un miros puțin agreabil, un adversar din cei mai periculoși ai insectelor transmițătoare de tifos, de holeră, de paludism.

Descoperit în anul 1874 de către chimistul Zeidler, acest praf a rămas multă vreme o simplă curiozitate de laborator fără nicio aplicare practică.

Abea în 1939, chimistul Paul Muller a pus în evidență două fapte esențiale: în primul rând, că praful D. D. T. este o otravă violentă pentru insecte, fiind în acelaș timp inofensiv pentru animalele superioare și în general și pentru om în special; în al doilea rând, că el, își exercită maximul său de eficacitate într'o proporție de 5-10% într'o pudră neutră, cum ar fi pudra de talc sau creta.

Iată deci, un produs sigur, ușor utilizabil și fără nici-un pericol pentru cel care-l întrebuințează, într'un cuvânt, o armă de prim ordin în mâna omului, în lupta pe care acesta o duce împotriva insectelor.

INAMICELE NOASTRE: INSECTELE

Este în deobște cunoscut că unul din agenții cauzatori ai paludismului (frigurilor) este un parazit al sângelui: un hematozoar. Pentru acest parazit, omul nu este decât o locuință intermediară în acelaș timp o veritabilă închisoare, din care el nu poate scăpa prin mijloacele sale proprii. Este necesar ca un țânțar de o specie anumită: anofelul, să sugă sângele omului bolnav, printr'o înțepătură, pentruca astfel hematozoarul liberat din închisoarea sa să se înmulțească în organismul omului nouii sale gazde. Dacă țânțarul astfel infectat înțeapă un om sănătos, îi transmite hematozoarele care se află în organismul său. Fără țânțar, nu ar fi posibilă transmiterea paludismului dela un individ bolnav la unul sănătos.

Un alt țânțar, dintr'o altă varietate, transmite prin înțepătura sa virusul frigurilor galbene și se știe că acesta a fost minusculul inamic, din a cărui cauză a eșuat prima tentativă de perforare a canalului Panama.

Un alt țânțar este transmițătorul unei boli tropicale numită „deng", boală care a apărut în urmă cu câțiva ani și în Franța de mijloc.

Impotriva tuturor acestor țânțari, praful D. D. T. s'a dovedit a avea o deosebită eficacitate. Pulverisarea unei cantități minime de praf la suprafața unei bălți este suficientă pentru a ucide toți anofelii.

Dela început, rezultatele uimitoare obținute au lăsat să se întrevadă posibilitatea unei acțiuni pentru exterminarea în massă a țânțarilor și a altor insecte vătămătoare, prin pulverizarea prafului D. D. T. din avioane și din helicoptere.

Și asupra muștelor, acțiunea prafului D. D. T. este la fel de rapidă și de eficace.

Recenta epidemie de holeră din Egipt a putut fi deasemenea oprită, grație unei ofensive masive declanșată împotriva muștelor cu ajutorul aviației.

In multe țări, spectrul tifosului, apărut următor condițiilor creeate prin distrugerile provocate de războiu, a putut fi înlăturat grație aceluiași praf D. D. T. Dar păduchele, transmițător al tifosului, rezistă un timp mai îndelungat acțiunii prafului D. D. T. Sunt necesare 12-18 ore pentru ca el să sucombe, după ce a fost pulverizat

Din primul contact cu praful, el nu mai înțeapă și prezintă simptome de paralizie.

Pe de altă parte, D. D. T.-ul nu distruge ouăle insectelor, dar cum acțiunea sa e foarte persistentă, păduchii sunt distruși imediat ce ies din ou, așa cum se poate vedea pe microfotografii. Păduchele abea născut, nici nu are timpul necesar să-și degajeze partea anterioară a corpului, căci praful ucigător își face efectul.

Muște, țânțari, purici, păduchi, toate insectele indezirabile sucombă sub acțiunea prafului D.D.T. și moartea lor înseamnă pentru om, distrugerea și poate, dispariția unora din cele mai mari flageluri ale omenirii: tifosul, holera și paludismul.

după *„Regards"*
de Dr. A. Căminaru

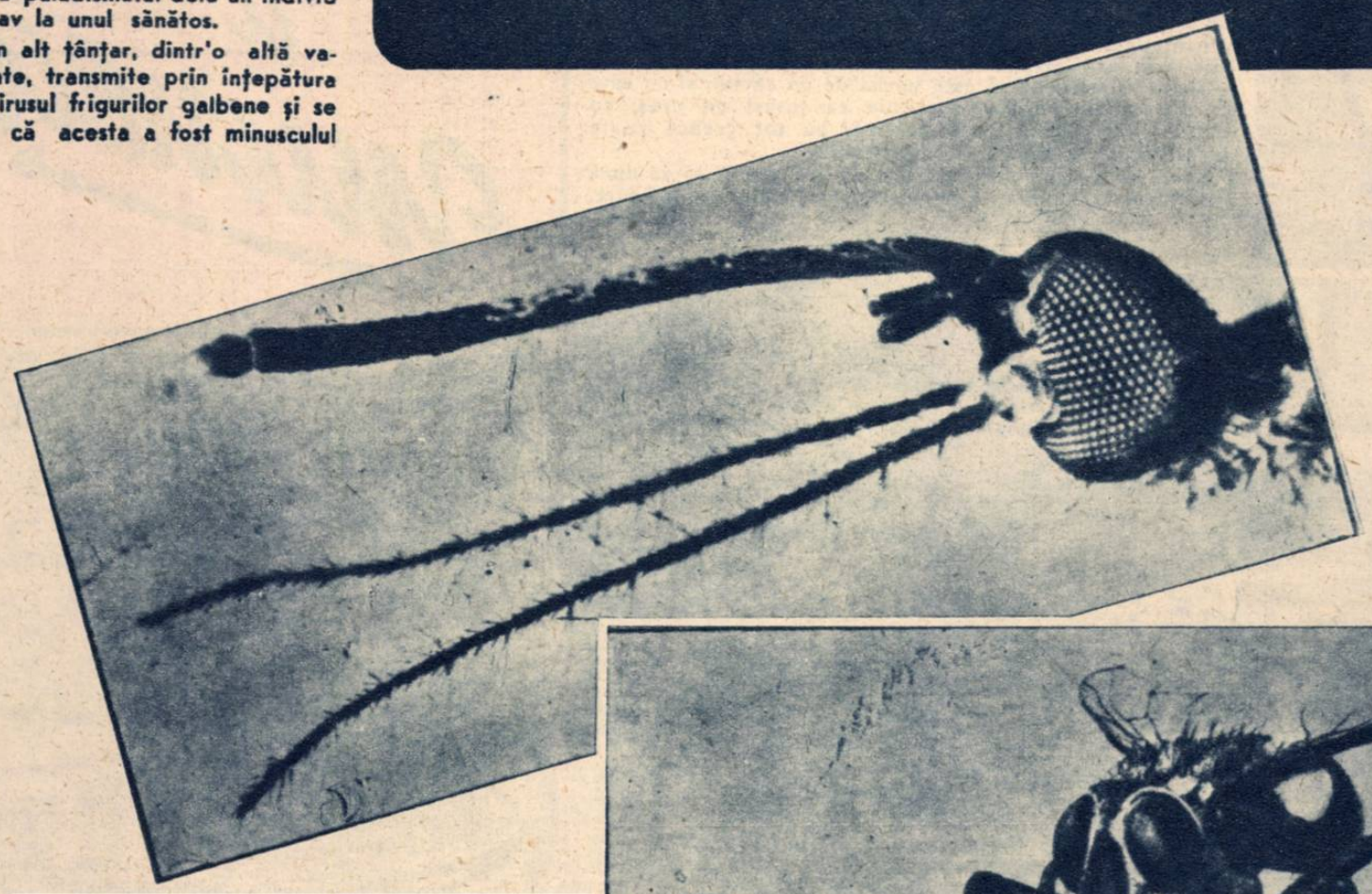

Acest instantaneu prezintă, mărit de câteva sute de ori, acul unuia dintre cei mai cunoscuți, și în același timp mai redutabili inamici ai sănătății noastre: Este țânțarul, transmițător de paludism și de friguri galbene.

Această muscă uriașe a fost fabricată în scopul de a se arăta modul în care insectele transportă germenii diferitelor maladii. Ea este acționată electric: merge, deschide și închide aripile.

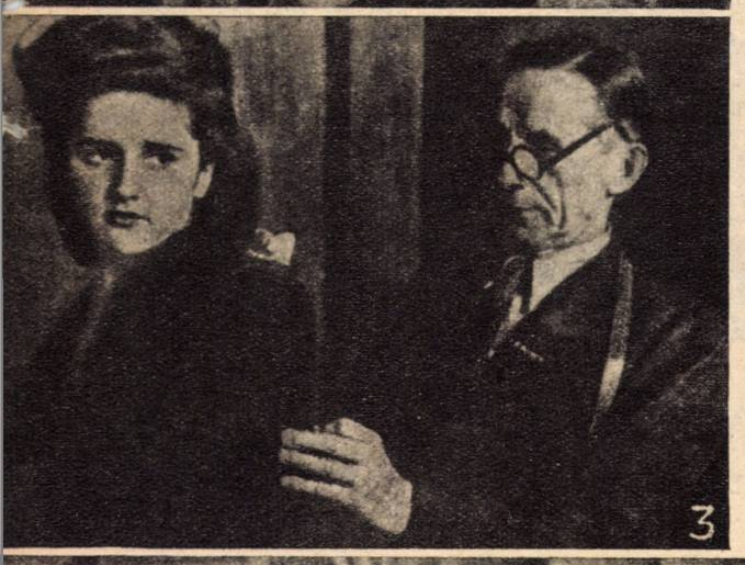

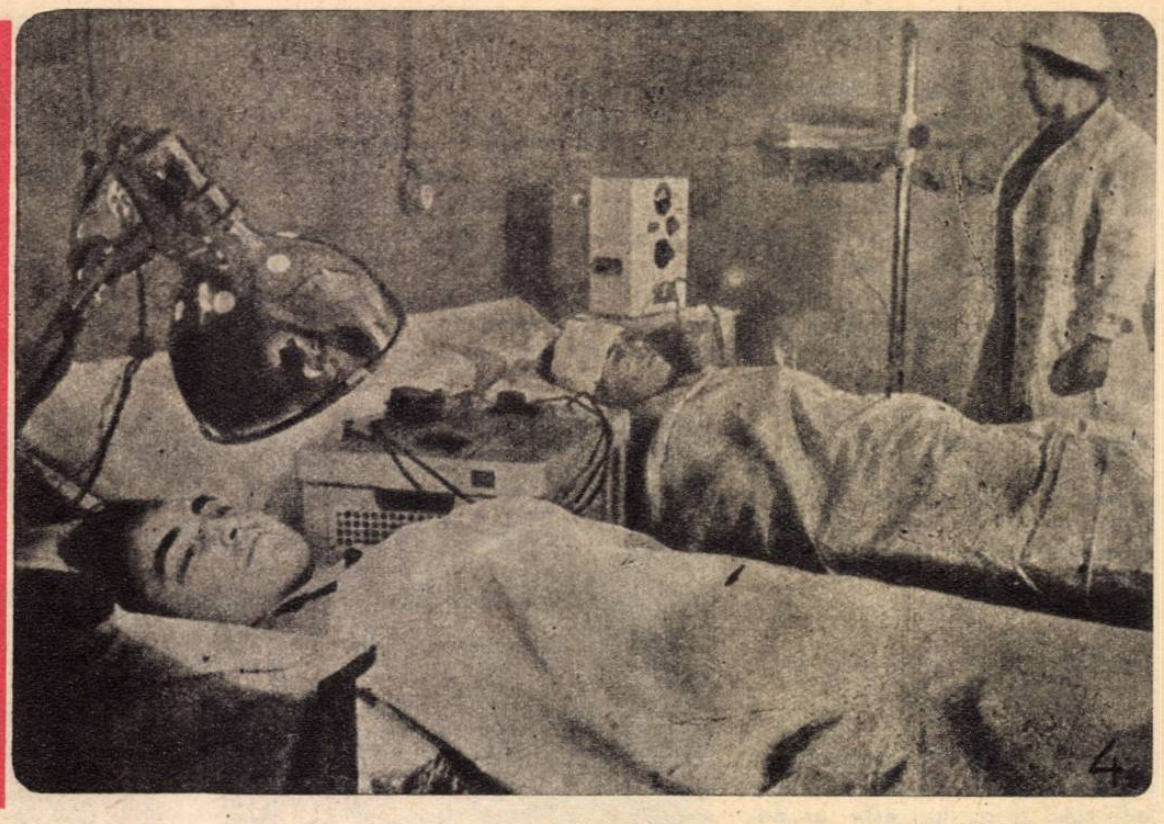

1. In cuprinsul coloniei există „fabrica bucătărie", unde se prepară masa pentru majoritatea celor încadraţi în munca din uzină. Bucătăria rece pregăteşte zilnic 20.000 porţii de mâncare, iar cofetăria 30000 porţii.

2. O lucrătoare cântă în faţa microfonului postului de emisiune al coloniei.

3. Un atelier de croitorie de damă stă la dispoziţia lucrătoarelor.

4. Un aspect al unui salon al sanatoriului.

Într'o colonie a muncii

SUNT numai şasesprezece ani de atunci. Intr'una din suburbanele Moscovei s'a început construirea unui nou gigant, a unei uzine care avea să aprovizioneze aproape întreaga industrie sovietică de automobile şi motoare, cu rulmerţi.

O mulţime de oameni entuziaşti au pornit să sape pământul, să puie temeliile betonate şi să ridice zidurile. Şi într'un timp record, marea uzină se ridica semeaţă spre înaltul albastru, iar în sălile imense, aerate şi luminoase, construite după cele mai avansate principii arhitectonice, maşinile unelte şi-au pornit zumzetul.

In jurul uzinei, pe un spaţiu liber imens s'au început însă simultan şi alte lucrări, socotite de tot atâta vitală însemnătate, ca şi uzina însăşi. Clădirile mai mici — numai în comparaţie cu uriaşa uzină — erau destinate locuinţelor muncitoreşti. In acelaş timp record s'a ridicat în jurul „Uzinei de rulmenţi", un adevărat oraş, colonia lucrătorilor gigantului industrial.

Astăzi, acest oraş al lucrătorilor uzinei, este unul din cartierele cele mai frumoase ale Moscovei. Este limpede că aci au putut fi aplicate cele mai moderne principii de urbanistică. Toate casele au un stil unitar, armonios, străzile sunt largi, având suficiente spaţii de verdeaţă.

Spuneam mai sus că este vorba de un cartier şi nu este exact: colonia aceasta constituie ea însăşi un oraş, cu instituţiile ei de utilitate publică, cu tot ceeace poate cere o viaţă civilizată şi confortabilă.

Lucrătorul uzinei de rulmenţi nu are nevoie să se ducă în centrul oraşului spre a-şi face cumpărăturile necesare.

El găseşte în imediata apropiere a locuinţei tot felul de magazine, de ateliere, o poştă a coloniei, farmacii, drogherii, ba şi un post de radio-emisiune al micului orăşel, unde se organizează programe cu elemente recrutate numai din lumea uzinei respective.

In centrul oraşului se ridică o clădire impozantă, care adăposteşte clubul muncitoresc. Este poate cea mai elegantă din colonie. Săli spaţioase de teatru şi cinema, unde se dau spectacole zilnice, sală de concert, precum şi numeroase încăperi destinate sporturilor, precum şi cercurilor muncitoreşti şahiste, filatelice, ştiinţifice, literare, etc. stau la dispoziţia celor cari lucrează în uzină şi prietenilor lor.

Cea mai mare atenţie s'a dat şi de data aceasta copiilor. In mijlocul unor parcuri minunate s nt adăpostite trei creşe şi trei grădiniţe de copii, pentru odraslele celor care muncesc în Uzina de rulmenţi. Atât creşele cât şi grădiniţele sunt puse sub controlul medical al unor oameni cu experienţă în pediatrie iar în grădiniţe activează pedagogi încercaţi. Mamele îşi aduc copiii la creşe sau la grădiniţă înainte de începerea lucrului şi îi iau acasă la terminarea echipei, sau seara. In timpul verii copiii sunt trimişi în casele speciale de odihnă pe care le are uzina în diferitele localităţi climaterice sau balneare. Toate aceste cheltueli sunt suportate în cea mai mare parte de stat, şi numai o infimă sumă este plătită de părinţii copiilor.

Pentru copii mai mari există şcoli de toate gradele chiar în colonie. Astfel în afara şcolilor elementare există şi trei şcoli medii destinate pregătirii cadrelor de lucrători superiori pentru industrie. Pentru acei tineri cari din oarecari motive nu au putut să-şi termine şcoala medie în termenul obişnuit şi cari sunt încadraţi în producţie, ex stă şcoli medii serale, astfel că ei au posibilitatea să-şi completeze studiile fără să-şi dăuneze prin sistarea lucrului şi să

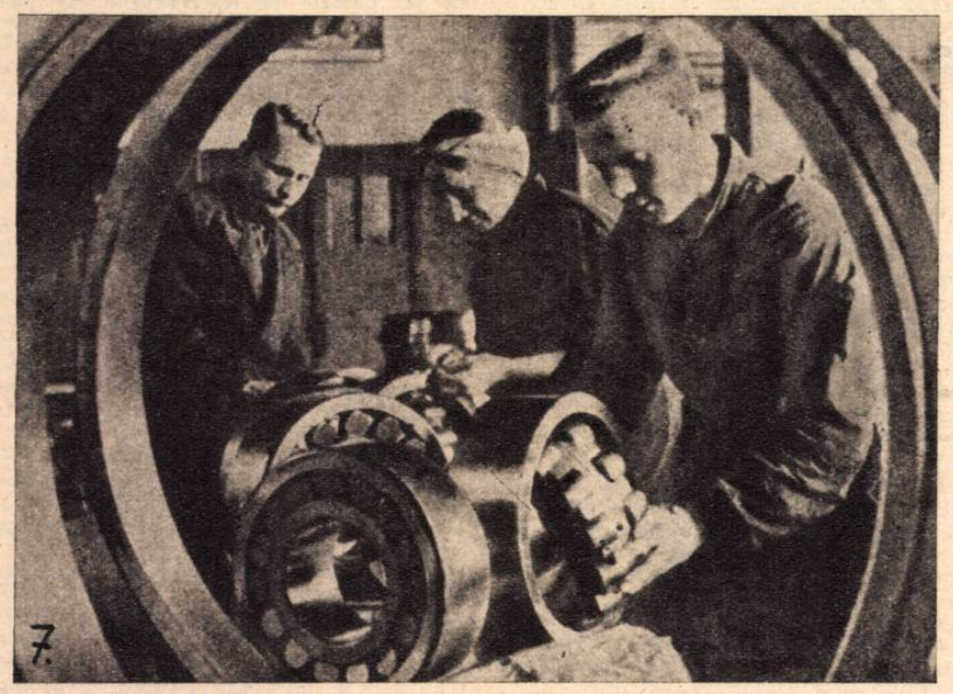

7.

5. In grădiniţele de copii ale coloniei, micuţii găsesc toate elementele pentru distracţie şi educarea lor.
6. Comsomolista Ana Panferova controlează bilele destinate rulmenţilor.
7. Mama Petrova şi cei doi fii ai ei lucrează în aceeaş echipă şi în aceeaş secţie a uzinei.

6.

obţie diplomele care să le permită să facă şi studii superioare.

O foarte mare atenţie este acordată sănătăţii muncitorilor. Ca anexă a uzinei funcţionează o policlinică excepţional de bine dotată, condusă de medici de specialitate şi care stă cu totul la dispoziţia muncitorilor. Un sanatoriu dintre cele mai moderne este pus deasemenea la dispoziţia celor cari au nevoie în cazuri care necesită o internare. Intreţinerea în sanatoriu este plătită în proporţie de 70% de sindicatul de care ţine muncitorul respectiv.

Lucrătorii uzinei de rulmenţi îşi petrec mai tot timpul liber în „Clubul muncitoresc", unde găsesc, după cum am mai spus, toate distracţiile. Este interesánt de arătat, că pe scena teatrului coloniei se produc în afara trupelor de actori profesionişti şi diletanţi din sânul coloniei, ale căror spectacole sunt preţuite de spectatori.

In fiecare Sâmbătă seara, tineretul coloniei dă o serată, cu care prilej se produc actori şi diletanţi.

Astfel îmbiind armonios viaţa de muncă şi viaţa artistică şi culturală, muncitorii din uzina de rulmenţi din Moscova, sunt o dovadă vie a isbânzilor minunate din frumoasa şi măreaţa patrie a socialismului.

PIONERII IN ŞCOALA SOVIETICĂ

(Urmare din pag. 7)

Aceste sarcini organizaţia de pioneri le rezolvă în strâns contact cu şcoala, profesorii, cu organele învăţământului. Iată dece, spre deosebire de org nizaţiile de tineret din alte ţări, care unesc pe copii după locul domi ilului lor, sau după alte indice, organizaţia de pioneri din URSS se creiază pe lângă şcoli.

Din detaşamentele de tineri pioneri fac parte elevii uneia sau a câtorva clase. Detaşamentele de pioneri ale unei şcoli se unesc în grupe. Planul lucrărilor unui grup trebue să fie aprobat de directorul şcoalei şi este inclus de el în planul general a şcoalei pentru activitatea de educare a elevilor.

Adunându-se de două-trei ori pe lună, pioneriia scultă conferinţele responsabililor asupra diferitelor probleme din viaţa şcolară, iau parte la simpozioane, închinate celor mai interesante cărţi apărute în literatura pentru copii, organizează diferite competiţiuni sportive, jocuri etc. Sub conducerea responsabililor, pionerii fac excursiuni şi marşuri.

A învăţa cât se poate de bine — iată prima datorie a şcolarului sovietic. In consecinţă, detaşamentul de pioneri acordă o deosebită grijă acestei probleme, urmărind cu atenţie cum învaţă fiecare pioner. Dacă cineva dintre aceştia rămâne în urmă, tovarăşii din detaşamentul lui îl ajută să repete materia predată, să-şi corijeze notele. Insuşi faptul acesta educă elevii sovietici în spiritul de camaraderie şi ajutor tovărăşesc.

Dacă pionerii detaşamentului observă, că vreunul dintre tovarăşii lor s'a lenevit, lipseşte dela lecţii, îi înşeală pe învăţători, etc., atunci un astfel de pioner va avea de suportat discutarea cazului în detaşament şi mustrarea camarazilor săi. Detaşamentul nu se va linişti până ce acest membru al său nu se va îndrepta.

Influenţa colectivului de copii se extinde nu numai asupra purtării elevilor în şcoală, ci şi în afara acesteia. Prin urmare, în problemele de educaţie morală, organizaţia pionerilor joacă un important rol.

Organizaţia pionerilor nu numai că exercită o funcţiune de control social asupra succeselor în învăţătură a camarazilor săi. Ceva mai mult, responsabilii din detaşament, îşi îndreaptă eforturile pentru a trezi prin orice mijloace setea de cunoştinţe a elevilor. Educaţia morală şi fizică a copiilor — iată care este grija principală a organizaţiei pionerilor.

Din iniţiativa pionerilor, în şcolile Uniunii Sovietice se creiază cercuri ale tinerilor amatori de istorie, geografie matematică, literatură, ştiinţe naturale, etc. In aceste cercuri, în timpul lor liber, pionerii, fiind conduşi de pedagogi, aprofundează cunoştiinţele căpătate în şcoală. Ei vizitează împreună muzee, organizează excursii. Toate acestea nu numai că desvoltă pe şcolari, dar ajută la evidenţierea capacităţilor şi talentelor lor.

Detaşamentele de pioneri ajută profesorului să câştige interesul elevilor pentru un obiect sau altul, să le lărgească orizontul. Acestea sunt întâlniri cu savanţi, inventatori, discutarea cărţilor citite, serate literare, matineuri, dispute. Pionerii organizeaza cu ajutorul şcoalei olimpiade şi competiţii a tinerilor matematecieni, fizicieni, expoziţii a lucrărilor tinerilor naturalişti, a tinerilor technicieni-electricieni, amatori de radio, etc.

Trezind copilului interesul pentru ştiinţă, organizaţia de pioneri dă posibilitatea şcolarului de a realiza năzuinţa acestuia de a participa activ în diferite cercuri, în societăţi ştiinţifice pentru copiii de pe lângă Casele de Pioneri, în timpul excursiilor şi a marşurilor, şi însfârşit, în munca folositoare. Pionerii ajută colhozurilor să facă experienţe asupra plantelor, îngrijesc pomii fructiferi, iau parte la înverzirea oraşelor şi satelor. Tinerii technicieni fac cea mai simplă aparatură pentru laboratoarele şcolii; tinerii naturalişti strâng pentru muzeele şcolare diferite colecţii de insecte, minerale, plante, herbarii, etc.

Toate acestea sunt un rezultat al activităţii comune a învăţământului şi a responsabilului, — care este recomandat de organizaţia comsomolistă, care conduce direct pe pioneri.

Cel mai bine se poate observa aceasta direct în clase, în detaşament. Responsabilul detaşamentului (băiat sau fată) are nevoe de pedagogul clasei, pentru că aceasta este mai experimentat din punct de vedere pedagogic. La rândul său, dirigintele se sprijină pe responsabil, care are calitatea de conducător obştesc al elevilor. Cu cât mai strâns este contactul învăţătorului cu responsabilul, cu atât mai bine lucrează detaşamentul de pioneri, cu atât mai înaltă este disciplina, cu atât mai bine învaţă elevii.

Legătura multiplă dintre şcoală şi organizaţia obştească a copiilor, legătura dintre învăţător şi responsabil, dă rezultate admirabile în educarea tinerei generaţii sovietice.

ALEXANDR STROGOV
redactorul revistei sovietice de tineret „Vojatâi"

CONFERINŢA DE PRESĂ A F.N.T.D.R.-ului

In ziua de 20 Noembrie a avut loc în sala A. G. I. R., o conferinţă de presă convocată de Federaţia Naţională a Tineretului Democrat din Republica Populară Română. cu ocazia întoarcerii în ţară a delegaţiei tineretului român care a vizitat recent Uniunea Sovietelor.

A vorbit tov. Gh. Florescu, preşedintele F. N. T. D. R., şi membru în C. C. al P. M. R., despre gloriosul tineret comsomolist al Uniunii Sovietice.

Conferinţa a fost urmărită cu un deosebit interes de reprezentanţii presei, care, la sfârşitul expunerii au pus o serie de întrebări. referitoare la sarcinile trasate tineretului sovietic prin rezoluţia publicată de C. C. al P. C. (b) al U.R.S.S. cu ocazia celei de-a 30-a aniversări a Comsomolului.

A răspuns tov. Petre Lupu, arătând că principala sarcină trasată de Partid Comsomolului, următor condiţiilor creeate prin terminarea victorioasă a războiului asupra fascismului, este aprofundarea ideologiei marxist leniniste şi desvoltarea acesteia în masse cât mai largi de tineri.

In aceeaşi zi, tov. Petre Lupu, secretar al Uniunii Tineretului Muncitoresc a vorbit în faţa activelor centrale şi judeţene ale organizaţiilor din F.N.T.D.R. despre vizita delegaţiei tineretului din R.P.R., în Uniunea Sovietelor.

Tov. Petre Lupu vorbind în faţa activelor centrale şi judeţene F.N.T.D.R.

Tov. Gheorghe Florescu, vorbind în sala A.G.I.R., la conferinţa de presă convocată de F.N.T.D.R.

CASE NOUI PENTRU OAMENI NOI

(Urmare din pag. 3-a)

cuprinde în întregime locuinţele personalului permanent.

★

Când bătem la uşa unuia din apartamentele blocului, care este locuit, patru căpşoare de copii apar în prag.

Sunt copiii lui Ştefan Ţurcaş, mecanic la Depoul Ştefan cel Mare. Dina, este cea mai mică dintre ei, iar cel mai mare este Traian; între ei: Marioara şi Alexandru. Patru copii, care până nu de mult locuiau, împreună cu părinţii, într'o cămăruţă întunecoasă şi mizeră, la una din periferiile oraşului.

— Camera nu avea ferestre, ci numai o uşe mică şi întunecată, ne spune mama c re trebăluieşte prin bucătărie. Vă închipuiţi cât era de întunerec şi ce greu, cu copii. Iarna frig şi umezeală. Aici avem căldură centrală; azi avem apă caldă.

Intrăm prin odăi. Apartamentul are două camere cu dulap în perete, bucătărie cu dulap în perete şi sală de toaletă cu duş şi balcon. Peste tot, lumină multă, pereţi albi.

La un etaj mai sus, un alt tip de apartamente, având în plus cămară şi plită de aragaz la bucătărie.

La etajul III se deschide o terasă mare care are vederea spre lacul Tei.

Pe terasă, o femee tânără: Florica Pârvu, soţia lui Gheorghe Pârvu, lăcătuş la Depoul Ştefan cel Mare.

Până când s'a mutat aici, locuia împreună cu soţul ei într'o cameră mizeră. Dar s'o lăsăm să vorbească.

— Odăiţa dădea pe un gang, aşa că zi şi noapte trebuia să stăm cu lumina aprinsă. Era şi umezeală multă că mă şi îmbolnăvisem.

Şi, prin contrast cu ura cu care vorbeşte de trecutul negru de mizerie şi de obscurantism, când ne vorbeşte de noua sa locuinţă, chipul acela dârz de muncitoare se luminează într'un zâmbet cald în care se răsfrânge toată dragostea ei pentru Partid şi pentru regimul de democraţie populară din ţara noastră.

★

Când coborâm pe scara curată, copiii, sezisaţi de vizita noastră, ne ies mereu în întâmpinare.

Pentru ei, pentru viitorul lor fericit, regimul de democraţie populară în frunte cu P.M.R. depune toate străduaniile.

Clădirile luminoase, încăpătoare, higienice şi confortabile pe care le ridică braţele muncitorilor, arhitecţilor, inginerilor, se înalţă pe zi ce trece învederând grija pe care Republica Populară Română o are pentru oamenii muncii, ziditori ai societăţii socialiste.

ADA BARSEANU

RUBRICA ŞAHULUI

COLŢUL PROBLEMEI

GHEORGHE GIOŞMAN — Ţânţari-Braşov

No. 27—28 **inedite**

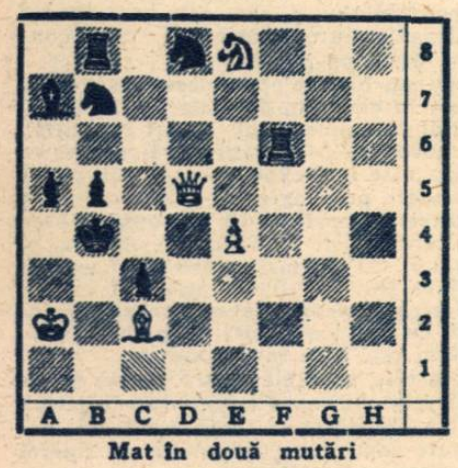

Mat în două mutări

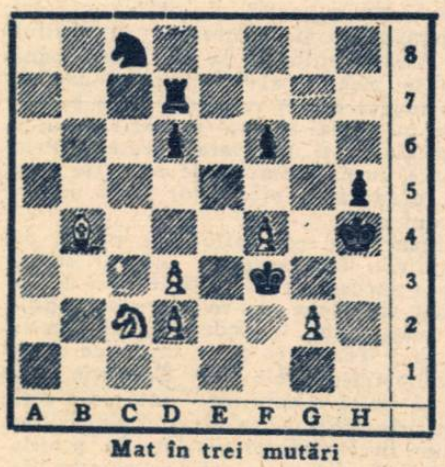

Mat în trei mutări

Mulţumim pe această cale D-lor Gh. Goşman şi ing. L. Loewenton pentru problemele inedite trimise spre publicare revistei noastre.

★

ŞAHIŞTI! Participaţi cu toţii la concursul nostru *permanent* de deslegări de probleme care a început cu problemele apărute în numărul trecut al revistei: Condiţiunile de participare sunt următoarele: 1) Deslegătorii sunt obligaţi să trimeată soluţiile problemelor şi studiilor din fiecare număr plus cuponul din revistă. Netrimiterea soluţiilor din două numere consecutive, atrage după sine pierderea punctelor câştigate. 2) Pentru fiecare soluţie justă se acordă un număr de puncte egal cu numărul mutărilor problemei. Pentru studii şi probleme cu mai mult de cinci mutări, se acordă cinci puncte: Pentru indicarea soluţiilor duble, incorectitudinei sau insolubilităţii unei probleme, cu arătarea întenţiei autorului se acordă câte două puncte la probleme şi câte patru puncte la studii. 3) La atingerea unui total de 50 (cincizeci) de puncte, fiecare deslegător primeşte ca premiu cărţi din *„Editura de Stat"*.

Deslegările însoţite de cupoanele respective vor fi trimese pe adresa: „Realitatea Ilustrată" pentru „Rubrica şahului" str. Constantin Mille No. 5—7—9 Bucureşti I.

PAUL DIACONESCU

BILETE DE CINEMATOGRAF CU 50% REDUCERE

In dorinţa d° a fi cât mai pe placul cititorilor, revista noastră a obţinut la principalele cinematografe din Capitală şi din ţară, bilete cu 50% reducere. Ca atare în cinematografele mai jos enumerate, vor putea intra la spectacole două persoane pe un singur bilet. Cititorii noştri vor detaşa biletul special din revistă, şi-l vor prezenta la cassa cinematografului respectiv.

LISTA CINEMATOGRAFELOR ŞI PROGRAMELE FILMELOR

BUCUREŞTI:
Cinema Marna: *Reintoarcerea victorioasă*
„ Izbânda: „ „
„ Moşilor: *Căi albastre*
„ Odeon: *Reintoarcerea victorioasă*

CRAIOVA:
Cinema Scala: *Adolescenţa poetului*
„ Apollo: *Tadjikistan*
„ Select: *Patru inimi*

BRAŞOV:
Cinema Reduta: *Patru inimi*
„ Rodina: *Când trandafirul înfloreşte*

GALAŢI:
Cinema Odeon: *Căsătorie în umbră*

IAŞI:
Cinema Sidoly: *Petru cel mare*
„ Phönix: *Cei 7 viteji*

PLOEŞTI:
Cinema Roxy: *Oameni fără aripi*

BARLAD:
Cinema Francez: *Spre cer*

GIURGIU:
Cinema Modern: *Chestiunea Rusă*

P. NEAMŢ:
Cinema Popular: *Prinţesa mofturoasă*

SIGHIŞOARA:
Cinema Apollo: *Chestiunea Rusă*

R. VALCEA:
Cinema Adriani: *Inima noastră*

TG. JIU:
Cinema Căldăruşe: *Balada Siberiei*

C. DE ARGEŞ:
Cinema Aro: *Foc la graniţă*

TULCEA:
Cinema Popular: *Oameni fără aripi*

PAŞA DEVINE TRACTORISTĂ

(Urmare din p 6)

mă adresam mai multor instanţe, am explicat, am cerul să mi se dea din nou tractorul meu. Către cei cărora mă adresam, erau unii cari nu vroiau să mă înţeleagă, am fost sfătuită să nu fac tărăboi şi să-mi păzesc depozitul.

Eu ştiam însă, că ori de câte ori este vorba să aperi o cauză dreaptă, ai sprijinul Partidului. M'am dus să-l găsesc pe Ivan Mihailovici Kurov, la Secţia politică a staţiunii de maşini şi tractoare din Staro Bechevo.

Era uşor să-i vorbeşti, e drept că trebuia de aşteptat, dar nu aveam ce face erau în sală tractorişti cari veneau dela câmp şi dânşii mi-au spus lucruri interesante despre noul şef al Secţiei politice.

Intrând, eram atât de emoţionată, încât eram cât pe ce să plâng. De îndată ca am auzit însă vocea lui Kurov, care mă întreba politicos;

„Cu ce vă pot fi de folos?" toată emoţia mi-a dispărut. Apoi am fost din nou emoţionată, de astă dată de bucurie.

Ivan Mihailovici mă ascultă cu atenţie. Voi ti totdeauna recunoscătoare acestui om, nespus de plăcut, acest.i bolşevic inteligent şi delicat.

— Locul tău va fi la tractor îmi spuse el când l-am întrebat dacă şi el crede că tractorul nu este o ocupaţie pentru femei.

Cercetând cu grijă, argumentele pro şi contra, în cele din urmă am sfârşit prin a hotărâ că trebue să se înfiinţeze o echipă de tractoriste. Am înţeles vorbind cu Ivan Mihailovici, că exemplul meu singur nu-i îndestulător şi că va trebui să adunăm o colectivitate importantă de tractorişti-femei, un „puternic grup de şoc" cum spunea dânsul.

De îndată ce vom lucra ca adevăraţi „udarnici" cine va mai îndrăzni să spue că locul nostru nu-i la volanul tractorului?

Kurov se pasionă de proectul nostru.

Puţin după asta, au fost organizate cursuri de scurtă durată pentru conducătoare de pluguri trase de tractoare. Două zeci şi cinci de fete îşi făcură ucenicia la conducerea tractoarelor. Brigada mea cuprindea pe Vera Anastasova, Liuba Fedorova, Vera Kosse, Natalia Radcenco, Marusia Rodnicenco, Vera Zaltopup şi Vera Yurieva. Erau cu toate, fete vesele, pline de dragoste de viaţă, prietene cu care mi-am împărţit necazurile şi bucuriile.

In sfârşit, veni şi primăvara lui 1933. Tractoarele erau gata. Membrele brigadei noastre nu aşteptau decât un semnal. Se făcură ultimele preparative. Se controla şi se pregătea totul ca în ajunul unei bătălii. Fetele erau emoţionate. Aveau sentimentul responsabilităţi lor, înţelegeau că le revine o misiune de onoare: erau membrele unei brigade de tractorişti-femei, prima în Uniunea Sovietică! Brigada urma să pornească în zori. In ajun, seara, nouri grei de furtună, împânziră cerul, de departe se auzea bubuitul înfundat al tunetelor, iar pădurea fremăta. Timpul rău mă neliniştea. „Va fi nevoe cu adevărat să ne amânăm eşitul la câmp?" Tovarăşele mele dormeau de mult cu pumnii strânşi, dar eu nu puteam închide ochii. Am stat în picioare toată noaptea.

Spre dimineaţă, puţin înainte de plecarea noastră, cerul se lumină, vântul încetă, iar soarele se înălţa încet la orizont, înprăştiind razele sale călduroase. Tinerele fete, porniră motoarele.

Ni se părea că totul în jurul nostru prindea viaţă, începea să vorbească. Vehiculele şi înaintară. Ce lume minunată ni se deschide! Soarele se înălţă sus, în cerul albastru şi senin. Arborii se ţineau drepţi, un nour uşor, trecea încetişor şi dispăru în imensitatea cerului...

Ne îndeplineam cu bine, munca de primăvară. După câtva timp, grâul se înălţa minunat. Colhoznicii spuneau: „O adevărată plăcere să priveşti, grâul acesta miroase a pâine albă, bună".

In adevăr, grâul creştea frumos. Colhozul îşi aranjă socotelile cu Statul. El livră după plan şi depăşind planul 14.400 chintale de grâu. Grânarele colhozului erau pline ochiu cu grâne.

De încărcate ce erau, căruţele gemeau pe uliţele satului: colhoznicii îşi primeau partea de grâne pe care o câştigaseră. Umplând hambarele, grâul umplea de bucuria şi inima ţăranilor. Lucrau pământul destinat semănăturilor de primăvară. Ce timp minunat! Câmpurile de toamnă se acopereau de o verdeaţă superbă. Imensele întinderi de lucernă, se înălţau în zare, iar iarba ne ajungea la genunchi. Lucram la ultimele hectare. Tractor stele mele erau foarte obosite. Obrajii lor erau în flăcări şi picături de sudoare picau din buclele lor, aproape de urechi. Toamna sosi fără să ne dăm seama. Ploua din ce în ce mai des. A fost pentru noi, o mare bucurie să aflăm că în bătălia pentru recolta cea mai abundentă, echipa noastră s'a clasat întâia. Drapelul Secţiei politice a S.M.T. din Staro-Bechevo, ne-a fost rem s nouă anul acesta. Dându-mi drapelul, Ivan Mihailovici Kurov, îmi strânse mâna şi pronunţă cu vocea sa plăcută.

— Mulţumesc pentru munca voastră! Mulţumesc din partea întregului popor! Cu toate aţi muncit bine.

— Totul se cucereşte cu luptă, Ivan Mihailovici! Am răspuns eu în ropotul de aplauze al sălii.

Echipa noastră îşi făcu foarte bine repartiţia de iarnă. Cele patru tractoare ale noastre U.T.K. (Uzina de Tractoare Kharkov) străluceau. Se spunea în sat: „Au mâini de aur, tractoristele noastre. Maşinele lor sunt ca un samovar nou în mâinile unei bune gospodine.

Echipa mea îşi făcu al doilea sezon la câmpurile colhozului „Zaporojets" Colhozurile vecine, cereau la S.M.T. să le trimită „în ajutor" tractoriste din echipa noastră. Ivan Mihailovici, îmi arătă scrisoarea unui grup de colhoznici. „Rugăm insistent S.M.T. . . . scriau aceştia să ne trimită echipa feminină a tractoristelor de şoc. Tractoristele să remorcheze pe tractorişti noştri bărbaţi, care nu ajung să isprăvească lucrul şi produc întârzieri peste toate marginile îngăduinţii. Natasa Radenco, Vera Yureva, şi Vera Zoltopup, au fost delegate la colhozul vecin. In sezonul 1934, tractoristele din echipa noastră, lucrau în şapte colhozuri. In toate aceste colhozuri, se realizau excelente recolte.

Incheiarăm bilanţul anului nostru agricol. Fiecare din tractoarele noastre, au asigurat serviciul la 789 hectare în loc de 497 cerute de plan. Am făcut 900 de hectare cu tractorul meu.

. . . Seară liberă. Sunt acasă. Citesc cu glas tare Război şi Pace de Tolstoi. Tata şi mama asculta cu atenţie şi spun ce gândesc despre prizonierul Petre şi despre dragostea ce le-o inspiră Natasa Rostova.

Apoi, Lelia, Nadia, Nicolae intrară şi înfine Vasile după ziua lui de muncă. Mama ne pregătea cina. Casa noastră se umplea de zgomot, fiecare spunea noutăţi, fiecare vorbea de treburile lui, de treburile colhozului. Mama ne făcu în cinstea succeselor mele de tractoristă, o plăcintă minunată. Cu prilejul acestui triumf tata avea voe să golească un pahar plin cu vodcă. El se ridică, ne privi îndelung şi spuse: — Copii mei, beau în sănătatea voastră, pentru succesul muncii voastre necontenite,

Puterea voastră va creşte, veţi hotărâ ca stăpâni, de toate. Văd că faceţi totul temeinic şi susţineţi cu ardoare Puterea noastră. Un popor ca acesta, niciodată nu va fi decapitat.

Trad. de **OCT. CORTEA**

REALITATEA ILUSTRATĂ

CUPON CU 50% REDUCERE

VALABIL NUMAI IN SĂPTĂMÂNA DELA
25 XI — 1 XII 1948

DETAŞAŢI ACEST CUPON ŞI PREZENTAŢI-L LA CASSĂ

REALITATEA ILUSTRATĂ
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, Str. Const. Mille 5-7-9
Telefon 5.85.88

CUPON ŞAH No. 2

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENTE

TURISMUL POPULAR

ORIZONTAL: 1) Drumeți.— Drum mișcător și înghețat pe întinsul Siberiei. 2) Șoferul pe drum, când înghite kilometri. — Ultima cabană pentru turiștii vieții. 3) Ruda cea mai dragă a drumeților! — Incurcătură în perspectivă. 4) Caută-le l croitorii ambulanți. — Trup de molie! — Cel n ai forte turist! 5) Halta drumețului. 6) Dru- uri pentrn amorezi. — Campion între drumeții sesului (îi e frică și de umbra lui!) 7) Centrul rumurilor maritime în Republica Populară Bul- aria. — Aici s'a născut istoricul francez Barante. 8) Vezi 3 orizontal. Negrii turiști ai... relelor! 9) Drumețul se miră că a ajuns undeva! — Nădejdea celui pornit pe ultimul drum. 10) Redacția are cuvântul. — Unul care se bazează mai mult pe experiență decât pe teorie.

VERTICAL: 1) Ne oferă tuturor drumuri minunate.— Pentru turiștii foarte grăbiți. 2) Popas în drumul muzicantului începător.—Tot pe drum, pe drum, pe drum.3) Are loc cu ocazia întoarcerii dela drum. 4) Ani văzuți din urmă! — Anagrama franceză a precedentului. — Reflexiv. 5) Solie prevestitoare a ploaie pentru orice turist. — Primul turist! 6) Plantă din firele frunzelor cărora se fac frânghii. — Radu Leontescu Pietonu. 7) Nu cumpără!—Motive de povestiri pentru turiști. 8) Măsură de timp favorabilă drumețului. — Drumeț care face popas la fiecare bodegă întâlnită în cale. 9) Pe drum de munte, punct alb în covorul verde. — Ace vii pe drumuri (pl.) 10) Cuvânt plin de ură. — Zar la table.

CAROL PETER

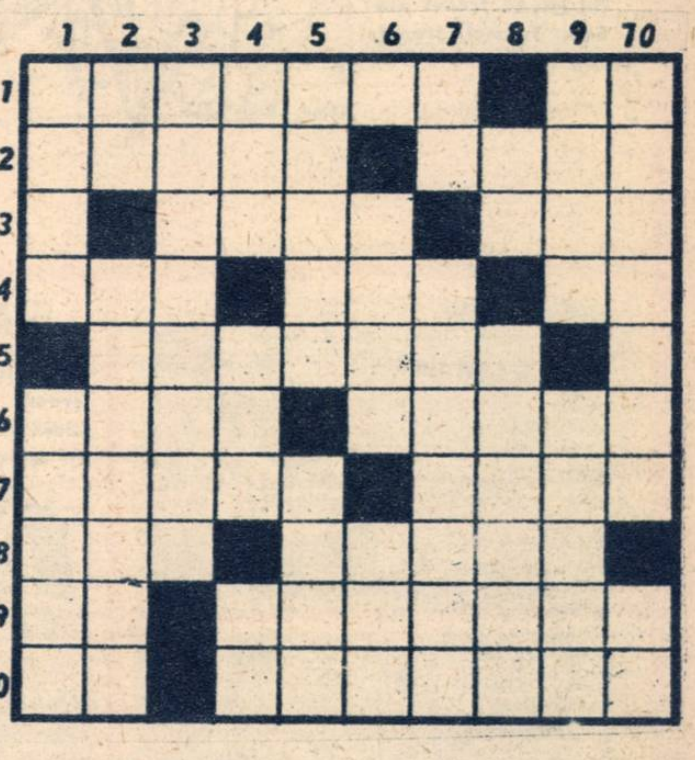

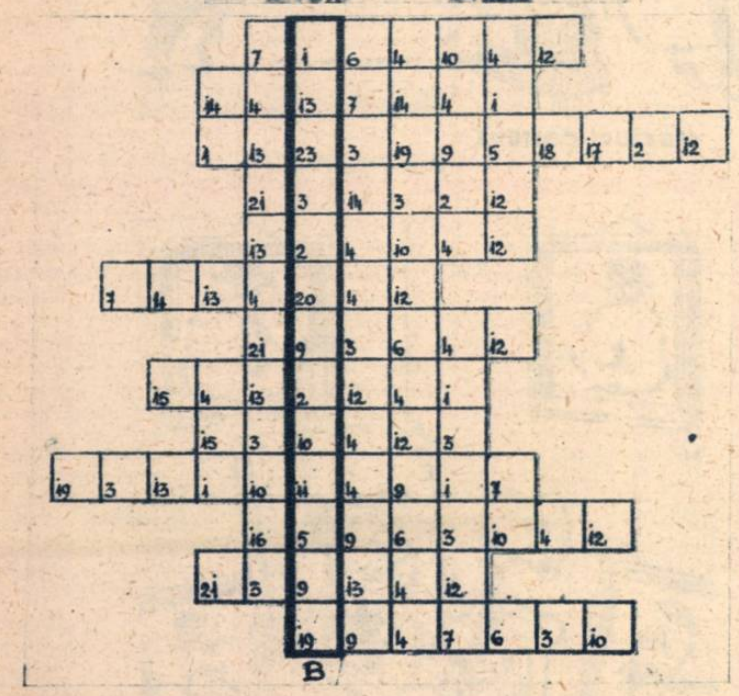

Inlocuind cifrele prin litere (acolo unde se repetă cifra, se repetă și litera), veți afla numele a 13 scriitori sovietici, care au scris următoarele volume: *Zile și nopți, Calvarul, Viața lui Maxim Gorki, O zi de odihnă, Cucerirea Velikosumskului, Pe Donul liniștit, Petrolierul Derbent, Atelierul de foc, Tovarăși de drum, Intr'o localitate oarecare, Ceapaev, Povestea unei case, Popor nemuritor.*

Dela A—B, pe verticală, veți afla numele unui celebru scriitor sovietic, autorul romanului *„Furtuna"*, distins cu Premiul Stalin 1947.

Barbu Filaret,
Roșiorii de Vede

TRIVERB MUNCITORESC

(9—2—5)

CRC M K

CRIPTOGRAFIE PE NEGÂNDITE

(4—2—5)

VESTED

de Nicu Popescu-Craiova

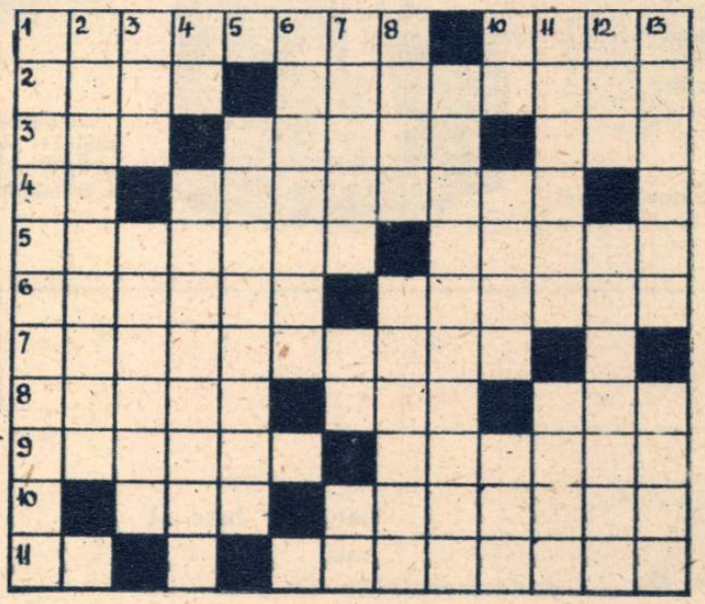

A VENIT POȘTA!

ORIZONTAL: 1) Povara polichromă și variată a poștașului. — Poștașul oacheș la față. 2) Halatul de voiaj al scrisorii. — Materialul utilizat de neîndemânatici pentru confecționarea petelor pe scrisori. 3) Unu, la Berlin. — Aici fac anticameră scrisorile înainte de a primi *viza de călătorie*. — Fluviu în devenire. 4) Rene în stenogramă. — Primul cuvânt din textul obișnuit al unei ilustrate. 5) Un agent fiscal pentru taxele pe băuturi. — Cei ce s'au putut uita la el, susțin că are pete. (Nu de cerneală, firește!) 6) A scris Iliada și Odisseia. — Așezat la pândă în calea cuiva. 7) Sistem de expediere asigurată a unei scrisori. 8) Capitală balcanică. — Coapsă. — Specie de moluște gasteropode. 9) Scrisori sosite. — Scurtă biografie funerară. 10) Zile în calendarul roman. — Îndreptate. 11) Conjuncție muzicală. — Scrâșnet moldovenesc.

VERTICAL: 1) Trage nădejde că în curând va primi o scrisoare. — Scrisorică. 2) Glasuri argintii de zurgălăi. 3) Se varsă în Marea Nordului prin patru brațe. — Tulpinele porumbului. 4) Sparge lemne. — Rivalul lui Pindar. 5) Forturi pe linia frontului. 6) O martoră care a fost de față. 7) Mențiune pe scrisorile care n'au găsit destinatarul. — Poftim, scrisoarea! — Pentru cojocul altora. 8) Scot din sărite. — Pe plic în dreapta. 9) Neliniștea acelora care așteaptă o veste. 10) Reflexiv. — Când albinele tinere fac opinie separată de cele bătrâne. — Individ. 11) Tizul Marianei. — Hidrocarbură. 12) Acela. — Sărăciți deabinelea. 13) Autorul volumului „Lettres de mon moulin". — Car mortuar pentru eroi.

SEBASTIAN BONIFACIU

AURUL NEGRU

(Urmare din pag. 9)

citorilor petroliști, arestând pe conducătorii progresiști și înlocuindu-i cu creaturi aservite intereselor exploatatorilor. Astăzi, sindicatele din Venezuela nu mai au nici o putere oficială din această pricină, deoarece prin conducătorii nedoriți de muncitorime ele sunt cu totul la dispoziția colonizatorilor yankei.

Ceeace se întâmplă în industria petroliferă în Venezuela nu este un caz izolat. Țara aceasta mai dispune și de alte bogății, între alte importante zăcăminte de minereuri, ca fer, aramă, etc. Mai toate minele sunt în mâinile americanilor, cari au sistat lucrul, protejând astfel produsele care vin finite din Statele Unite și care dela sine înțeles sunt cu mult mai scumpe, deci mai profitabile, decât cele care s'ar fabrica pe loc din materia primă obținută chiar în Venezuela.

In ultima vreme Venezuela se bucură de atenția deosebită a Wall-street-ului, care a finanțat o mulțime de expediții de explorare în interiorul țării. Scopul, nerecunoscut, al acestor expediții este acela de a căuta zăcăminte de uraniu necesar uzinelor americane care se ocupă de utilizarea enegiei atomice.

Mizeria locuitorilor Venezuelei este cu atât mai mare, cu cât această țară, care era mare exportatoare de carne (avusese un șeptel de 10 milioane vite mari) este forțată astăzi să importe carnea pentru consumul intern — desigur tot din Statele Unite. Latifundiarii locali nu au niciun interes să se ocupe cu această ramură de producție, deoarece veniturile pe care le obțin fără muncă din redevențele plătite de societățile petrolifere americane sunt cu mult mai mari. Pământul nu mai este plantat, iar agricultura are un aspect cu totul special. Numai 39% din țăranii localnici au loturi minuscule de pământ. Ceilalți fac tot felul de alte munci sau mor pur și simplu de foame, ducând o viață de nomad. Nomazii aceștia caută undeva un petec de pământ al unui mare moșier, pământ concesionat mai totdeauna unei societăți petrolifere, îl lucrează și în cazul cel mai fericit, dacă nu sunt aflați imediat de reprezentanții moșierului sau al societății respective, apucă să strângă și o recoltă de pe el. In caz contrar sunt isgoniți și pornesc mai departe în pribegie, în căutarea unei penibile modalități de a nu pieri.

Astfel, într'o țară aservită prin trădarea conducătorilor ei imperialismului american, un popor muncitor, un popor care ar putea duce un trai omenesc, suferă de foame și mizerie, în timp însă ce muncitorimea conștientă luptă pentru ridicarea politică a masselor și prin aceasta la schimbarea condițiunilor de existență.

După **„TIMPURI NOI"**

RI · HUMOR · DIN TOATĂ LUMEA

AMOR...

Pacea: Dece faci curte femeii acestea, Unche Sam?

Nu ştii ce trecut are?

Sam: Tocmai trecutul ei mă atrage!

EFORTURI COMUNE

Desen de *Efimov*

NOROCUL LUI...

— Noroc că ai venit, mamă. Voiam tocmai să te întreb dacă-mi dai voie să iau o linguriţă de dulceaţă.

DIAGNOSTICUL

— Ficatul dumitale nu lucrează cum trebue, ai hiperaciditate în stomac şi ceasul îţi merge cu 10 minute înainte!

LITERATURĂ AMERICANĂ

— Domnule editor, am un subiect senzaţional de roman poliţist: dovedesc că cititorul e criminalul!

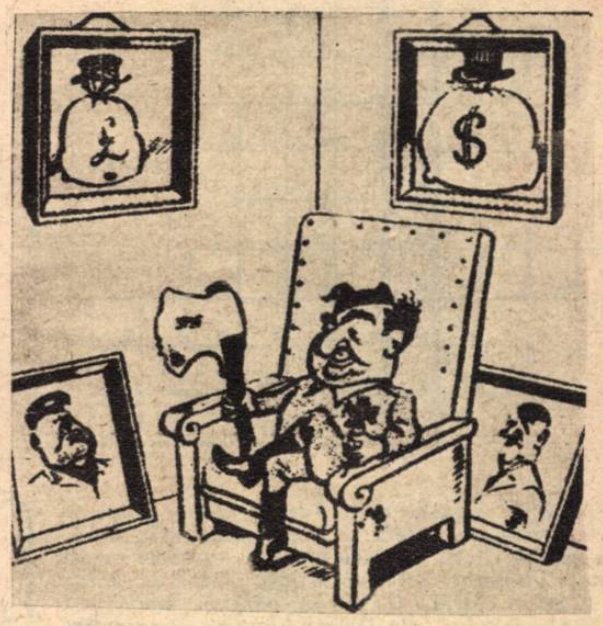

FRANCO ŞI APĂRĂTORII SĂI

Desen de *Efimov*

HUMOR DELA CITITORI

PUNCT DE VEDERE

Ea: Dintre toate limbile, chineza este cea mai grea de reţinut

El: Te înşeli, draga mea: limba cea mai grea de reţinut, este a ta.

trimisă de Steliana M. Olteanu-Loco

CHESTIE DE INTERPRETARE

— Ce au inventat oamenii, ca să sboare în aer?

— Dinamita!

trimisă de Nicu Câmpeanu - Craiova

POTRIVIRE DE CARACTER

Judecătorul: De ce divorţezi?

Reclamantul: Fiincă dacă lipsesc de acasă o noapte, lipseşte şi ea, dacă beau eu, bea şi ea, dacă o bat, mă bate şi ea...

Judecătorul: Ei bine, dar vă comportaţi întocmai, dece vreţi să divorţaţi?

Reclamantul: Tocmai de aceea, domnule judecător: divorţez pentru potrivire de caracter.

trimisă de Dan Ioanid-Giurgiu

LA PREOT...

O bătrână cochetă se spovedeşte preotului:

— Părinte, am păcătuit privindu-mă deseori în oglindă şi spunându-mi că sunt frumoasă.

— Liniştează-te, o consolează preotul, nu e un păcat: e numai o eroare!!

trimisă de Octav Vrânceanu-Loco

N'ARE VOIE

— Cum, pentru a treia oară în aceeaşi lună ceri un acont din leafă?

— Nevastă-mea are mare nevoie de bani...

— Pot întreba pentru ce?

— Da, dv. puteţi întreba. Eu nu!

trimisă de Mioara Popa-Oradea

CUPON

PAGINA HUMORULUI

Numele .....

Str. ..... Nr.....

Oraşul .....

POŞTA CONCURSULUI DE GLUME

Stoica A. Adam - *Giarmata.* Se pare că al doilea transport de glume e mai norocos: nu ne sugerează nici-un comentariu. Astfel încât . . . .

Buculescu Mihai - *Târgovişte.* Despre „glumele" trimise de d-ta nu-ţi putem comunica nimica rău: De mortuis . . . . .

Maria Th. Ionescu - *Loco.* Prima anecdotă din cel de-al doilea transport, va apare. In schimb cea de-a doua anecdotă din primul transport nu.

Un anonim ne întreabă dacă publicăm numai anecdote plagiate. Nu. Publicăm şi anecdote originale. Adică nu aşa cum sunt cele trimise de anonimul nostru colaborator . . .

Unui cititor care semnează **Xesrefu Vgerfetr** şi care ne trimite o „glumă" alcătuită dintr'o serie de cuvinte lipsite de orice legătură între ele, îi răspundem: xferdjtzrkm fdrehts vrtere. Limpede, nu?

S. Berthold - *Loco.* Slabe.

Unui cititor care semnează cu numărul de telefon **3-43-24**, îi răspundem: Ocupat. Reveniţi altădată, cu glume mai noui

Haz

Bibliotecă Universităţii [illegible]

REALITATEA ILUSTRATĂ

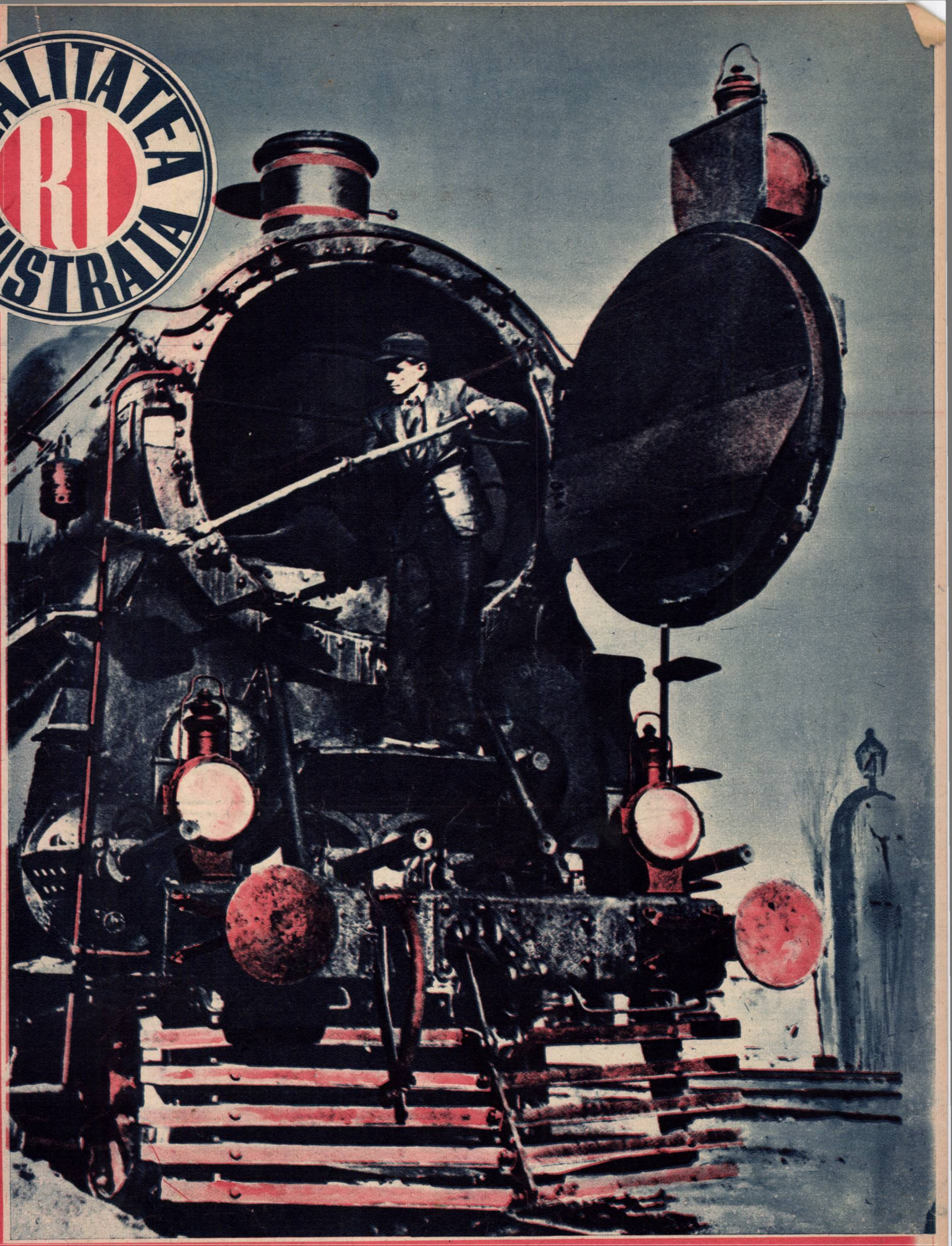

Nr. 43
DUMINICĂ 5 XII 1948
LEI 25

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII 1864
22
25 Jan 1949

VIAŢA UNEI GARNITURI DE TREN

(Citiţi reportajul în pag. a 8-a)

Comentar EXTERN

Uriaşul dig „Lenin" depe Nipru a fost reconstruit într'un timp record de muncitorii sovietici. Şoseaua care duce peste dig a fost redată circulaţiei

In şedinţa plenară a Adunării Generale a ONU-ului din 27 Noembrie 1948, d. Andrei Ianuarevici Vîşinschi a rostit un discurs, în care a analizat situaţia din Grecia şi din regiunile de frontieră, scoţând odată mai mult în relief faptul că aspectul special al situaţiei în Grecia este datorit amestecului străin în treburile acestei ţări.

Ţările imperialiste, care au interese de a menţine situaţia turbure din Grecia, au instituit sub egida ONU-ului o „Comisiune specială", care a fost trimisă la faţa locului. Este dela sine înţeles că sinceritatea rapoartelor acestei comisiuni este îndoelnică. Pe de o parte Comisiunea balcanică a depăşit puterile sale, luând o atitudine netă de imixtiune în treburile ţărilor unde urma să aibe o acţiune mediatoare, iar pe de altă parte, din cauze lesne de înţeles, nu a respectat nici măcar sarcinile cari i-au fost puse de către Adunarea Generală.

Analizând raportul Comisiunii speciale, d-l Andrei Ianuarevici Vîşinschi a arătat că acuzaţiile aduse de această Comisiune Albaniei, Bulgariei şi Jugoslaviei, adică ţărilor limitrofe Greciei, nu sunt decât o grosolană falsificare a faptelor.

In primul rând Comisiunea balcanică instituită prin rezoluţia Adunării Generale din 21 Octombrie 1947 avea misiunea numai:

de a supraveghea îndeplinirea recomandărilor Adunării Generale cu privire la Bulgaria, Jugoslavia şi Grecia, şi

de a ajuta cele patru guverne de mai sus în aplicarea acestor recomandări.

In realitate Comisiunea balcanică depăşindu-şi atribuţiile, şi-a învestit delegaţii cu puteri de investigare, ceeace este în completă contradicţie cu scopurile iniţiale pentru care a fost instituită această Comisiune.

Rapoartele depuse pe biroul Adunării Generale a O.N.U.-ului, conţin pe de altă parte nenumărate inexactităţi. Persoanele interogate de către delegaţii Comisiunii nu prezintă nici o garanţie de seriozitate, fie că este vorba de iresponsabili, de indivizi fără nici o garanţie morală sau chiar de copii nevrâstnici. Chiar în forul Adunării O.N.U.-ului s'a recunoscut de către d. Mac Neil, delegatul britanic, că 70% din datele adunate de Comisiunea balcanică sunt neconcludente. De bună seamă, d. Mac Neil nu a putut recunoaşte ceeace ştia foarte bine că nici restul de 30% din date nu prezintă mai multă greutate.

In fapt toată chestiunea priveşte situaţia din Grecia, unde armatele de eliberare ale Generalului Markos înregistrează în fiecare zi noi succese împotriva trupelor mercenare monarho-fasciste puse în slujba imperialiştilor anglo-americani.

D. Andrei Ianuarevici Vîşinschi a precizat lapidar situaţia prin următoarele cuvinte:

„Delegaţia sovietică a subliniat de mai multe ori cauzele reale ale situaţiei grave din Grecia şi le-a explicat prin regimul monarho-fascist, prin dictatura împotriva forţelor democrate greceşti ce apără drepturile suverane ale poporului grec pe de o parte, şi prin neîncetatul amestec în afacerile interne ale Greciei din partea guvernelor Statelor-Unite şi Marei Britanii, pe de altă parte.

Sutele de milioane de dolari cheltuite de guvernul american pentru aşa zisul „ajutor" dat guvernului grec nu numai că nu au uşurat situaţia poporului grec, dar au intensificat şi au ascuţit criza politică şi economică".

In concluzie, d. Andrei Ianuarevici Vîşinschi a arătat că este absurd să se arunce vina evenimentelor din Grecia asupra vecinilor din Nord ai acestei ţări, încercându-se astfel să se abată atenţia opiniei publice mondiale dela adevăratele cauze.

★

Statul major monarho-fascist din Grecia este cu totul la discreţia Londrei şi Washinghton-ului, care prin reprezentanţii lor conduc operaţiile. Generalii marionetă ai armatei monarho-fasciste a guvernului din Atena nu ezită să aducă la îndeplinire ordine odioase pentru orice om civilizat.

Revista „Action" publică în ultimul ei număr un „ordin confidenţial" al generalului de brigadă Petzopoulos datat din 29 Septembrie cu următorul conţinut:

„Subiect: operaţia de curăţire către avantgarda primei brigăzi. Extrem de urgent.

„Operaţia ordonată care trebue să pornească mâine dimineaţă nu are ca scop numai distrugerea banditilor care se retrag (partizanii, franctirorii şi grupele de autoapărare) ci ea ţinteşte scopuri mai decisive: este vorba să se justifice sacrificiul de sânge al camarazilor noştri eroici depe Gramos, să se sprijine pe de altă parte hotărîrea de nesdruncinat a statului de a restabili liniştea şi securitatea în regiunea ai cărei locuitori au devenit partizani.

„Orice indulgenţă, orice milă faţă de ei, constitue o crimă faţă de patrie. In numele acestei patrii greceşti vă ordon să-i exterminaţi. Unităţile vor trece regiunea prin foc şi sabie.

Semnat general de brigadă, Petzopoulos.

Ordinul acesta e elocvent. El ilustrează perfect deruta monarho-fasciştilor, cari nu se dau înapoi dela nici o crimă.

Preşedintele Gottwald al Republicii Cehoslovace semnând legea privitoare la planul cincinal

Minerii francezi au ridicat un monument în cinstea tovarăşului lor Barbier, ucis de poliţia lui Moch

★

Neînţelegerile fronco-anglo-americane cu privire la situaţia din regiunea Ruhr continuă să dea de lucru Parisului, Londrei şi Washingtonului.

Este limpede că Washingtonul este prea puţin scrupulos faţă de aliatul francez şi în urmărirea scopurilor sale beliciste şi de hegemonie mondială, nu ezită să treacă peste interesele vitale ale Franţei. In intenţia oamenilor politici ai Washingtonului, care au făcut ca Statele-Unite să puie mâna pe poziţiile-cheie din Ruhr, regiunea aceasta urmează să devină arsenalul expansiunii yankee în Europa. Astfel în intenţia americanilor este reutilarea industriei grele din Germania occidentală, oamenii de afaceri americani fac tot ce le stă în putinţă spre a întări poziţiile monopoliştilor germani, punând însă în aceiaşi vreme mâna pe industriile din vestul Germaniei. Din cele 202 123.000 de dolari alocaţi Bizoniei pentru primele şase luni ale aplicării Planului Marshall, numai 20.765.000 de dolari sunt destinaţi ca să acopere cumpărăturile de mărfuri. Din suma care a rămas, partea cea mai mare este destinată industriei de război din Germania occidentală. Prin legea Nr. 75 edictată de generalul Clay, prin care s'a transmis definitiv unor „tutori germani" consorţiile siderurgice ale Ruhrului ca şi industria minieră, se prevede printre aceşti tutori numele criminalilor de război Krupp, Thysen, Stinnes, ş. a.

Protestul guvernului francez care se vede direct ameninţat de reînarmarea Germaniei şi de renaşterea spiritului ei revanşard, a fost zadarnic.

Comentând această situaţie, revista „Temps Nouveaux" face următorul comentariu:

„Forţele democratice ale lumii nu vor accepta niciodată o reeditare a planului Dawes. Ele cer un control realmente internaţional al celor patru mari puteri în regiunea industrială a Ruhrului, astfel ca orice nouă agresiune germană să fie în viitor cu neputinţă"

★

In zona occidentală a Germaniei au avut loc în cursul ultimilor săptămâni impresionante manifestaţiuni muncitoreşti. La chemarea sindicatelor 9.250.000 de muncitori şi funcţionari din zonele vestice au lăsat lucrul pentru 24 de ore. La această grevă generală au participat 85% din muncitori.

Pentru franco-anglo-americani greva aceasta trebue să constitue un avertisment dintre cele mai serioase, căci prin ea se exprimă nemulţumirea masselor muncitoreşti care condamnă politica autorităţilor anglo-franco-americane, şi a reacţionarilor germani, care sunt agenţii lor.

De bună seamă că aceste manifestaţii sunt departe de a fi pe placul autorităţilor din zonele vestice. După şcoala americană ele nu au ezitat să recurgă la bâte şi gaze lacrimogene, ca în cursul manifestaţiilor dela Stuttgart, spre a împiedica lumea muncitorească să-şi spună cuvântul.

Dar toate aceste eforturi ale autorităţilor franco-anglo-americane nu se pot termina cu un succes, căci massele muncitoreşti germane nu înţeleg să se supuie, rămânând pasive în faţa tendinţelor de expansiune economică şi politică a imperialismului anglo-american.

AL. CALISTRAT

Partidul Comunist israelit şi Liga arabă de eliberare naţională au fuzionat. Un aspect al sălii congresului la Haifa